

CREȘTINISMUL TRADIȚIONAL

Adevăr sau falsificare?

Ewald Frank

Copyright by
Editura: Freie Volksmission Krefeld e. V.
ISBN 3-920824-05-9

Numărul tipărit 1 - 20.000

Primăvara 1992

*Dacă Cuvântul Tău nimic n-ar prețui,
Cum credința mea ar viețui?
Nu-mi pasă de lumi, o mie,
Cuvântul Tău de-l împlinesc, mă-nvie.*

(N. L. Conte de Zinzendorf)

CUVÂNT ÎNAINTE

Pe baza schimbărilor din Europa și a constelației politice împletite cu cea religioasă de importanță mondială, mă simt din nou forțat să scriu. Eu sunt convins că această tematică prelucrată de mine este foarte actuală. Ceva mai contemporan nici nu poate fi transmis astăzi oamenilor. Pentru a urmări lucrurile în fondul lor, trebuie prelucrate unele teme critice, iar alte fapte istorice trebuie descoperite și scoase la lumină: trebuie luminată odată dezvoltarea creștinismului de la început încoace. Acum văd momentul potrivit pentru a păși cu adevărul în public. Eu m-am străduit să scriu într-un mod simplu, accesibil pentru toți și intenționat nu am folosit un vocabular din domeniul teologic sau filosofic.

Pentru că această carte va fi publicată în diferite limbi și țări, vreau să notez următoarele: respectul meu este valabil pentru toate religiile și ideologiile despre lume și viață, chiar dacă eu sunt de o altă convingere. Eu am dovedit-o întotdeauna în călătoriile mele misionare, care m-au dus în peste 100 de țări. Este un lucru de înțeles că noi îi respectăm pe toți oamenii conform demnității lor, chiar și atunci când credința și modul lor de a lucra ni se par străine sau chiar ciudate. Dacă pentru peste 800 de milioane de hinduși vaca este sfântă, atunci aceasta trebuie acceptată. Dacă bărbați religioși hinduși își ung fruntea cu cenușă din balebă de vacă, nimeni

nu-i poate opri de la aceasta. Dacă religia sikh cere ca fiecare să-și scoată încălțăminte și să-și spele picioarele înainte de a păși în templul de aur din Amritsar, atunci fiecare trebuie s-o facă, dacă dorește să viziteze clădirea. Eu am respectat obiceiurile din locurile sfinte ale musulmanilor la fel ca în templele altor religii.

Astfel am găsit uși deschise aproape întotdeauna în cercuri creștine, am ținut referate la conferințe interconfesionale în toată lumea în diferite biserici și comunități – ca oaspete vorbitor. Chiar și în biserica romano-catolică din Africa de Sud, în care am predicat, m-am conformat ceremonialului. Eu respect în fond fiecare concepție despre lume și viață și acord fiecăruia dreptul de a decide personal în legătură cu ceea ce vrea să creadă și să facă.

Am văzut de câteva ori la catedrala Sf. Petru din Roma cum oamenii din multe țări ale lumii sărutau în zadar picioarele statuii lui Petru. Eu am văzut acolo și în alte locuri încă multe alte lucruri. Deseori m-a cuprins o durere adâncă la privirea acestora, pentru că eu simt pentru oameni. În această carte, ceea ce este corect s-a prelucrat de pe o poziție biblică și s-a confruntat cu falsul. Cititorului major îi este lăsată alegerea de a-și forma o părere proprie asupra lor.

Constrâns de împrejurări a trebuit în primul rând să aduc lumină asupra „instituiției mondiale“ romano-catolice pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, pornind de la Sfânta Scriptură și s-o confrunt cu aceasta, pentru că numai în lumina descoperirii putem să vedem adevărul și să dobândim astfel posibilitatea de a recunoaște falsificarea și rătăcirea.

Pretenția bisericii romane că este unica instituție mântuitoare a fost preluată, mai mult sau mai puțin, mai tare sau mai încet, de toate celelalte confesiuni creștine. Toate vor să mântuiască în felul lor, însă chiar acest lucru nu este posibil. De altfel o biserică despre care se știe că se referă la Hristos, la Petru și la apostoli, trebuie să se lase verificată pe baza acestor pretenții.

Tuturor cititorilor le doresc binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic.

INTRODUCERE

În timpul nostru nu este simplu să te apropii de oameni cu tema despre Dumnezeu și credință. Unii o privesc ca depășită și total învechită. Alții caută cele sfinte în ei înșiși și în natură, iar alții tăgăduiesc existența lui Dumnezeu. Apoi există alții care vorbesc numai despre o putere mai înaltă. La catastrofe întreabă însă și cei care susțin că nu cred: „De ce permite Dumnezeu una sau cealaltă?”

De când este cunoscut în public ce s-a întâmplat în Numele lui Dumnezeu sub mantaua religiei și ce se mai întâmplă și acum, tot mai mulți oameni își pierd încrederea într-o dreptate, pentru că ei pun instituția religioasă și pe Dumnezeu pe aceeași treaptă. Istoricii au umplut în decursul veacurilor multe cărți cu relatări despre aceste stări dezagreabile. Însă ceea ce se aduce în prezent la lumina zilei de unii autori curajoși este aproape de necrezut.

În toate religiile există însă oameni care își dau seama că nu există doar un domeniu pământesc, ci și unul supranatural. Este clar că omul nu este născut doar pentru a muri, ci pentru a trăi.

De fapt sunt foarte puțini la număr cei care sunt cu adevărat convingși că prin moarte totul a luat sfârșit, dar și aceștia vor constata, cel puțin în ceasul morții, că s-au înșelat.

Fiecare om este născut într-o anumită țară, religie sau ideologie, pe care el o acceptă ca fiind cea corectă.

Progresul aproape de necuprins, dezvoltarea de la căruța cu cai până la cele mai moderne rachete purtătoare, de la birjar până la astronaut și cosmonaut confirmă ceea ce a zis Dumnezeu acum șase mii de ani despre om: „... *acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând*” (Gen. 11, 6). Rezultatul este că omul crede tot mai mult în puterile sale, dar în același timp se îndoiește tot mai mult de Dumnezeu și de Cuvântul Său, pe care-l respinge.

Împotrivorul lui Dumnezeu a stârnit îndoială asupra Cuvântului Creatorului deja în grădina Eden, cu întrebarea „*A zis Dumnezeu cu adevărat?*”; netăgăduindu-L însă pe Dumnezeu. El îi inspiră astăzi pe oamenii culti în reflecțiile lor științifice, oferind diverse argumente împotriva Creatorului. Cuvântul lui Dumnezeu este privit de mulți cu îndoială, pentru că ei privesc la lucrările omenești falimentare ale acelor care se pretind că Îl reprezintă pe El.

Cine este convins că întreaga Creație ar fi luat ființă fără un Creator, și anume

printr-o explozie, ar trebui să privească mai cu atenție o regiune în care a avut loc o explozie. Cine crede că toate ființele s-ar fi dezvoltat dintr-o celulă primară ar trebui să spună și cine a chemat această celulă primară la viață! Cel ce susține teoria evoluționistă ar trebui să mai explice cum de mai există atâtea ființe puțin dezvoltate, dacă toate s-au dezvoltat evolutiv. Creatorul a spus: „*Totul să se reproducă după soiul său!*“, astfel este și astăzi. Fiecare ființă care vine pe lume este zilnic o minune repetată a Creației.

Afirmații care conduc pe lângă realitatea dovedită provin din același izvor și au același scop, și anume de a face incredibil Cuvântul biblic despre relatarea Creației și de a-L prezenta pe Creator ca inutil.

De observat este și faptul următor: prorocii trimiși de Dumnezeu nu au înființat nici o organizație religioasă, și nici nu au intrat în istorie ca întemeietori ai vreunei religii. Nici Enoh sau Noe, nici Avraam sau Moise, nici Ilie sau Isaia – nici un proroc care a fost cu adevărat trimis, nu a întemeiat vreo religie. Acest fapt este de o mare importanță. Ei doar au dat mai departe ce au primit de la Dumnezeu. Din cauza aceasta întregul Vechi Testament formează o unitate armonioasă. Numai Unul este socotit ca fiind Cel ce vorbește și înfăptuiește, adică Domnul Dumnezeu, care a încredințat planul Său celor pe care El însuși i-a chemat. Acești bărbați erau trâmbița Lui. Ei au trăit în timpuri diferite și au contribuit, în măsura însărcinării lor divine, la desăvârșirea profeției și a planului de mântuire prezise dinainte. Deși ei au trăit în epoci și chiar în milenii diferite, totuși noi nu găsim nici o contradicție, ci o concordanță deplină în scrierile lor.

Apostolii trimiși de Dumnezeu, la fel, nu au fost întemeietori de religii. În smerenie și simplitate ei au adus dovada copleșitoare potrivit căreia prorociile din Vechiul Testament se împlinesc cu exactitate. În ceea ce privește însă întemeierea Bisericii și zidirea ei, s-a lăsat totul în seama Domnului slavei, care a zis: „*Eu voi zidi Biserica Mea ...*“ EL nu a transmis această sarcină apostolilor Pavel sau Petru, nici altuia dintre ei. Însă El a rânduit slujbe diferite în Biserică pentru zidire (Ef. 4, 11; 1 Cor. 14, 28). Biserica biblică nu este o instituție organizată de oameni, ci un organism viu. Biserica este unica instituție spirituală a lui Dumnezeu pe pământ și se compune din oameni răscumpărați și mântuiți. Ea este numită și Templul lui Dumnezeu (Ef. 2, 21) sau Casa lui Dumnezeu (Evrei 3, 6). Dumnezeu nu locuiește într-un templu zidit de oameni sau în clădiri sacre (Isa. 66, 1-2; Fap. 7, 48-49). EL locuiește numai în inimile celor ce sunt ai Lui. De aceea este necesar să ne întoarcem la origine, la început, pentru a afla într-adevăr, ce este Biserica lui Dumnezeu (1 Tim. 3, 15), cum crede ea, ce învață și cum botează etc. La aceasta aflăm răspuns numai din Cartea adevărului, Cuvântul lui Dumnezeu. Pe baza aceasta și în deplină responsabilitate față de Dumnezeu, a fost întocmită și această

scriere.

Pentru redarea textelor biblice, m-am hotărât, privind multiplele traduceri biblice, care au toate avantajele lor, să aleg, în exclusivitate, traducerea Cornilescu.

Capitolul 1 **PE POZIȚIA DE CERCETARE –** **CERCETARE SPIRITUALĂ ACTUALĂ**

Am fost încurajat pentru o scriere liberă și responsabilă prin faptul că astăzi nu mai poate fi acceptat orice așa de simplu. Un exemplu cunoscut am putut afla din mass-media, în septembrie 1988. Era vorba despre „Giulgiul de la Torino“. Sute de ani a fost socotit ca autentic și a fost onorat ca o relicvă. Acum toată lumea a fost surprinsă când, după o cercetare în Anglia, în S.U.A. și Elveția, toate țările au ajuns, independent una de cealaltă, la un rezultat comun: pânza provine din evul mediu, și în nici un caz nu poate fi pânza mortuară a lui Isus Hristos. Cu toate acestea oamenii au fost încurajați să venereze în continuare acest fals ca o relicvă și să persiste în felul acesta într-o rătăcire evidentă.

În octombrie 1988, la o ședință a Parlamentului European din Strassbourg, deputatul dr. Ian Paisley din Irlanda de Nord a făcut un lucru pe care nu l-a mai îndrăznit nici un protestant de la Reformă încoace. El a arătat o pancartă cu titlul: „Ioan Paul al-II-lea – Antihrist“, a provocat un tumult, protestând împotriva venirii papei. Mass-media a relatat despre aceasta; cele mai multe ziare au publicat fotografia și relatarea pe prima pagină. În ziua următoare puțini oameni au mai vorbit despre acest lucru, apoi fiecare a trecut la ordinea zilei. Doar există zilnic lucruri noi de transmis.

Din păcate s-a întâmplat ca învățații și laicii din toate timpurile să-L identifice pe Dumnezeu cu biserica, iar pentru că decepția lor față de instituția care se pretinde a fi a Lui a fost așa de mare, mulți s-au dezis de amândouă. O concluzie tristă și înșelătoare, căreia mulți i-au căzut în cursă. Eu nu voi uita niciodată seara aceea dintr-un sat într-un chibuț cca 15 km. depărtare de Ierusalim, în partea vestică. Ca ghid de călătorie, am adunat grupul după cină pentru un scurt serviciu biblic. S-au atașat de grupul nostru și mulți alți oaspeți, printre care și evrei. Pentru mine această prezență era plăcută. Eu am citit unele pasaje din Vechiul Testament și am arătat împlinirea lor în Noul Testament. Deodată o femeie iudaică, emigrată din Varșovia, a exclamat următoarele: „Eu am citit Testamentul Nou și aș putea crede că Hristosul este Mesia al nostru, numai dacă El nu ar fi fost catolic. Pentru că polonezii, care sunt așa de catolici, ne-au provocat atâta durere.“ Noi toți am fost

surprinși. Apoi i-am explicat: „Mesia nu a fost catolic. EL a fost Răscumpărătorul venit în trup. Nici Maria nu a fost catolică.“ Ea nu a putut să înțeleagă.

Chiar pe teren religios, necunoștința este într-o asemenea stare de nedescris, că rămâi uimit. Creștinismul, fără o legătură vie și personală cu Hristos, a devenit o religie care, după cum susțin unii, este un opium pentru popor. Această prezentare trebuie să denunțe și să descopere ceea ce este nebiblic și numit, pe nedrept, „creștinesc“, iar legendele religioase să rămână ceea ce sunt, indiferent cât de veche este originea lor.

Când este vorba despre credința în Dumnezeu și planul Său cu omenirea, trebuie să consultăm Cartea tuturor cărților. Expresia unora: „Eu nu cred în nimic și pe nimeni!“ este corectă numai cu privire la oameni, dar nu poate fi aplicată și Celui Atotputernic și Cuvântului Său. EL este și rămâne Singurul credibil. Cuvântul Său este adevăr împlinit, confirmat, de aceea El este absolutul nostru care se află deasupra îndoielilor noastre. EL nu este mort cum o susțin unii, El trăiește, și tot ce are viață trăiește prin El. Cuvântul Lui este astăzi, ca și atunci, realitate vie.

În toate timpurile au existat oameni care au avut de îndeplinit o însărcinare deosebită. În istoria omenirii se evidențiază poeți și compozitori, regi și împărați, soldați și politicieni, până la unii oameni de stat din timpul nostru. Același lucru este valabil pentru știință și cercetare. S-ar putea face liste întregi cu inventatori renumiți, fără de care lumea de azi ar arăta cu totul altfel. Tot așa au fost, în Vechiul și la începutul Noului Testament, bărbați ai lui Dumnezeu care în viața lor au avut o însărcinare deosebită în decursul istoriei de mântuire. În vremea post-apostolică, până la Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.), la fel se evidențiază anumite personalități. și în timpul evului mediu au existat oameni care au avut un rol important în istoria bisericii. Cele mai cunoscute nume sunt ale celor ce s-au ridicat de la Reformă încoace.

Bărbații care au primit har de la Dumnezeu într-un mod deosebit au avut întotdeauna o însărcinare globală pentru toți oamenii, care trece pe deasupra granițelor religioase și bisericesti. Aceasta corespunde ultimei porunci misionare atotcuprinzătoare: „*De aceea mergeți în toată lumea, și învățați toate neamurile*“ Cel ce este trimis cu adevărat de Dumnezeu vestește Cuvântul lui Dumnezeu în concordanță cu toți prorocii și apostolii. Cel ce prezintă așa-zisele „descoperiri“ și învățături noi, care nu rezistă unei examinări cu Sfânta Scriptură, se descalifică automat. Dumnezeu nu se poate contrazice, și nici nu poate să-și schimbe planul. În tot ce se face și se învață trebuie puse întrebările: „Corespunde cu adevărat? Este scris așa?“ sau: „Ce spune Sfânta Scriptură?“

Aici nu ne interesează închipuirile oamenilor, ci ceea ce a făcut Dumnezeu de cunoscut prin bărbații pe care i-a chemat El cu glas auzibil în slujba Sa. Aceștia au

fost odată prorocii Vechiului Testament. Ei au vestit și au prorocit desfășurarea planului de mântuire. Sarcina apostolilor era de a dovedi că prorociile date în vechime s-au împlinit. În cadrul chemării și însărcinării lor, ei au contribuit, prin slujba lor, la facerea de cunoscut, într-un mod clar, a planului lui Dumnezeu, adică planul de mântuire. În Sfânta Scriptură sunt reținute aceste fapte, iar astăzi se vorbește Cuvântul viu tuturor celor care se lasă sesizați prin Duhul Lui. Nu este necesar ca unul să tâlcuiască altuia; este suficient dacă credem toți din inimă, și anume, așa cum spune Scriptura, încât fiecare să fie învățat de Dumnezeu prin Cuvântul Său (Isa. 54, 13; Ioan 6, 45). Aici nu este prezentată o părere a unei biserici sau comunități libere, nici a unei secte, ci poziția lui Dumnezeu, așa cum ne-a lăsat-o El în Cuvântul Său.

Cine a cercetat istoria bisericii, știe cât de diferit apreciază și descriu istoricii aceleași epoci, persoane și evenimente. Tema care ne stă în față nu constituie nimic nou. Ceea ce îl doare însă pe un creștin biblic este faptul că cercetările critice pun sub semnul întrebării chiar și Noul Testament. Indiferent dacă părți ale Noului Testament, evangheliile și epistolele au fost scrise, mai întâi, în limba ebraică sau în cea aramaică sau în limba greacă, fiind constituite apoi într-un întreg unitar în limba greacă, acest fapt nu este decisiv pentru lucrarea în sine. Un lucru este sigur, Dumnezeu însuși se face de cunoscut evreilor. Moise și Aaron urmau să-i spună lui faraon: „*Domnul Dumnezeul Evreilor, ni S-a arătat*“ (Exod 3, 18). Faptul că Isus Hristos nu a vorbit în limba greacă, ci în limba aramaică, adică în limba populară ebraică, este un lucru sigur; nu are importanță dacă această limbă era cultă sau necultă – pentru acest lucru se pot certa oamenii culți între ei. Pentru noi este important că Domnul înviat a vorbit tot evreiește. Astfel o mărturisește Pavel: „*Am căzut cu toții la pământ; și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”*“ (Fap. 26, 14).

Chiar și argumentul că ar fi circulat atunci și alte epistole, nu devalorizează autenticul cu nimic. Desigur, au putut fi scrise și alte epistole de către apostoli sau alți scriitori în timpul primilor creștini. Luca ne informează deja în primul verset despre faptul că mulți au încercat să descrie evenimentele. Desigur, au existat și alți cronicari. Numitele „apocrifite nou testamentare“ au apărut mai târziu. Domnul însuși a avut grijă ca în Noul Testament să ajungă numai ceea ce era scris după voia Sa și conform însărcinării Sale, adică cele necesare nouă.

Important este ca noi să respectăm acest Cuvânt scris pentru noi ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tes. 2, 13) și să credem că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu (2 Tim. 3, 16). Dacă în Noul Testament se folosește formularea: „După cum spune Scriptura“ sau „Este scris ...“, înseamnă că este vorba despre Vechiul Testament. Dar Noul Testament este tot Scriptură Sfântă, ambele părți formează un întreg. În Luca 24, 44-45 putem citi: „... *că trebuie să se îplinească*

tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi. ' Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. "

Domnul a mai zis: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine*“ (Ioan 5, 39). Apostolul Pavel cuprinde totul astfel: „... *că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi*“ (1 Cor. 15, 3-4).

Apostolul Petru se referă la Isa. 40, 8 și aduce Cuvântul din Vechiul Testament cu Cuvântul din Noul Testament la un singur numitor: „... *dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*“ (1 Pet. 1, 22-25). Noul Testament este de fapt rezultatul prorociei Vechiului Testament.

Dr. Clarence Larkin, o capacitate recunoscută pe plan internațional, a dovedit, în cartea „Dispensational Truth“, că la prima venire a lui Hristos s-au împlinit cu exactitate 109 prorocii din Vechiul Testament. Prorocia împlinită este confirmarea faptului că Biblia este de origine divină.

Cine dorește să verifice sau să trateze o lucrare trebuie să se apropie de aceasta fără prejudecăți și aversiuni. Dacă teologul Carl Schneider scrie: „**Falsificările încep în vremea nou testamentară și nu au încetat niciodată.**“ (K. Deschner, Der gefälschte Glaube, pag. 20), atunci și el are dreptate. Dar asta nu înseamnă că noi am avea un Nou Testament falsificat, ci înseamnă că oameni neînsărcinați au prezentat deja de atunci și până azi învățăturile lor răstălmăcite. Cuvântul original rămâne totuși, întotdeauna, Cuvântul original, în ciuda tuturor răstălmăcirilor, la care ne vom mai referi. Ce vor acele speculații în legătură cu epistolele falsificate ale lui Petru, care au ajuns până la umplerea măsurii cu observațiile impertinente: „... **cartea sfântă, Biblia, este plină de relatări false.**“? (K. Deschner, Der gefälschte Glaube, pag. 20). Aceasta este o pretenție nemaiauzită și, pe deasupra o minciună răutăcioasă. Aici scriitorul se referă la oameni învățați care au efectuat deja o lucrare premergătoare. Este o nerușinare în a-i suspecta pe scriitorii Noului Testament de falsificări, prezentându-i astfel pe ei ca înșelători, iar pe credincioșii biblici ca pe niște înșelați! Prin astfel de manevre de inducere în eroare nu poate fi întunecat adevărul, care strălucește mereu.

Desigur că cei patru evangheliști au fost bărbați simpli. Faptul că relatările lor au ieșit, în parte, diferențiate, dovedește numai că ei nu au copiat unul de la celălalt. Fiecare a scris așa după cum a fost călăuzit, după cum a auzit sau a trăit, sau după cum au relatat alții. Ceea ce contează sunt faptele dovedite, și nu aparițiile însoțitoare.

Dr. Konstantin Rösch, teolog catolic și traducător al Bibliei, a ilustrat diversitatea celor patru evanghelii prin cele patru făpturi: leul, vițelul, omul, vulturul, așa cum sunt descrise în Apoc. 4, 6-8 și în alte locuri. Ireneu le-a desemnat deja în creștinismul primar ca simboluri pentru cele patru evanghelii. Biblia este, într-adevăr, scrisă parțial într-un limbaj metaforic și simbolic. Matei poartă fața unui om, Marcu cea a unui leu, Luca a unui vițel, iar Ioan a unui vultur. În Ezechiel 1 ni se relatează despre cele patru făpturi că toate acestea aveau chipul unui om (vers. 5), iar sub aripile lor se aflau mâini de om (vers. 8). Fiecare făptură avea patru fețe, dar se prezintă numai cu una. Fiecare Evanghelie descrie, în detaliu, aceeași apariție a Răscumpărătorului, însă fiecare are un alt chip. Deși fiecare făptură apare cu o altă față, totuși în interior sunt toate la fel. Tot așa este și cu cele patru evanghelii: înspre interior, în miezul problemei, toate sunt la fel, însă una arată înspre Domnul mai mult ca Fiu al Omului; cealaltă subliniază puterea Sa divină – în simbolul Leului, care este considerat ca rege între animale; a treia Îl prezintă ca pe un purtător de poveri; a patra Îl caracterizează ca pe un vultur, care se ridică în sfere divine.

Dacă un evanghelist relatează despre un lucru, iar altul nu relatează despre acel lucru, sau dacă alțuia i s-a părut ceva mai important decât celuilalt, este puțin important. Dacă un evanghelist scrie că Domnul a hrănit patru mii de oameni cu șapte pâini, iar celălalt scrie că El a hrănit patru mii de bărbați cu șapte pâini, fără a socoti femeile și copiii, atunci amândoi au dreptate. Numai că unul dintre ei a intrat mai mult în amănunte. Dacă unul relatează că au fost vindecați doi orbi în Ierihon, iar celălalt spune că a fost vindecat un singur orb, atunci din nou au amândoi dreptate. Unul din evangheliști era prezent când s-a întâmplat, celălalt a întâlnit doar pe unul din cei vindecați și a relatat despre aceasta. Un evanghelist relatează că cei doi tâlhari care au fost răstigniți împreună cu Isus, L-au batjocorit (Mat. 27, 44), celălalt spune că cel din dreapta Sa, a strigat din adâncul său: „*Doamne, adu-ți aminte de mine*“ (Luca 23, 39-42), și din nou ambele relatări sunt corecte. Mai întâi au batjocorit amândoi, apoi unul a recunoscut în ultimul moment, cine era Cel ce a fost răstignit lângă el, și L-a implorat.

Chiar și expresia: „*Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai*“ este, ca și multe altele, înțeleasă greșit de critici. După concluziile lor, Isus ar fi trebuit să fie, după moartea Sa, vreo câteva zile în cer, deși Scriptura spune că El a coborât în locurile de jos. Ei nu au înțeles că locul celor sfinți, până la răstignire și până la intrarea în acțiune a Noului Legământ, nu era sus, ci jos. În Luca 16 ni se relatează cu claritate că locul celor fericiți și al celor nefericiți era despărțit doar printr-o prăpastie și niciunul nu putea trece în domeniul celuilalt. Toți aceia care își pusese răstignirea lor în Răscumpărătorul făgăduit au fost reținuți ca într-o închisoare, iar apoi au înviat împreună cu Hristos, conform textului din Mat. 27, de la vers. 52. Abia după acest moment, paradisul, locul celor fericiți, nu mai este jos, ci sus.

Hristos a coborât și a luat cu Sine pe toți prizonierii care au crezut în venirea Lui, odată cu înălțarea Sa (Ef. 4, 8-10).

Nu există nici o discrepanță nici dacă un evanghelist relatează că la înviere au fost prezenți doi îngeri care au vorbit femeilor (Luca 24, 4), în timp ce celălalt spune că numai unul a stat acolo (Mat. 28, 2; Mar. 16, 5), chiar dacă ei sunt arătați odată în mormânt și altă dată în afara mormântului. De fapt ambele relatări sunt adevărate. În interior s-a arătat unde a zăcut Domnul. În exterior s-a arătat evenimentul vestirii despre învierea Sa. Astfel s-au petrecut lucrurile la fața locului. Chiar dacă au fost prezenți doi îngeri, totuși numai unul a fost vorbitorul și astfel el a fost amintit în mod deosebit de scriitorul următor. Au existat, slavă Domnului, nu numai așa numiții critici, ci au existat și bărbați renumiți, care ne-au arătat armonia Scripturilor într-un mod convingător. Dintre aceștia face parte dr. C. I. Scofield, un învățat recunoscut pe plan internațional și un traducător al Bibliei, care a scris o introducere extraordinară la cele patru evanghelii.

Criticii nu au înțeles deloc caracterul profetic al Noului Testament. Astfel ei îl acuză pe Pavel, de exemplu, că el s-ar fi înșelat în așteptarea sa în legătură cu venirea Domnului, pentru că el a scris: „... noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, ... și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“ (1 Tes. 4, 15+17). Pavel trebuia să scrie la timpul prezent, pentru că Duhul Sfânt, care lucra în el, știa desfășurarea viitoare a lucrării de mântuire, la fel și durata acesteia. Întregul Nou Testament este astfel cuprins, încât în tot timpul harului este valabil ceea ce este predicat și ceea ce trebuie crezut, până la ultima generație, când se împlinesc textele corespunzătoare parusiei (revenirii) lui Hristos. Același Pavel scrie și despre sine: „... și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept“ (2 Tim. 4, 6-8). De altfel au existat în toate timpurile oameni care au așteptat venirea Domnului în vremea lor. Cine nu a făcut-o nu va avea parte de prima înviere, pentru că el nu a purtat nici o speranță în sine sa. și Martin Luther a crezut că sfârșitul este aproape și a socotit că în vremea sa este venirea Domnului. El l-a numit pe Antihrist chiar „hristosul sfârșitului“. El a scris astfel: „**În anul acesta 1540, numărul anilor ajunge exact la 5.500. Din cauza aceasta este de așteptat sfârșitul lumii, pentru că al șaselea mileniu nu se va încheia, așa cum nu s-au încheiat nici cele trei zile ale lui Hristos în mormânt.**“ (H. Heinz, Zwischen Zeit und Ewigkeit, pag. 137). Cel ce a purtat o speranță vie în sine a așteptat venirea lui Hristos. Așa este și azi. Există oameni care, pe baza prorociilor biblice împlinite, așteaptă cu tărie venirea lui Isus în această generație.

Apogeul criticii marcate de orbire îl constituie falsa afirmație după care profeția lui Hristos: „*Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri*“ (Mat. 24, 34), ar fi dat greș. Prin aceasta El S-a referit la evrei

ca neam, și nu ca generație. Neamul evreiesc, în ciuda urii și uciderilor care au avut loc în decursul veacurilor, și-a menținut existența, așa cum s-a stabilit în planul de mântuire al lui Dumnezeu și așa cum a spus Isus. Chiar și citatul: „*Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului*“ (Mat. 10, 23) a fost înțeles cu totul greșit, iar prorocia respectivă a fost confundată cu **venirea** Sa. N-a venit El, ca Fiu al Omului care umbla în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, la Ioan pe insula Patmos, în prestanța Sa regală, adică în toată maiestatea Sa regească? „... *Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.*“ (Apoc. 1, 14-15). Deci totul s-a împlinit literal, așa cum a spus Isus. Cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu poate fi răsturnat orice argument care este adus pentru a pune Cuvântul sub semnul întrebării.

Nu Isus și apostolii, ci criticii apologeti și exegeții biblici sunt cei care s-au înșelat în decursul istoriei bisericii. Până în zilele noastre ei vorbesc și scriu ceea ce le-au pus în gură predecesorii lor, care, la rândul lor, au căzut în capcana înșelăciunii, fără să-și dea seama de aceasta. Astfel ei își arată ignoranța în ceea ce privește planul de mântuire al lui Dumnezeu. Ei încearcă să prezinte cu convingere partea istorică, adică desfășurarea greșită în cadrul creștinismului, în special în cel al bisericii universale, însă greșesc deplorabil când este vorba de Cuvânt și de lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu. Ca creștin biblic nu poți accepta totul tăcând, dacă oamenii, care nu au nici un acces la Sfânta Scriptură și la planul ascuns de mântuire care ne-a fost descoperit, pun totul sub semnul întrebării și vorbesc de cel mai mare fals, văzând numai contradicții peste contradicții, după ce le-au răstălmăcit cum au vrut.

Nu este nevoie de o dovadă istorică pentru existența lui Isus Hristos, pentru că El este centrul istoriei de mântuire și nu al unei istorii compuse de oameni. Dacă Josephus sau un alt istoric a scris sau nu despre El, nici nu stă în discuție. Apostolii și prorocii au făcut-o, pentru că ei erau însărcinați direct; aceștia sunt vrednici de crezare și este de-ajuns. Eu îi cred pe cei care au fost de față, când s-au întâmpnat lucrurile supranaturale pe care ni le-au relatat. De la nașterea lui Isus și până la înălțarea Sa, au existat martori adevărați, care au văzut și au auzit. Dar azi, ca și atunci, nu se spune nimic dacă Dumnezeu face ceva supranatural pe pământ. Pentru faptul că aceste lucruri nu se întâmplă în cadrul bisericilor instituite și al religiilor, acestea nici nu ajung în public. Pentru cel credincios există destule mărturii, iar de martorii falși care se prezintă mai târziu, nu trebuie să asculte nimeni.

Dacă criticii istorici bisericești vorbesc despre o credință falsificată și manipulată, atunci nu poate fi vorba de Biserica primară și de istoria apostolilor, adică de creștinismul primar și de întregul Nou Testament. Credința manipulată și

falsificată, învățăturile și dogmele sunt acelea care nu corespund cu Sfânta Scriptură, și care au apărut mai târziu.

Capitolul 2 CREȘTINISMUL PRIMAR ȘI EPOCILE URMĂTOARE

În istoria bisericii sunt descrise în detaliu epocile care au urmat creștinismului primar. De aceea, în cercetarea noastră ne vom ocupa de aceste perioade de timp cât se poate de sumar. Perioadele ar putea fi împărțite aproximativ așa: timpul bisericii primare până în anul 100 d. Hr., epoca imediat următoare timpului postapostolic în secolul al doilea, dezvoltarea până la Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.), instituirea bisericii de stat în Imperiul Roman, epoca până în evul mediu, Reforma ca un început nou, mișcările de trezire ulterioare, introducerea în Evanghelia deplină și reșezarea bisericii în starea ei originală dinaintea revenirii lui Hristos.

Relatările istorico-bisericești nu oferă un tablou unitar. Mulți au relatat presupuneri care au devenit legende, iar alții le-au considerat fapte autentice. În afară de aceasta ar trebui să fie limpede pentru toți că o scriere istorică de orientare catolică este cu totul altfel abordată decât cea elaborată în manieră protestantă. Este necesară o privire generală asupra epocilor și asupra desfășurărilor care au avut loc, este necesară o comparație cu creștinismul primar. Numai din gura apostolilor am primit „învățătura apostolilor“. O scriere care a fost găsită în anul 1883 într-o mănăstire și care a fost datată, cu aproximație, în perioada de timp 80-120 d. Hr., purtând denumirea „Învățătura celor 12 apostoli“ sau „Didahie“, nu are nimic comun cu apostolii Domnului. Nici „mărturia apostolică“, care a fost discutată și formulată la diferite concilii în sec. al IV-lea, nu poate fi atribuită apostolilor. Astfel au apărut falsuri și răstălmăciri neintenționate, care sunt considerate acum ca autentice. Numai în Faptele apostolilor și în epistolele scrise de apostoli, care sunt încadrate în Noul Testament, găsim învățătura adevărată. Apostolii au fost bărbați care au auzit Cuvântul din gura Domnului și l-au dat mai departe prin însărcinarea Sa. Prin ei a primit Biserica nou testamentară Cuvântul curat, nefalsificat, al lui Dumnezeu, care singur poartă pecetea divină.

Pavel, care a fost chemat într-un mod supranatural și a fost rânduit pentru a fi o unealtă aleasă, a fost adăugat de către Domnul la numărul apostolilor. El era cel care, pe baza însărcinării directe a putut spune: „*Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat*“ (1 Cor. 11, 23). El a scris cea mai mare parte din epistole, exact 100 de capitole cu 2.325 de versete, în timp ce, de exemplu, Petru a scris numai 8 capitole cu 166 de versete. Pavel a primit Evanghelia în același mod ca și prorocii din

Vechiul Testament – prin descoperire (Gal. 1, 11-12), de aceea și avertismentul lui, care ne trece prin măduva oaselor: „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*“ (Gal 1, 8). Ceea ce nu corespunde cu Evanghelia originară și cu primii apostoli ai Domnului, se află sub blestem. Astfel privite lucrurile, avem de-a face de fapt cu un creștinism falsificat, aflat sub blestem, pe care criticii l-au avut în vedere în expunerile lor.

Cei patru evangheliști depun mărturie despre Mântuitor. Ei Îi descriu viața, lucrarea de la naștere până la moarte, învierea și înălțarea. În privința aceasta, completându-se reciproc, sinopticii Matei, Marcu și Luca ne redau un tablou întreg. Ioan, dimpotrivă, nu se ocupă nici de Betleem, nici de tabelul genealogic, el face un „zbor de înălțime“ și arată chiar în primul verset al primului capitol cine este în realitate Hristos. Cele patru evanghelii dau o vedere de ansamblu a mântuirii reale, pe care Dumnezeu a săvârșit-o în Hristos aici pe pământ. Ele sunt vrednice de crezare, pentru că ne-au fost transmise de martori care au văzut și au auzit (2 Pet. 1, 16-18; 1 Ioan 1, 1-3).

Faptele apostolilor ne prezintă, mai întâi, nașterea supranaturală a bisericii primare prin pogorârea Duhului Sfânt în chip vizibil (cap. 2). Aici este vorba de fapt despre un eveniment venit din cer. În prima predică apostolul Petru, care era umplut cu Duhul Sfânt, a vestit credincioșilor, prin însărcinarea lui Dumnezeu, pocăința și iertarea păcatelor, botezul biblic (vers. 38) și aceeași experiență a botezului cu Duhul Sfânt pe care au trăit-o și cei 120: „*Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru*“ (vers. 39). Numai Dumnezeu singur salvează și îi adaugă Bisericii Sale pe cei deveniți credincioși prin Duhul Sfânt (Fap. 2, 47).

Biserica primară era compusă din oameni care l-au experimentat pe Dumnezeu cu adevărat. Cei deveniți credincioși au fost botezați în apă, devenind în mod supranatural, prin Duhul Sfânt, mădulare ale unui singur trup (1 Cor. 12, 13), fiind înzestrați cu daruri și roade duhovnicești (1 Cor. 12, 7; Gal. 5, 22-23). Așa cum Hristos, prin trupul Său omenesc, a format Templul lui Dumnezeu, în care El a locuit și prin care a lucrat, tot astfel Biserica primară a format Trupul Domnului, ea fiind gloata răscumpărată (1 Cor. 12, 12), pe care El, ca și Cap (Col. 1, 18), a folosit-o spre a continua slujba Sa. EL a spus: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*“ (Ioan 20, 21). Pentru ca multiplele sarcini să fie împrăvite, El a rânduit în Biserică apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști (Ef. 4, 11).

În vremea primilor creștini nu existau demnitari ierarhi, erau doar bărbați vrednici de chemarea lor și care își îndeplineau slujba sub călăuzirea și inspirația

Duhului Sfânt. Primii creștini nu au cunoscut nici preoți și nici predicatori în slujbă oficială, ci Biserica celor răscumparați și născuți din nou era în întregime o preoție împărătească și alcătuia un popor sfânt (1 Pet. 2, 9; Apoc. 1, 6). Cele cinci slujbe amintite sunt rânduite pentru întreaga Biserică și de aceea nu sunt limitate la o comunitate locală. Reprezentanții, respectiv bătrânii comunității locale, slujesc și păstoresc comunitățile locale suverane. Unii dintre ei care se ocupau de conducere, au fost numiți episcopi și trebuiau să fie căsătoriți (1 Tim. 3, 1-7; Tit 1, 5-8). Existau și comunități locale cu mai mulți episcopi, deci cu mai mult decât un prezbiter conducător (Fil. 1, 1). Aceasta corespunde cu Iac. 5, 14, unde este scris ca un bolnav să-i cheme pe bătrânii comunității la sine. Pavel și Barnaba au fost întâmpinați în Ierusalim de către *biserică, apostoli și bătrâni* (Fap. 15, 4). La primii creștini mai domnea această ordine divină.

Pentru împlinirea unor sarcini practice în comunitatea locală, au fost chemați diaconi, care, la fel, trebuiau să fie căsătoriți (1 Tim. 3, 8-13). Aceasta este necesar, pentru ca episcopii și diaconii să înțeleagă și să-i ajute din propria lor experiență pe membrii comunității, în problemele lor de căsnicie și de familie. Biserica primară nu cunoștea slujba de episcop așa cum se practică azi. Conform 1 Tim. 3, 15 Biserica chemată la viață de către Hristos – este temelia și stâlpul adevărului, deci elementul care are adevărul. Tâlcuirile proprii și falsurile nu-și au locul în această Biserică. Ca entitate divină pe pământ, prin ea trebuie să se facă voia lui Dumnezeu pe pământ, ca și în cer.

În prima perioadă după înființarea Bisericii nou testamentare, în cadrul ei au existat numai vestirea curată a Evangheliei și învățăturile biblice practicate de către apostoli. Biserica primară era un organism pătruns de viața lui Hristos, călăuzită de Duhul Lui, deci nu o denotație organizată.

Mai târziu, apostolul Pavel și ceilalți apostoli trebuiau deja să-i contracareze pe mulți înșelători și învățători falși. De acolo a început deja o dezvoltare pluralistă; mai multe orientări spirituale au existat în paralel. Una era compusă din credincioși adevărați, care se orientau după Cuvânt și după Evanghelia vestită de către apostolii rânduiți de Dumnezeu, trăind-o pe aceasta în practică. Ioan a confirmat aceasta cu cuvintele: „... *cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii*“ (1 Ioan 4, 6).

Celelalte mișcări se constituiau dintr-un amestec de adevăr și tâlcuiri proprii, care a devenit mai târziu învățătură. Pe astfel de bărbați îi numește Sfânta Scriptură „*frați mincinoși*“ care s-au infiltrat, fără a avea o chemare divină pentru slujbă. Pavel o exprimă cu claritate: „... *din pricina fraților mincinoși, furișaji și strecurați printre noi* ...“ (Gal. 2, 4). Aceștia erau bărbați care vesteau pe un alt Isus, care

primiseră un alt duh și care predicau o altă evanghelie (2 Cor. 11, 4). Apostolul Petru îi avertizează pe credincioși de frații falși, care introduc pe ascuns învățături stricătioase (2 Pet. 2, 1-3). Apostolul Iuda s-a exprimat asupra acestor devieri astfel: „*Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!*“ (Iuda 11). Frații mincinoși au falsificat, rătăciții i-au condus pe alții în rătăcire. Astfel au apărut aceste diverse mișcări spirituale.

Ioan vede în aceste mișcări deviaționiste începutul mișcării anticreștine. *Anti* înseamnă „împotrivă“ și, în conformitate cu aceasta, tot ceea ce nu corespunde cu Hristos și cu Cuvântul Său este împotriva Lui și, astfel *anticreștinesc*. El scrie: „*Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri*“ (1 Ioan 2, 19). Pavel îi numește pe acești bărbați lupi răpitori (Fap. 20, 28-30). În Apoc. 2, 2 se vorbește despre cei adevărați care puteau să deosebească faptul: „... *că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.*“ Cum puteau ei să cerceteze fără greșală și să constate că acești bărbați se dădeau drept apostoli fără a fi însă? Ei cercetau dacă aceștia predicau ceea ce au predicat Petru și Pavel. **Verificarea trebuie făcută întotdeauna comparativ cu vestirea și practica apostolică, acestea fiind unica unitate de măsură valabilă.** Întrebarea: „Ce este adevărat și ce este fals?“ s-a pus deja atunci.

În textele amintite este vorba în chip vizibil despre devieri, care s-au dezvoltat în paralel cu Biserica lui Isus Hristos, ca orientări false în credință. Deja înaintea sfârșitului primului secol au existat diferite învățături false și amestecate: unii se țineau de învățătura lui Balaam, alții de învățătura nicolaiților, alții ascultau de o femeie numită Izabela, care se dădea drept prorociță și învățătoare (Apoc. 2, 20).

Pentru ca să știm exact ce este adevărat, ne-a fost lăsată în Sfânta Scriptură învățătura curată a apostolilor. Chiar și celelalte învățături diferite, care au fost introduse de către cei neînsărcinați, își mai găsesc pomenirea. Avertismentul: „*Cercetați totul ...*“ (1 Tes. 5, 21) mai este valabil și astăzi. Mulți și l-au însușit, dar în practică nu l-au folosit corect. Ei i-au cercetat pe alții de pe poziția cunoștinței proprii și din perspectiva învățăturii și a practicilor lor, însă au uitat că înaintea singurului Dumnezeu există doar o singură unitate de măsură care poate fi aplicată oricui, pentru orice: **mărturia întregă a Cuvântului lui Dumnezeu.**

În secolul al doilea s-au extins cele mai diverse orientări spirituale pe lângă Biserica Dumnezeului celui viu, Biserică ce crede și lucrează întotdeauna după cum a lăsat Hristos învățătura prin apostolii Săi. Învățăturile dăunătoare primeau aderenți tot mai mulți. Calea îngustă a fost lărgită iar poarta a fost deschisă, fiecare orientare era interesată să primească membri cât mai mulți, așa cum mai este cazul

și azi. Dar pentru Biserica adevărată a lui Isus Hristos este valabilă, în toate timpurile, făgăduința aceasta: „Nu te teme, **turmă mică**, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere **Împărăția**“ (Luca 12, 32). Aceia care fac parte din turma cea mică ascultă numai de glasul Păstorului celui bun, care și-a dat viața pentru oile Lui, **adică ascultă de Cuvântul Lui**. Această «Ecclesia» a fost în toate timpurile gloata cea mică chemată afară, care-L urma fără compromis pe Păstorul ei.

În timpul post-apostolic se disting ca apărători ai credinței Policarp (†155), care încă a fost împreună cu apostolul Ioan, și Ireneu (†202), un ucenic al lui Policarp, dar la o examinare mai atentă nu mai este vorba exclusiv de valorile curate ale credinței, vestită de primii apostoli. Pasul de la organismul divin la organizația omenească devine limpede.

Dezvoltarea lucrurilor în secolul al treilea până la Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.), este contradictorie. În afară se extindea tot mai mult creștinismul „deviat“ în orice formă, până la recunoașterea statală prin împăratul Constantin, încât a devenit o putere serioasă în Împărăția Romană. Credința a devenit o filozofie nouă. Tradiții orientale, amestecate cu gânduri elenistice și romane, au diluat conținutul original al credinței. Disputele despre așa-zisa „hristologie“ au început să agite spiritele.

Capitolul 3 **CONSTATARE TRAGICĂ –** **ÎNCEPUTUL ISTORIC AL NENOROCIRII**

Atâta timp cât a rămas Evanghelia pe pământ iudaic și, în general, printre comunitățile iudaice, nu au existat discuții asupra dumnezeirii. Apoi au venit însă gânduri romane, grecești și păgâne despre zei și zeițe în dezbateră hristologică. Concepția profetică și spirituală că ceea ce a fost preumbrat în Vechiul Testament, a devenit o realitate vizibilă în Noul Testament, s-a pierdut tot mai mult, deși Tertulian a subliniat încă de atunci că „**Vechiul și Noul Testament coincid cu desăvârșire. Prorocia formează legătura între Vechiul și Noul Testament.**“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, pag. 30). Creștinismul a fost scos tot mai mult de pe baza iudaică și a fost pus pe teren păgân. Aceasta s-a întâmplat în contradicție cu apostolii și cu perioada imediat următoare lor. Vechiul Testament a fost folosit de acum înainte numai în legătură cu pasaje din Noul Testament, împotriva iudeilor. Deja în secolul al doilea au fost puse bazele antiiudaismului de către conducătorii spirituali orbi și de către împărații romani. (Referitor numai la iudei, noțiunea „antisemitism“ nu este corectă. Toate celelalte popoare arabe sunt semite – nota autorului.)

Împăratul Constantin, un mare strateg, și-a pus creștinismul lumesc în slujba lui proprie, dar nu și-a stricat relațiile bune cu păgânismul. El a sprijinit atât construirea templelor păgâne, cât și construirea bisericilor. Deja din anul 315 Constantin a declarat convertirea la iudaism ca o crimă capitală. Iudeul și creștinul întors la iudaism urmau să plătească cu moartea. În anul 321 a fost ordonată sărbătorirea duminicii. Aceasta însă nu a fost suficient: iudeii au fost obligați, sub amenințarea pedepselor, să tăgăduiască sabatul și să „sfințească” duminica. Constantin proclama tot ce îi spuneau episcopii, care pe vremea respectivă erau deja personalități importante.

La Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.), Arius și Atanasie au fost cei doi vorbitori principali. Prezentările lor au fost transmise generațiilor următoare prin istoria bisericească. Probabil Arius nu avea nici o cunoștință despre Hristos. Atanasie, dimpotrivă, mărturisea, fără restricție, **„că în Isus ni s-a arătat însuși Dumnezeu, Dumnezeu însuși ni s-a făcut de cunoscut și ne-a răscumpărat ... iar noi avem în El pe Tatăl însuși”** (K. D. Schmidt, Grundriß der Kirchengeschichte, pag. 98).

De la acest timp înapoi a început constituirea bisericii romane. În timpul Conciliului niceean nu exista nici papă, nici cardinal. Acolo nu s-a ridicat nici un episcop roman care să fi pretins prioritate. Pe această concepție este fondată în parte istoria bisericii, manipulată sau direct falsificată. Împăratul Constantin a fost cel care a convocat conciliul și a preluat răspunderea asupra acestuia. Scopul lui a fost de a reuni diferitele mișcări într-o singură biserică și de a o pune în slujba statului. În urma unirii statului cu biserica s-a născut „biserica de stat”.

În anul 380 Teodosie cel Mare și Grațian pun capăt libertății religioase în general: **„La al II-lea Conciliu Ecumenic (381) episcopii semnează edictul împăratului Teodosie I din februarie 380, în care împăratul îi solicită pe toți supușii romani să accepte credința trinitară creștină, așa cum a fost formulată la Conciliul de la Niceea ... Credința trinitară care are drept conținut trinitatea lui Dumnezeu, Tată, Fiul și Duh Sfânt, este astfel mărturisirea de credință valabilă pentru toți creștinii, ridicată și favorizată ca religie de stat”** (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, pag. 212). **„Grigore de Nisa a fost una din figurile centrale ale Conciliului Ecumenic din Constantinopol, apărând recunoașterea credinței niceene, contribuind decisiv la formarea învățăturii trinitare”** (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, pag. 214). **„... fiecare cetățean era obligat, de atunci înainte, să fie un creștin ortodox; păgânismul și erezia deveniseră crimă împotriva statului”** (K. D. Schmidt, Grundriß der Kirchengeschichte, pag. 83). Toți aceia care nu au urmat din motive de conștiință acest dictat și nu au aderat la această „religie de stat” au fost declarați eretici. De acum a început prigoana din partea „bisericii imperiale” creștine împotriva bisericii biblice.

Sub conducerea lui Leon cel Mare (440-461) biserica universală a luat un avânt

enorm. El este numit, de cei mai mulți istorici ai bisericii, ca fiind cel dintâi papă. Herder îl enumeră în lista papilor, această listă conținând 264 de papi până la papa Paul VI inclusiv, Leon I fiind al 45-lea papă. După primii 15 care, conform listei lui, încep cu Petru, el a pus un semn de întrebare. Majoritatea istoricilor protestanți pun un semn de întrebare după primii 44. Ei sunt de aceeași părere că istoria papală a început de fapt doar cu Leon I. El însuși trebuia să se mulțumească, la Conciliul de la Calcedon (451 d. Hr.), de a fi fost pus la egalitate cu episcopul de la Constantinopol. Un privilegiu nu este nici aici de văzut, dar era deja în formare.

„Biserica de stat“ s-a desăvârșit sub împăratul Iustinian (527-565), care i-a încadrat pe preoți ca „salariați de stat“. Este deci vizibil că nu Hristos era întemeietorul acestei „biserici imperiale“ universale, ci domnitorii politici și religioși, care erau interesați în unirea puterii în întreaga Împărăție Romană. Din sec. al IV-lea și al V-lea înapoi, am văzut, din perspectiva istorico-bisericească, că nu mai avem de-a face numai cu istoria de mântuire a Bisericii lui Isus Hristos și cu diferitele devieri, care s-au dezvoltat până în timpul acela, revărsându-se într-o biserică mare, ci cu o istorie groaznică a nenorocirii, care este istoria unei instituții „păgâno-creștine“.

Episcopii au devenit demnitari înzestrați cu putere religioasă și politică. Ei au purtat, mai întâi, toți, același titlu, pentru că se considerau părinți spirituali. Pentru că Roma era considerată capitala Apusului, cei mai mulți episcopi romani se înghesuiau sistematic în față, pentru ca, în curând, să pretindă diferite titluri de onoare. S-a început cu „Pontifex Maximus“. Înainte, acest titlu era purtat de preotul suprem și totodată împăratul Împărăției Romane, chiar și Constantin l-a purtat. Ceea ce a însoțit această dezvoltare greșită a bisericii papale, legată de privilegiul și poziția ale puterii, este de neconceput în multe privințe. **„De la Bonifaciu al VIII-lea (1294-1303) credința în papă era strict necesară, pentru că lui îi sunt supuși toți locuitorii pământului. Așa a spus și Grigore al VII-lea (1073-1085), în „Dictatus papae“: „Numai pontifex-ul roman este numit pe drept universal“** (H. Heinz, *Zwischen Zeit und Ewigkeit*, pag. 176). S-a născut un „creștinism“ bisericesc, care nu mai pune nici un preț pe relația cu Hristos, ci numai pe apartenența la această instituție. Autoritatea a fost luată tot mai mult de la Hristos și de la Cuvântul lui Dumnezeu și a fost transferată acestei instituții și reprezentanților săi. Așa cum este Hristos Capul Bisericii Sale, astfel devenise fiecare papă capul suprem al acestei biserici universale.

În această biserică de stat oamenii au fost botezați forțat în sânul acesteia, iar mai târziu erau făcuți membri de la naștere fără vreo posibilitate de decizie personală. Astfel prin practica nebiblică a botezului și printr-o aderare forțată s-a creat baza pentru biserica de stat, iar prin introducerea de impozite bisericesti s-a creat baza financiară pentru puterea bisericii de stat.

Paralel cu dezvoltarea timpurie a fenomenului „depărtării de la Cuvântul lui Dumnezeu“, a avut loc și o decuplare de iudaism, iar, mai târziu, chiar de la comunitățile iudeo-creștine. Dar nu s-a rămas la aceasta. Deja Iustin, episcopul din Smirna († 167 d. Hr.) s-a exprimat negativ asupra iudeilor. Acum creștinii erau „Israelul lui Dumnezeu“, iar iudeii, dimpotrivă, erau cei decăzuți și deviați. Apostolul Pavel a văzut această situație cu totul altfel: „*Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur (evrei), nici netăierea împrejur (neamurile) nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă. și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!*“ (Gal. 6, 15-16). Apostolul Petru a spus despre această temă, următoarele: „*În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de El*“ (Fap. 10, 35-36).

Polemica antiiudaică și-a urmat cursul foarte timpuriu și a devenit tot mai agresivă. Ignațiu din Antiohia (98-117 d. Hr.) a început o propagandă împotriva gândirii iudaice. Ceea ce reprezentanții bisericii au declarat și au scris în lozinci antiiudaice încă în primele secole a avut drept urmare că deja în vremea aceea au fost stigmatizați peste un milion de iudei socotiți ca ucigași ai lui Hristos și Dumnezeu, astfel ei au fost uciși într-un fel sau altul. Porunca: „*Să nu ucizi!*“, nu a avut putere pentru biserica oficială.

Învățăatul bisericesc Hrisostom (354-407), unul din cei mai răi dușmani ai iudeilor, a învățat: „... **cu iudeii trebuie să ai tot așa de puține relații ca și cu Satana, ei <nu sunt mai buni decât porcii și țapii> ... <Sinagoga nu este doar un teatru, aceasta este o casă de stricați, o peșteră de tâlhari și loc de refugiu pentru animale necurate, o locuință a Satanei> ... Creștinii să nu consulte medici iudei, ci <mai bine să moară> și să se depărteze de toți iudeii <ca de ciurma omenirii>**“ (K. Deschner, Kriminalgeschichte des Christentums, pag. 134).

Chiril (†144), patriarh în Alexandria, a pus deja de atunci în circulație problema „rezolvării prin exterminare“ a iudeilor, problemă care a ajuns apoi în sec. al XX-lea la apogeu. Ciprian și Tertulian, Atanasie și Ieronim, Grigore de Nisa, Ambrozie, Augustin, Iustinian și mulți alții s-au aprins tot mai mult într-o ură antiiudaică, care s-a transmis asupra întregului cler al tuturor timpurilor. Aceștia au avut grijă ca instigarea împotriva iudeilor să se înrădăcineze în conștiința poporului. Iudeii au fost făcuți răspunzători pentru tot, încât s-a căutat să-i extermine cu toate mijloacele. La iudei s-a împlinit, în general, ceea ce Fiul omului a prorocit pentru urmașii Săi: „*Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se îplinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus*“ (Ioan 16, 2-4).

De fapt ucigașii erau convingeți că fac un serviciu lui Dumnezeu și bisericii, pentru a feri creștinismul trinitar de iudaismul monoteist. Prigoana a fost extinsă asupra creștinilor care se știau uniți cu Hristos și care nu puteau accepta acest sistem pătat cu sânge. Chiar și respectatul reformator Martin Luther nu se putea elibera de ura împotriva iudeilor, ură care-i fusese inoculată încă din timpul când era călugăr. Se poate citi: **„Despre medicii iudei, Luther a spus chiar și în ultima sa predică din 15 februarie 1546, că ei ar prescrie medicamente din cauza cărora oamenii se vor prăpădi mai tîrziu“** (H. J. Gamm, Das Judentum, pag. 64).

Această ură a crescut de la un secol la altul, iar formulările antiiudaice au devenit tot mai grave. Ucigașii au folosit chiar citate din Biblie pentru a-și justifica urăciunile înfăptuite. Dacă Isus vorbește despre iudei necredincioși, aceasta este o problemă, iar dacă vorbește despre iudei credincioși, este o altă problemă.

În fața celor petrecute și înfăptuite de biserică prin urmărirea fermă a iudeilor, a păgânilor și a credincioșilor de altă credință, trebuie să ne întrebăm dacă această biserică a adus mântuire sau nenorocire de o mărime nemăsurată. La aceasta se mai adaugă războaiele purtate în sensul acesta. Ea a prigonit, a ucis, a dezmoștenit și a devenit, în evul mediu, proprietara unei treimi din întregul pământ european. De la cei vii și de la cei morți și-a însușit averea pentru sine. Regii și domnitorii nu au îndrăznit să se ridice împotriva, ci au participat cu râvnă. **„Rudolf de Habsburg a declarat, în 1286, că evreii îi sunt supuși lui necondiționat, ca persoană și cu avere.“** (H. J. Gamm, Das Judentum, pag. 84).

Toate blestemele, care au fost pronunțate de repetate ori, în special de către papi, episcopi și de către toată curia romană, au pus baza pentru prigonirea iudeilor și a credincioșilor de altă credință, în toate timpurile, de către biserica romană. La judecata de apoi se va clarifica dacă cele șase milioane de evrei, care în timpul celui de-al „treilea Reich“ au fost uciși în Europa, vor trece numai în contul poporului german sau și în contul bisericii romane. Pentru catolicii Hitler, Himmler și Goebels, terenul era pregătit demult. Papii vorbeau demult despre o „prevedere divină“, așa cum o făcuse și înșelătorul-conducător Hitler.

Cine citește literatura corespunzătoare despre papii și faptele lor până în timpul nostru este cutremurat. Iudeii și credincioșii de altă credință nu erau respectați deloc. Papa iezuiților, Leon al XII-lea (1878-1903), a declarat: **„Acela care spune că Duhul Sfânt nu ar vrea să-i ucidem pe eretici să fie anatema!“** (E. Paris, The secret history of the Jesuits, pag. 167). De când ucide Duhul Sfânt? Conform mărturiei Scripturii, Duhul Sfânt dăruiește viață. Biserica însă i-a însemnat ca rățaciți și instigatori pe toți acei care nu erau credincioși liniei, iar preoțimea și-a luat dreptul de a-i lichida pe acești oameni. Din această perspectivă trebuie să vedem și purtarea

papei Pius al XII-lea față de uciderea evreilor din al doilea război mondial. La o distanță mică de Vatican a dispărut o sinagogă în flăcări fără ca papa să spună un cuvânt împotriva. Actualul papă a permis să fie sărbătorit în sinagoga nou construită, de către iudeii loviți cu orbire, ca Mesia însuși, cântându-se la intrarea lui Psalmul 150.

La prima întâlnire a Domnului cu Avraam, El i-a dat făgăduința: „*Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei care te vor blestema.*“ (Gen. 12, 2-3). Această făgăduință ar fi trebuit să fie înaintea ochilor celor care pretindeau că-L cred pe Dumnezeu și Cuvântul Lui.

Monoteismul strict, care, mai întâi, era în exclusivitate credință iudaică moștenită, stătea în calea acestor episcopi veniți dintre neamuri. Ei nu voiau să mai aibă nimic comun cu iudeii și apoi nici cu singurul Dumnezeu al iudeilor. Astfel cuvântul ebraic „MashYah“ (Mesia) a devenit „Hristos“ în limba greacă (rom. „Unsul“); iar din numele ebraic „YAHSHUA“ s-a ajuns la numele grecesc „Isus“. Formulările despre dumnezeire veneau acum din gândirea greacă, care era într-o formă străină pentru poporul și pentru Dumnezeul lui Israel. Noul Testament nu cunoaște ură împotriva iudeilor, așa cum o prezintă unii istorici. Ceea ce se pare că le-a scăpat este Cuvântul Domnului: „... *mântuirea vine de la iudei*“ (Ioan 4, 22).

Deja prorocii din Vechiul Testament au prorocit că și neamurile vor avea parte de mântuirea lui Dumnezeu: „*EU, Domnul (YAHWEH), Te-am chemat ca să dai mântuire, și te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor*“ (Isa. 42, 6). „... *De aceea te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.*“ (Isa. 49, 6b). Cu evreii a făcut Domnul începutul, când a spus: „... *ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel*“ (Mat. 10, 6). Petru, fiind cel dintâi apostol, a văzut cum un căpitan roman, cu numele Corneliu, a fost mântuit împreună cu toată casa lui (Fap. 10). Lui Pavel i s-a spus din partea Domnului: „*Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri*“ (Fap. 22, 21). În porunca misionară, Domnul a dat deja un îndemn clar: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile*“ (Mat. 28, 19). Biserica Dumnezeului celui viu se compune din toate popoarele, limbile și națiunile.

Împărăția Romană era prezentă pretutindeni, încât această biserică imperială romană putea să se folosească de toate mijloacele lumești, pentru a-și ajunge scopul. În realitate nu a existat niciodată o „creștinare“, însă a existat o *catolicizare*. Popoarele nu au devenit credincioase în Domnul Isus Hristos prin această vestire, ci ele au fost forțate să accepte „religia de stat“, catolică. În timpul domniei exclusive a bisericii romano-catolice de aproape o mie de ani, pământul a fost înecat în sânge.

Numărul martirilor este evaluat diferit, în general se consideră a fi uciși cca 68 de milioane de oameni. Toți ceilalți de altă credință, erau animale sălbatice. Chiar și „contrareforma“ a fost o acțiune sângeroasă dirijată cu mijloace lumești, și nu avea nimic de-a face cu vestirea Evangheliei de mântuire – din contră, se făcea, din nou, un dezastru din partea bisericii unite cu puterea lumească. Cine nu a auzit despre inchiziția spaniolă, despre procesele vrăjitoarelor și despre arderile lor pe rug, despre exilarea valdezilor și a menoniților, despre prigonirea credincioșilor de altă credință în întreaga Europă? În noaptea Sf. Bartolomeu (23./24. august 1572) au fost uciși, cu ocazia așa-zisei „nunți însingerate“, numai în Paris, 3.000 de hughenoti, iar în toată Franța peste 20.000. „**Papa Grigore al XIII-lea a sărbătorit uciderea protestanților cu un «Tedeum».**“ (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, pag. 437).

Această biserică a înfăptuit modificări în ceea ce privește învățătura, încât nu a mai rămas nimic din credința originală. Citirea Sfintelor Scripturi a fost interzisă sub pedeapsă. Este cutremurător faptul că, mai ales, iudeii și creștinii biblici au fost arși de către biserică, împreună cu Biblia pe care o citeau. De ce îi este așa de teamă de Biblie?

Capitolul 4

PRETENȚIILE NEFONDATE ALE PAPIOR

După cum s-a prezentat deja, am văzut că biserica catolică a luat ființă abia acum 1.600 de ani, și nu acum 2.000 de ani, și nu ne surprinde că nici măcar o **învățătură** sau o **practică** a acestei biserici nu corespunde cu cea a bisericii primare creștine. Noțiuni de învățătură, ca „botez, cină, pocăință“ etc. au rămas, dar acestea înseamnă cu totul altceva și sunt folosite în practică cu totul altfel decât la primii creștini.

În Sfânta Scriptură nu este vorba, în nici un text, despre un papă, tot așa nu este pomenit nimic despre un „urmaș al lui Petru“, nici despre un „locțiitor al lui Hristos“, nici despre vreo „succesiune apostolică“. Pentru justificarea pretențiilor proprii, unor texte biblice li s-au dat explicații forțate, un caz deosebit fiind cel al cuvintelor lui Isus din Mat. 16, 18: „... *tu ești Petru (petros), și pe această piatră (petra) voi zidi Biserica Mea, și Porțile Locuinței morților nu o vor birui.*“ Domnul nu a spus către Petru: „... și pe tine voi zidi Biserica Mea“, ci „... *pe această piatră* ...“ Cuvântul „petros“ înseamnă piatră; însă Biserica urma să fie zidită pe stâncă - „petra“.

Cine își face timp poate să cerceteze în textul grecesc al Vechiului și al Noului Testament unde se vorbește despre stâncă (petra). Faptul că Domnul ar construi Biserica Sa pe un om, fie acesta și cel mai mare proroc sau apostol, este complet absurd. Petru era o piatră mișcătoare (petros) și nu o stâncă nemișcătoare (petra). Imediat cinci versete mai jos, Domnul S-a îndreptat spre el cu cuvintele: „*Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor*“ (Mat. 16, 23).

Petru a primit chiar descoperirea referitoare la cine este Hristos, și pe această **descoperire a lui Isus Hristos** a fost zidită Biserica. Versetul 17 trebuie citit înaintea versetului 18: „*Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: ,Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*“ Din context reiese clar că Petru a primit o descoperire cerească despre Isus Hristos și a spus, în vers. 16: „*Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: ,Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!*“ Domnul a întreat: „*Dar voi – cine ziceți că sunt?*“ Răspunsul era o descoperire divină și pe această **descoperire a lui Isus Hristos** este zidită Biserica.

Vers. 19: „*Îți voi da cheile Împărăției cerurilor ...*“ la fel a fost tâlcuit pentru interesul propriu. Este vorba despre cheile Împărăției. Ioan Botezătorul a predicat: „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*“ (Mat. 3, 2). Despre Domnul nostru citim: „*De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască, și să zică: ,Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*“ (Mat. 4, 17). În Luca 16, 16 ne este arătată legătura: „*Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește ...*“

De Rusalii primii oameni au dat năvală în Împărăția lui Dumnezeu, și erau mai avantajați decât Ioan Botezătorul care anunțase doar acest eveniment: „*Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuș, cel mai mic în Împărăția cerurilor va fi mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea*“ (Mat. 11, 11-12). Petru, înzestrat cu putere divină, a folosit în mod corect cheile Împărăției. El i-a dat, la început, Bisericii nou testamentare rânduilele valabile pentru totdeauna.

Simbolul cheilor este foarte simplu de înțeles. Cine are cheia pentru o casă poate intra; cine o are pentru o mașină poate călători cu aceasta. Cine posedă cheile Împărăției are intrare în Împărăția lui Dumnezeu, deschide lucrurile care au fost închise mai înainte și descoperă ce este ascuns. Conform chemării divine și rânduilei pentru slujbă, în Biserica nou testamentară a fost stabilit totul conform Cuvântului și nimic nu mai poate fi modificat.

Conducătorilor spirituali din vremea respectivă, Domnul le-a adus o acuzare gravă: „*Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre*“ (Luca 11, 52). Este posibil ca să găsim azi o situație asemănătoare?

Tot așa s-a înțeles și s-a practicat greșit ceea ce a mai spus Domnul Isus în legătură cu Petru: „... și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri“ (Mat. 16, 19). Ceea ce a declarat apostolul Petru la întemeierea Bisericii ca fiind valabil, și anume pocăința, botezul, botezul Duhului, s-a întâmplat sub călăuzirea Duhului Sfânt. De aceea este valabil în cer, la fel și pe pământ. Aceasta este importanța cheilor.

Această împuternicire divină nu era limitată doar la Petru care în ceasul nașterii Bisericii nou testamentare a vorbit și a vestit rânduielile de învățătură necesare, ci a fost transmisă Bisericii întregi. Aceasta rezultă clar din Mat. 18, 18, unde se află aceleași cuvinte la plural: „*Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer.*“ Noi vedem deci că aceeași împuternicire pe care a primit-o bărbatul primului ceas, pentru a stabili învățăturile în biserică, a fost transmisă și bisericii, pentru că aceasta avea de vestit aceleași învățături. După cum se vede din cuprins, aceasta este valabilă și în evaluarea unei situații în care se află un credincios. În caz că respectivul nu asculta de cele stabilite de biserică, era considerat ca necredincios. Această împuternicire divină nu este deci legată de un singur om, ci este transmisă întregii Biserici. Însă aceasta nu poate fi aplicată arbitrar, ci numai în concordanță cu Cuvântul. Atunci se împlinește ceea ce este scris în versetul următor: „*Vă mai spun iarăși, că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri*“ (Mat. 18, 19).

Și despre Ioan 20, 21-22 trebuie scris un cuvânt clarificator. Acolo Domnul a spus către apostoli: „*Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.* ‘*După aceste vorbe a suflat peste ei, și le-a zis: ‘Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute.*’“ Acest text din Scriptură la fel a fost înțeles greșit și a fost răstălmăcit în mod nebiblic de către biserica romană. Nici un om nu are ceva de-a face cu iertarea păcatelor, ci acestea ne sunt iertate de către Dumnezeu. Oamenii primesc, în urma ascultării unei predici, prin credință, siguranța în Domnul Isus și în lucrarea de mântuire înfăptuită de El, știind că astfel Dumnezeu i-a iertat. Este clar că nici un om nu-și poate ierta păcatele sale, nici pe-ale altora nu le poate ierta; mai mult, Sfânta Scriptură ne spune limpede: „*și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim*“ (Luca 24, 47). „*Pe voi, care erați morți, în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate*

greșelile“ (Col. 2, 13).

Ce înseamnă, cu adevărat, acest Cuvânt al Domnului, exprimat la plural: „*Cui îi veți ierta păcatele, aceleia îi sunt iertate ...*“? Către cine au fost adresate și în ce legătură au fost exprimate? Cuvântul acesta a fost vorbit după învierea Domnului nostru și a fost adresat apostolilor, și anume în legătură cu trimiterea lor. Aici este vorba despre păcatul care se face împotriva unui vestitor al Evangheliei, împuternicit de Dumnezeu. Atunci când Domnul nostru și-a împlinit slujba, mulți au păcătuit, numindu-L Beelzebul sau dându-I tot felul de denumiri. Dar El a zis: „*Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor*“ (Mat. 12, 31-32). Aici sunt menționați bărbații care, de la pogorârea Duhului Sfânt de la Rusalii încoace, îndeplinesc o slujbă împuternicită printr-o chemare divină.

Dacă cineva batjocorește, prigonește sau aruncă cu pietre asupra unui slujitor trimis de Dumnezeu, atunci respectivul poate să-i ierte păcatul. Isus însuși a dat un exemplu, când a zis: „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*“ (Luca 23, 34). Atunci când Ștefan a fost omorât cu pietre, el a strigat rugându-se: „*Doamne Isuse, primește duhul meu! ... Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!*“ (Fap. 7, 58-60). Însă dacă cineva păcătuiește împotriva lucrării Duhului – împotriva darurilor Duhului, care lucrează printr-un trimis, batjocorindu-le pe acestea, atunci este un păcat care nu se iartă și care va fi menținut. Un om al lui Dumnezeu poate ierta numai pe acela care s-a făcut vinovat față de el. Acest lucru este spus deja în „*Tatăl nostru*“: „*și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*“ (Mat. 6, 12). „*și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre.*“ (Mar. 11, 25). Dacă ne facem vinovați unul față de celălalt, chiar dacă acest lucru s-ar întâmpla de 70 ori câte șapte, toți trebuie să ne iertăm unii pe alții (Mat. 18, 21-35).

Deci, dacă cineva îl batjocorește pe un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, poate fi iertat. Dar dacă Duhul Sfânt lucrează printr-un bărbat, și cineva batjocorește ceea ce se întâmplă prin lucrarea Duhului Sfânt, atunci batjocura nu-l mai lovește pe omul pe care Dumnezeu îl folosește, ci este îndreptată direct împotriva Duhului Sfânt. Astfel omul batjocoritor este vinovat înaintea lui Dumnezeu, pentru că a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, de aceea el nu poate fi iertat și păcatul va fi menținut. Acesta este „*păcat care duce la moarte*“ - duce la o despărțire veșnică de Dumnezeu. De fapt fiecare om este vinovat înaintea lui Dumnezeu și primește iertare pentru păcat și vină de la El care singur poate ierta: „*EL îți iartă toate fărădelegile tale ...*“ (Ps. 103, 3). „*Ferice, de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite.*“ (Rom. 4, 7).

Practica bisericii romano-catolice este – printr-o exprimare cu indulgență - nebiblică. Acolo se promite, mântuirea de la naștere până la moarte și o viață întreagă se tot iartă păcatele. După moarte li se spune însă urmașilor, în mod ceremonial, că acela care a decedat, fiind ocrotit de toate sacramentele, inclusiv de ultima ungere, ar fi ajuns în purgatoriu. Acolo cel decedat va fi ușurat de păcatele, care i-au fost iertate în toată viața (!). Ce paradox! De fapt și purgatoriul, ca și celelalte învățături și dogme, este numai o invenție omenească.

Reformatorul elvețian Zwingli a spus în legătură cu aceasta: „**Pentru că acest purgatoriu – așa numesc ei această ispășire înșelătoare prin foc – nu se găsește nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu, de ce suntem așa de proști încât dăm crezare unei astfel de credințe absurde și suspecte? Noi vedem totuși că aceleași persoane care apără învățătura despre purgatoriu și ne învață cum ar trebui să stingem focul, se oferă ele însele, ca stingători. Acestea spun: tu trebuie să dai bani; focul se domolește mai repede dacă cel ce primește banii citește liturghia, se roagă și cântă psalmi. Astfel ei citesc liturghia și în același timp, întind mâna după bani ...**“ (H. Zwingli, Hauptschriften, Der Theologe II, pag. 193-194).

De la înființarea bisericii universale s-au introdus, s-au proclamat și s-au învățat multe lucruri ca fiind dogme, acestea neavând însă nimic comun cu creștinismul. Credincioșii de atunci nu cunoșteau lumânările, nici tămâia sau apa sfințită. Același lucru se potrivește și la declararea celor decedați ca fiind mântuiți sau sfinți. Atunci nu a existat o liturghie zilnică, nu a existat nici rugăciunea către mama lui Dumnezeu și nici mănăstiri. Înaintea mea se află o listă de proclamații diferite, asupra cărora vom reveni, ajungându-se până la declararea, în anul 1870, a infailibilității papei, care, în ciuda opoziției din propriile-i rânduri, a fost totuși aprobată (numai în Germania au fost 79 de teologi împotriva, și 25 pentru!), la fel este și dogma lansată în 1950, potrivit căreia Maria s-ar fi ridicat la cer cu trup și suflet. Toate aceste lucruri nu posedă nici cea mai mică bază biblică, pentru că este scris: „**Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer**“ (Ioan 3, 13).

Această proclamație a papei Pius al XII-lea trebuie încadrată ca anticreștină, pentru că stă în contradicție directă cu declarația lui Hristos. Maria a fost declarată abia în anul 431 d. Hr. ca „născătoare a lui Dumnezeu“, la Conciliul din Efes. După aceasta a început să i se ofere cele mai diferite titluri, ca: „mama lui Dumnezeu“, „împărăteasa cerului“, „mijlocitoarea“, „ajutătoarea“, „mama harului“, „mama bisericii“ sau chiar „călcătoare de șerpi“ etc. Multe din aceste denumiri au fost transferate de la Hristos la Maria și din cauza aceasta sunt acte anticreștine. EL este Împărat, El este Mijlocitor și Avocat, El a zdrobit capul șarpelui. Dacă Maria a făcut toate acestea și are toate aceste denumiri, atunci ce a făcut Hristos și ce este El?

Ceea ce putem concluziona, din hotărârile conciliilor și din declarațiile papale, a pronunțat deja reformatorul Martin Luther. Cuvintele sale, spuse la conferința de stat din Worms, în ziua de 18 aprilie 1521, au intrat în istorie: „**Întrucât nu cred nici în papă, nici în concilii, deoarece este un fapt că s-au înșelat și s-au contrazis deseori, de aceea dacă nu sunt biruit prin dovezi scripturale și prin argumente clare, atunci sunt încredințat de dovezile biblice pe care le-am citat și sunt un prizonier al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu pot să retractez și nici nu vreau, pentru că a lucra împotriva conștiinței proprii, nu este sigur și util. Dumnezeu să mă ajute. Amin!**“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, pag. 147). Istoria dovedește cât de greșiți au fost papii: „**Până la sfârșitul războiului de 30 de ani au fost 245 de papi, dintre care 24 de contrapapi – după născocirea dată mult timp drept adevăr istoric – o ‚papesă‘. 19 papi au părăsit Roma, 35 au condus în străinătate. 8 papi nu au condus mai mult decât o lună, 40 un an, 22 până la 2 ani, 54 până la 5 ani, 57 până la 10 ani, 51 până la 15 ani, 18 până la 20 de ani, și numai 10 papi au condus biserica mai mult de 20 de ani. Din cei 245 de papi, 31 au fost declarați ca uzurpatori și eretici, în timp ce 64 de papi legitimi au murit prin violență. 18 papi au fost otrăviți, 4 strangulați, 13 din ei au murit în diferite feluri.**“ (E. Rosenow, Wider die Pfaffenherrschaft, pag. 42).

Roma, mai bine zis Vaticanul, și-a atribuit o autoritate universală, care însă nu are legitimitate din partea Cuvântului. Aceasta este o putere politică firească sub o manta religioasă. Legenda potrivit căreia Petru ar fi fost la Roma și ar fi lucrat 20 de ani ca episcop acolo este o încercare zadarnică de a justifica o invenție foarte importantă pentru biserică. Istoricii relatează doar despre un Simon Magul, care, cu șiretlicurile lui vrăjitoresci, a făcut o impresie puternică asupra senatului Romei. De altfel călătoriile misionare ale lui Pavel și Petru sunt descrise clar, încât nu există nici o îndoială asupra acestei teme. Dacă apostolul Petru ar fi întreprins o călătorie la Roma, acest lucru ar fi fost un eveniment neobișnuit, chiar o senzație, și noi am găsi o relatare despre aceasta.

Conform Gal. 2, 9, Petru, Iacov și Ioan s-au înțeles cu Pavel și Barnaba, prin darea mâinilor, ca Pavel și Barnaba să lucreze pentru neamuri, iar Petru, Iacov și Ioan pentru iudei. Pavel, care a scris către biserica din Roma, salută în încheiere 27 de persoane cu numele acestora, dar printre ele nu se afla și numele lui Petru. și în multe epistole scrise de la Roma către alte comunități și către persoane individuale, apostolul Petru nu este pomenit nici o dată la Roma.

La o privire atentă a Cuvântului lui Dumnezeu și a desfășurării religioase, devine clar, că nici o învățătură introdusă de către biserica romană nu rezistă unui examen cu Sfânta Scriptură. Indiscutabila autoritate papală este deci cu totul nefondată. În toată istoria bisericii nu se relatează nici o dată că un papă ar fi primit o chemare divină. Din contra, este cunoscut, în general, că papii sunt aleși de către un colegiu al cardinalilor – de conclav.

Capitolul 5 CINE ESTE MARIA?

Noi vrem să vedem ce a făcut Dumnezeu și ce au făcut oamenii din fecioara Miriam, pentru că așa se numea tânăra Maria. Ea a fost fecioara cu care s-a împlinit făgăduința, pe care Domnul Dumnezeu a dat-o prin prorocul Isaia: „*Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).*“ (cap. 7, 14).

Dacă în unele traduceri ale Bibliei se redă în loc de „fecioară“ doar „femeia tânără“, avem de-a face cu o schimbare gravă a sensului cuvântului. În momentul evenimentului divin, Maria nu a fost o „femeie tânără“, ci ea a devenit mai târziu. Ea era fecioară, când Duhul Sfânt a umbrit-o. Semnalmentele unei fecioare sunt curăția și virginitatea.

„*Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt.*“ (Mat. 1, 18).

Iosif a fost așa de decepționat, încât a vrut s-o părăsească. Noi putem să ne punem în situația lui, să simțim ceea ce s-a petrecut în el. „*Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns.*“ El nu vroia scandal, dar era așa de trist, încât a vrut să se despartă de ea. „*Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt.*“ (vers. 20).

Aici găsim primul indiciu în Sfânta Scriptură care ne arată că logodnica i-a devenit mai târziu **nevastă**. Cine citește mai departe va constata că Iosif a procedat exact după porunca dată: „*Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevastă-sa. Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. și el i-a pus numele Isus*“ (vers. 24-25). Este destul de clar. Abia după nașterea lui Isus Hristos, el a trăit ca soț cu Maria. Din această căsnicie s-au născut patru fii și mai multe fiice, al căror număr nu a fost redat. „*Oare nu este El fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? și surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea?*“ (Mat. 13, 55-56). Acesta este adevărul biblic, iar toate celelalte sunt minciuni formulate la adresa Mariei.

Deja în Mat. 1, 16 Iosif este numit soțul Mariei, în prezentarea registrului genealogic. Chiar și faptul că a existat o căsnicie din care au rezultat copiii, vrem să-

I dovedim pe baza altor mărturii. Evanghelistul Marcu relatează despre lucrul acesta în cap. 6, 3. Luca ne face de cunoscut faptul că mama și frații Lui au venit la El. Lui i s-a spus: „*Mamă-Ta și frații Tăi stau afară, și vor să Te vadă. Dar El drept răspuns, a zis: „Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-l împlinesc.*”“ (Luca 8, 19-20).

Isus nu a venit pentru a înființa o relație pământească de rudenie, de aceea El nu a putut să țină cont în mod deosebit de mama Lui naturală și de fiii născuți de aceasta. EL a făcut întotdeauna o corectare corespunzătoare, pentru a arăta că adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt acei care lucrează conform Cuvântului Lui.

Inspirația falsă a existat fără îndoială deja în acele zile. Nici lucrul acesta nu ne este ascuns. „*Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și-a ridicat glasul și a zis: „Ferice de pântecele care Te-a purtat, și de țâțele pe care le-ai supt!” și El a răspuns: „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-L păzesc!”“* (Luca 11, 27-28). Ce glas tipic s-a ridicat acolo, spre a o glorifica pe Maria! Dar Domnul l-a corectat pe loc.

Pentru a încuraja cultul Mariei, a fost tradus fals chiar textul din Luca 1, 28: „*Îngerul a intrat la ea și a zis: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!”“* Dar în catehismul catolic putem citi: „*Mărită să fii tu, Maria, plină de har, Domnul este cu tine!*” Întra a primi har și a fi plin de har este o deosebire ca de la cer la pământ.

Maria a urmat același drum al vieții ca toate fetele. Înainte de a primi vestea de la îngerul Gavril, ea a fost logodită cu Iosif și avea de gând să se mărite cu el. Îngerul i-a spus Mariei logodite: „*Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu*” (Luca 1, 30). Desigur ea a fost surprinsă de mesagerul ceresc și de mesajul acestuia. Acest verset confirmă, încă odată, că Maria nu era plină de har, ci: „*... a găsit har înaintea lui Dumnezeu.*” De aceea ea a spus: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” și îngerul a plecat de la ea” (vers. 38).

Nu există nici un text în Sfânta Scriptură care să ne facă dependenți de harul Mariei sau de favoarea lui Iosif. Din contra: harul lui Dumnezeu ni s-a arătat în Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi (Ioan 1), și mai este și azi de găsit numai în unicul Răscumpărător: „*și noi toți am primit din plinătatea Lui* (nu din a ei), și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1, 16). și în privința aceasta ne-a rămas o mărturie clară în Sfânta Scriptură.

Fiul nu se află nici în brațele Mariei, nici la pieptul ei, așa cum ni-L prezintă

multe tablouri, ci, așa cum este scris, în sânul Tatălui: „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.*“ (vers. 18). Toate așa-zisele tablouri pline de har și prezentările simbolice cu mama și copilul, sunt preluate din cultele păgâne, unde domină zei și zeițe. Această ducere în eroare i-a deviat pe oameni de la slujba dumnezeiască, împingându-i la o slujbă idolatrică! Isus nu este fructul „binecuvântatei“ Marii, așa cum se învață în mod greșit. Maria a fost doar purtătoarea substanței divine.

În versetele următoare ni se arată însă slăbiciunile și greșelile omenești ale Mariei. După serbarea pascală din Ierusalim, oamenii s-au îndreptat spre casele lor; numai Isus, în vârstă de 12 ani, a rămas în templu, fără ca familia Lui să observe acest lucru de la început. „*După trei zile, L-au găsit în Templu, șezând în mijlocul învățătorilor ...*“ (Luca 2, 46). Bineînțeles că Maria era îngrijorată și de aceea ea nu și-a dat seama de reproșul cu care L-a întrebat: „*Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că **tatăl Tău** și eu Te-am căutat cu îngrijorare.*“ (Luca 2, 48).

Răspunsul băiatului este o corectare clară: „*De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa **Tatălui Meu?***“ (Luca 2, 49). EL nu s-a referit la atelierul de tâmplărie al lui Iosif, ci la Tatăl Lui ceresc și a corectat-o imediat pe Maria, care în clipa aceea l-a numit pe Iosif tatăl Lui.

Faptul că Maria a avut nevoie de har și mântuire, îl vedem din relatarea potrivit căreia, după înălțarea lui Isus Hristos, și ea a făcut parte din cele 120 de persoane, care s-au adunat în același loc și au primit acolo Duhul Sfânt: „*Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui.*“ (Fap. 1, 14). Despre frații Lui, care, la fel, au fost prezenți la praznic, se relatează că nu au crezut de la început în El (Ioan 7, 3-5).

Maria nu a fost onorată atunci, însă ea a făcut parte din cei ce s-au rugat, trăind apoi pogorârea Duhului Sfânt. Primirea personală a Duhului Sfânt este o necesitate mântuitoare pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, astfel și pentru Maria.

Se spune: „*Fiul împlinește orice dorință a Mariei!*“ Unde este scris așa ceva? Aici se trezește o speranță falsă în oameni. Aici există, ca bază, accepția că El este Fiul lui Dumnezeu și al Mariei. Această formulare nu este scrisă nici o dată în Sfânta Scriptură. EL este Fiul lui Dumnezeu. Maria a fost doar vasul.

La nunta din Cana Galileea, când s-a terminat vinul, Maria i-a zis lui Isus: „*Ei nu mai au vin.*“ Isus a răspuns: „*Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul*“ (Ioan 2, 3-4). A fost un răspuns tăios la o sugestie blândă care trebuia să arate clar că nici un om nu-L putea influența, nici chiar Maria.

Ar trebui să luăm la inimă sfatul cel bun pe care ea l-a dat nuntașilor: „*Să faceți orice vă va zice.*“ (vers. 5). Aceasta este lecția cea mare pentru omenire.

Frații trupești ai Domnului nu sunt pomeniți doar în evangheliile, ci și apostolul Pavel vorbește despre ei: „*N-avem dreptul să ducem cu noi o soră, care să fie nevasta noastră, cum fac ceilalți apostoli, și frații Domnului, și Chifa?*“ (1 Cor. 9, 5).

Apostolul scrie către Galateni: „*Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului.*“ (Gal. 1, 19).

De observat este faptul că, din ziua nașterii Bisericii nou testamentare, de Rusalii, adică din Fap. 2 până la ultimul capitol din Biblie, Maria nu mai este pomenită. Pentru un creștin biblic apare aici o lumină. Ea și-a îndeplinit sarcina. În creștinii de la început nu a locuit duhul idolatriei, ci Duhul lui Dumnezeu. Ei nu au proslăvit o creatură, ci pe Creator.

„... După secolul al VII-lea încep, în chip cu totul nebiblic, proslăvirea și divinizarea Mariei. Din secolul al XII-lea se spune rugăciunea „Ave Maria“. Sărbătorile Mariei s-au înmulțit, din 1140, în jurul „sărbătorii imaculatei concepțiuni“. În secolul al XII-lea a apărut rozariul ... Sub semnul Mariei biserica catolică vrea să câștige lumea pentru sine. De aceea după cel de-al doilea război mondial cultul Mariei a fost de-a dreptul întărit.“ (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 48-50).

Pe baza celor ce se întâmplă putem să deosebim dacă Duhul Sfânt sau dacă duhul anticreștin este în acțiune. Cu toată fermitatea trebuie să spunem: Maria din Biblie, căreia i s-a spus: „*Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini*“ (Luca 1, 45), și care a spus subordonându-se: „*Iată roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!*“ (Luca 1, 38), este cu totul alta decât cea ridicată și onorată ca o zeiță și care în anul 431 d. Hr. a fost declarată, la Conciliul din Efes, ca „născătoare de Dumnezeu“.

Capitolul 6

CE ESTE CULTUL MARIEI?

După mărturia Sfintei Scripturi, numai Dumnezeu poate fi obiectul credinței, al închinării, al proslăvirii și al rugăciunii. Dacă este ridicat altcineva în poziția aceasta, avem de-a face cu închinarea la idoli și cu mistificarea persoanelor. Teologii protestanți au scris deja despre această temă în mod cuprinzător și convingător. Pentru o înțelegere mai clară sunt redată aici câteva pasaje. Pentru

cultul Mariei nu există nici o justificare. În Sfânta Scriptură nu sunt făgăduite apariții ale Mariei. Au trecut peste o mie de ani fără astfel de apariții. Un lucru ciudat este că aceste apariții au avut loc numai în țări catolice ca: Polonia, Portugalia, Spania, Franța. În țări protestante, islamice, budiste și în altele, unde ar fi fost necesară apariția ei, dacă mântuirea ar fi depins de acest fenomen, ea nu a apărut. Pentru liniștea tuturor sufletelor trebuie să spunem: ea nici nu poate să apară, la fel ca Petru, Iosif sau altcineva. Toate acestea au loc doar în închipuirea cuiva, pentru că sunt dorite. Putem să întrebăm aici, cine este onorat și proslăvit în toate aceste locuri de pelerinaj? Isus sau Maria? Ce fel de duh este acolo unde este proslăvită Maria, și nu Isus? În mod sigur Duhul Sfânt nu! Este duhul de înșelăciune. Pastorul O. Markmann scrie, sub titlul: „Demonii în cultul Mariei“, următoarele: **„Cultul mistic în jurul Mariei este, de asemenea, marcat de influențe demonice. Proslăvirea Mariei este semnalată deja în primul secol. Cultul antic păgân al zeițelor-mamă este practicat mult în acest prim secol și a contribuit la dezvoltarea cultului Mariei.“** (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 47)

De când are Dumnezeu o mamă? Deja formularea este cu totul nebiblică. Ea nu a fost mama lui Dumnezeu, ci l-a născut pe Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru. În Efes s-a întâmplat ca mulțimea să strige într-o singură voce: „*Mare este Diana Efesenilor.*“ (Fap. 19, 28). Acum se cântă la congresele Mariei: „Mare este Maria!“ Ce simplu a fost să o coboare pe una și să o ridice pe cealaltă.

Abia din secolul al V-lea înapoi a luat amploare cultul Mariei. Arthur Drews scria: **„Din punct de vedere istoric, cultul Mariei oferă o privesc, la care te cuprinde o mare durere pentru întreaga omenire. Este o istorie a celor mai arogante falsificări, răstălmăcirii, închipuirii și fapte păgâne reieșite din caracterele deplorabile și nevoiașe omenești, din viclenia iezuită și din dorința bisericească de acaparare a puterii, un spectacol, în același timp de plâns și de râs: adevărata comedie divină.“** (K. Deschner, *Abermals krähte der Hahn*, pag. 401).

De la „Ave Maria“ până la dogma înălțării trupești a Mariei, totul este nebiblic și, de aceea, fals. Toate acestea sunt invenții care au fost introduse în decurs de 1.600 de ani de către biserica romană. Astăzi se prezintă totul ca și cum ar fi o „moștenire autentic-creștină“, cu toate acestea aici avem de fapt o lucrare anticreștină a dușmanului, care vrea să abată omenirea de la singura credință mântuitoare în Isus Hristos, pentru ca să dirijeze totul înspre cultul Mariei care nu mântuie. Teologi renumiți au vorbit foarte deschis și clar despre acest subiect, de la Reformă până în zilele noastre.

Cultul Mariei și credința referitoare la apariția acesteia în diferite locuri de pelerinaj, prin care mulți oameni sinceri sunt duși în eroare, sunt un lucru scârbos în ochii lui Dumnezeu. Pastorul Markmann scrie despre actualul papă: **„Nu este o hulă**

dacă papa, în vizita sa în Polonia, cade la picioarele Madonei Negre din Iasna-Gora, în Cestohova, și depune un trandafir auriu, mărturisind într-un extaz liniștit în fața acestui tablou idolatric: ‚Totus tuum‘, ‚Cu totul al tău‘? Acest suspin de rugăciune către Maria: ‚Totus tuus‘, l-a ales de altfel ca o deviză a pontificatului său și a întregii sale vieți de preot. Rugăciunea sa către Madona Neagră de acolo a încheiat-o cu cuvintele: ‚Eu îți dedic întreaga biserică – de aici și până la capătul pământului! ție îți dedic toți oamenii și întreaga omenire – pe frații mei, toate popoarele și națiunile. ție îți dedic Roma și Polonia, prin slujitorul tău, printr-un Legământ Nou al dragostei. Mamă, acceptă-ne! Mamă nu ne părăsi! Mamă, condu-ne!‘“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, pag. 32-33). Maria a fost făcută mama bisericii romano-catolice. Ea nu este împărăteasa cerului, ci împărăteasa împărăției romano-catolice.

După cartea „Fatima“ de Joaquín María Alonso, Maria s-ar fi arătat, în toată strălucirea sa în 13. mai 1917, la trei copii de păstori. Numărul 13 se repetă, apoi, deseori: în 13. iulie 1917 „Sfânta Fecioară“ i-a rugat pe cei trei copii să revină în luna următoare. La 13. septembrie 1917, la a cincea apariție, ea ar fi spus: „Eu vreau ca în 13. octombrie să veniți aici și să roștiți de acum încolo rozariul ...“ Până la a șasea apariție, în 13. octombrie 1917, au fost numărați deja circa 50.000 de pelerini veniți în grabă. În decursul anilor au călătorit deja milioane de oameni în acel loc pentru a aduce Mariei rugăciunile lor, fără a ști că însăși Maria a avut nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, ea neputând ajuta nici un om până azi.

Maria este prezentată cu adorație în „Fatima“ prin multe statui și tablouri. Actualul papă Ioan Paul al II-lea s-a închinat înaintea unui astfel de tablou în Capela arătării. Întregul cult este în contradicție directă cu prima poruncă: „*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc ...*“ (Exod 20, 4-5).

Oamenii care își fac chipuri pentru închinare trebuie să se lase încadrați în categoria celor care-l urăsc pe Dumnezeu. În fond, nu este altceva decât dansul religios în jurul vițelului de aur. Unul îl are pe sfântul Cristofor, altul are diferite tablouri și chipuri; chiar și un Hristos confecționat de oameni este purtat încolo și înapoi.

Aceasta îmi aduce aminte de o discuție pe care am avut-o cu mai mulți oaspeți într-o stațiune, cu care am ajuns la tema credinței. La aceasta eu am întrebat dacă are cineva o legătură personală cu Isus Hristos. O doamnă mi-a răspuns spontan: „Eu l-am vândut pe Isus al meu.“ Noi am fost mirați în primul moment, până când ne-a explicat că ea este colecționară de antichități și că ar fi avut o statuie de 1, 25 m care îl închipuia pe Isus și care avea o valoare mare, dar pe care a vândut-o unei

biserici.

Pe întregul pământ există milioane de chipuri diferite, dar toate sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. În sfințenia Lui, El a rostit judecata asupra închinării înaintea idolilor: „*Blestemat să fie omul care face un chip cioplit sau un chip turnat, căci este o urâciune înaintea Domnului, un lucru ieșit din mâini de meșter și care-l va pune într-un loc ascuns!*” și tot poporul să răspundă: „*Amin!*” (Deut. 27, 15). Oamenii nu caută refugiu la El, la singurul care poate ajuta, ci încearcă pe căi lăturalnice cu tot felul de obiecte ajutătoare, să găsească ajutor. Prin aceasta nu-L întristează și nu-L ofensează ei pe Dumnezeu până la maximum? La întrebarea referitoare la cea dintâi poruncă, Isus a răspuns: „*Cea dintâi este aceasta: «Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn»; și: 'Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca dintâi»*” (Mar. 12, 29-30). Aici într-adevăr nu au loc Maria, sfinții, sfinții protectori, statuile, icoanele etc.

Poate oare Maria, ca om, să asculte milioane de rugăciuni din toată lumea, fără a fi pretutindeni? Poate Maria să se afle, în același timp, în cer, pe pământ și în purgatoriu, fără a fi atotștiutoare? Atotștiutor și pretutindeni este însă numai Dumnezeu. Nu sunt locurile de pelerinaj, indiferent în care țară, o urâciune pentru Dumnezeu și astfel condamnabile? Așa vorbește Domnul: „*Căutați-Mă, și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal, și nu treceți la Beer-șeba. Căci Ghilgalul va fi dus în robie, și Betelul va fi nimicit. Căutați pe Domnul, și veți trăi! Temeți-vă ca nu cumva să apuce ca un foc casa lui Iosif, și focul acesta s-o mistuie, fără să fie cineva la Betel ca să-l stingă ...*” (Amos 5, 4-6).

Astăzi ar trebui să se audă așa: „Căutați-Mă, zice Domnul, și veți trăi. Nu vă duceți la Lourdes și nici la Fatima, nici la Cestohova și nici la Altötting etc, ci veniți la Mine, pentru ca să primiți cu adevărat viață veșnică.” Cel care-L caută pe Dumnezeu, acela Îl poate găsi acolo unde se află acum, pentru că Dumnezeu este pretutindeni prezent.

Vittorio Messori îl citează pe cardinalul german Joseph Ratzinger: „și același Ioan Paul al II-lea, rănit de atentatorul său într-un 13 mai – aniversarea primei apariții a Mariei în localitatea portugheză – s-a îndreptat într-un pelerinaj la Fatima, să-i mulțumească Mariei «a cărei mână a deviat într-un chip miraculos glonțul.»” (V. Messori, Zur Lage des Glaubens, pag. 112). Același cardinal Ratzinger face de cunoscut faptul că biserica și-a proclamat dogmele marianice în ordinea următoare: „... mai întâi pururi fecioară și în același timp, mamă dumnezeiască, după un timp de gândire și de maturizare ea a fost declarată fără păcat strămoșesc, pentru ca apoi să se proclame primirea trupească a Mariei în strălucirea cerească.” După toate acestea stă scrisă fraza revoltătoare: „Aceste dogme păzesc credința originală în Hristos, ca Dumnezeu adevărat și om adevărat.” (V.

Messori, Zur Lage des Glaubens, pag. 108).

Așa ceva nu putem accepta. Cele patru dogme, ca și toate celelalte lucruri, nu au suport biblic. Adevărurile biblice nu au fost hotărâte la un conciliu, nici nu au fost chemate la viață prin votare, ci bărbații chemați de Dumnezeu au vestit, în Numele Domnului, ce trebuie să se învețe și să se creadă. Domnului Ratzinger trebuie să i se prezinte cu fermitate propria sa expunere: **„De fapt se înțelege de la sine că adevărurile nu pot fi create prin decizii și votări. O expunere este ori adevărată, ori neadevărată. Adevărul îl putem doar găsi, nu produce.“** (pag. 62).

Ce sunt toate aceste dogme, obiceiuri și tradiții introduse? Sunt ele adevărate sau neadevărate? Sunt acestea așa cum zice însuși cardinalul Ratzinger, rezultatul unei gândiri mature și îndelungate, nefiind deci adevăruri originale, ci creații bazate pe supoziții acceptate? Distanța dintre ani pledează pentru aceasta. Unde se află deci adevărul, pe care dorim să-l găsim? Desigur, numai în Cuvântul lui Dumnezeu, nicăieri altundeva! Un creștin biblic, care face parte din Biserica Dumnezeului viu, este zidit „... pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.“ (Ef. 2, 20). Tot ce au introdus papii în decursul anilor nu corespunde cu Biblia și, de aceea, nu este apostolic. De ce nu au făcut Petru, Iacov, Ioan și Pavel ceva din Maria? Atunci mai era totul încă așa de proaspăt și de viu în amintirea credincioșilor.

În teologie s-a trecut de la hristologie la mariologie. În prezent se țin deja congrese mariologice, în care totul se învârtă în jurul Mariei. Hristos mai este pomenit câteodată, dacă se potrivește în tablou. **„Papa a cerut o înnoire în ceea ce privește proslăvirea Mariei, care, orientată biblic, marcată trinitar și hristologic, fără a șlefui ceva, să ia în considerare pe cei de altă credință și să corespundă manifestărilor timpului și culturii respective.“** (Katholischer Erwachsenenkatechismus, pag. 173). Ce poate zice un creștin biblic la astfel de propuneri nebiblice, hulitoare și rătăcitoare, pentru proslăvirea Mariei?

Către credincioșii adevărați apostolul Ioan a adresat un cuvânt foarte important care este valabil în orice timp: *„V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.“* (1 Ioan 2, 21). Niciuna din dogmele proclamate nu a ieșit din Cuvântul adevărului. Originea lor vine din alte surse. Cel ce nu găsește intrare la adevăr, adică la Cuvânt, trebuie să-și creeze un înlocuitor! și cine nu are încredere în Dumnezeu, acela călătorește, ca și papa, într-un „papamobil“ blindat printre adepții lui!

Acum vrem să enumerăm anii (cu aproximație) în care au fost introduse anumite lucruri care nu au existat în creștinismul din timpul apostolilor, fără să mai dăm explicații în detaliu (L. J. King, House of Death ... pag. 117-122).

- 310 Începutul folosirii semnelui crucii
- 320 Începutul folosirii lumânărilor de ceară la slujbă
- 375 Se cinstesc îngerii și sfinții decedați
- 394 Introducerea liturghiei zilnice
- 431 Începutul proslăvirii Mariei
- 500 Preoțimea începe să poarte uniforme
- 600 Papa Grigore I introduce limba latină pentru serviciul divin.
Încep să fie înălțate rugăciuni către Maria și sfinții decedați
- 650 Începutul sărbătorii în cinstea fecioarei Maria
- 709 Introducerea sărutării piciorului papei
- 750 Începutul puterii lumești a papei
- 788 Proslăvirea Mariei și a sfinților decedați; închinarea înaintea crucii, statuilor, moaștelor, etc.
- 850 Sfințirea apei prin sare și prin binecuvântarea preoțească (agheasmă)
- 890 Venerarea lui Iosif, soțul Mariei
- 965 Introducerea sfințirii clopotelor
- 995 Canonizarea sfinților inventată de papa Ioan al V-lea
- 998 Se stabilește postul din vinerea săptămânii mari
- 1079 Începutul celibatului la preoți
- 1090 Introducerea rozariului
- 1100 Se introduce jertfa liturghiei

- 1184 Este introdusă inchiziția pentru eretici
- 1190 Începutul comerțului cu indulgențe
- 1200 Hostia înlocuiește pâinea la cină
- 1215 Dogma transsubstanțierii; spovedania păcatelor (la ureche) la preot cel puțin o dată pe an
- 1220 Se introduce cultul hostiei
- 1227 Se introduce tragerea clopotelor pentru a arăta că preotul execută transsubstanțierea
- 1229 Se interzice laicilor citirea Bibliei
- 1245 Cardinalii încep să poarte o pălărie roșie
- 1264 Se introduce „Joi Verde“
- 1410 Interzicerea potirului pentru enoriași
- 1439 Proclamarea învățăturii despre purgatoriu
- 1478 Introducerea inchiziției în Spania
- 1545 Echivalarea tradițiilor cu Sfânta Scriptură
- 1546 Se introduc apocrifele în Biblie
- 1854 Se introduce „Buna-vestire“ despre procrearea divină a Mariei
- 1870 Proclamarea infailibilității papei
- 1925 Prezența trupească a fecioarei Maria în ceruri
- 1950 Vestirea dogmei despre înălțarea trupească a Mariei

Orice om normal trebuie să se întrebe ce sens au toate aceste dogme, care au fost introduse și proclamate la intervale de timp așa de mari. Noul Testament este

încheiat. Acestui Testament nu i se mai poate adăuga nimic: „*Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuș nimeni nu-l poate desființa, nici nu-i mai poate adăuga ceva*“ (Gal. 3, 15). Ceea ce nu este voie să se facă cu un testament pământesc, au făcut oamenii cu Testamentul dumnezeiesc, și anume: i-au alăturat toate aceste adausuri ulterioare. Unde rămâne respectul în fața îndemnului de încheiere: „*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta*“? (Apoc. 22, 18). Vezi și Prov. 30, 5-6.

Capitolul 7 REFORMA – UN NOU ÎNCEPUT

Intervenția divină prin Reformă a fost surprinzătoare, dar din perspectivă biblică ea a fost departe de a fi suficientă. Aici stăm în fața întrebării dacă reformatorii, în totalitate fii ai bisericii romane, au înțeles cu adevărat că era necesar un nou început, pentru că acest sistem nebiblic și lumesc nu mai era reformabil. Într-un fel s-a potrivit atunci, pe de-o parte, cuvântul profetic din Ieremia: „*Desteleniți-vă un ogor nou, și nu semănați între spini!*“ (cap. 4, 3), iar pe de altă parte, s-a potrivit și prorocia: „*Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l și haidem ...*“ (cap. 51, 9). A fost un exod, o ruptură, ca și cum ai auzi un glas strigând din cer: „*Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!*“ (Apoc. 18, 4).

Reformatorul Martin Luther a înțeles corect sensul cuvintelor pe care apostolul Ioan le-a vestit în Numele Domnului: „*... pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta, și pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ*“ (Apoc. 18, 23-24). Tot așa, el a înțeles și sensul cuvintelor prorocului Ieremia: „*Babilonul era în mâna Domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul; Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebulie*“ (cap. 51, 7). Totuși reformatorii nu au făcut o străpungere spre creștinismul primar. De fapt au fost reformate unele lucruri, altele au fost schimbate sau anulate.

În primul rând era vorba despre comerțul cu indulgențe, despre rolul papei și despre stările mizerabile în general. Străpungerea spre o mărturie puternică, potrivit căreia omul este neprihănit doar prin har, prin credința în Mântuitor, a format apogeul scriptural. A fost o străpungere propriu-zisă, au fost rupte zăvoarele închisorii babiloniene. Dar, pe de altă parte, au fost preluate învățături care sunt cu

totul nebiblice și tipic catolice. Așa-zisele sacramente, de exemplu, au fost reduse, botezul copiilor a fost preluat ș.a.m.d.

Din păcate, crezul trinitar, pe care l-au preluat și protestanții, i-a lăsat să calce, în parte, pe aceleași urme. Iudeii și credincioșii de altă convingere (de exemplu, anabapțiștii) au fost condamnați și de către Luther, Schwenkfeld și alții. În Geneva, medicul spaniol Michel Servet a trebuit să se urce pe rug, în data de 27 octombrie 1553, cu acordul lui Calvin, pentru că a respins învățătura trinitară. (M. Rang/O. Schlißke, Die Geschichte der Kirche, pag. 132). Principiile lui Luther și Melachthon, în special cele despre anabapțiști ne sunt relatate în istoria bisericii. Poziția catolică și pretenția bisericii romane de a fi „singura în măsură să mântuie“ nu au fost respinse și anulate cu totul de către reformatori. De aici se explică și intoleranța catolicilor față de credincioșii de altă credință. Azi este tot așa! De secole bisericile libere existente sunt numite mereu secte, deși această noțiune vine de la „secțiune“, adică o parte dintr-un întreg, iar după Webster nu exprimă altceva, decât o „comunitate religioasă organizată“. Privite astfel, înseamnă că toate denominațiile organizate sunt atunci secte, adică părți dintr-un întreg. Prin diferitele culte religioase din ultimul timp, noțiunea „sectă“ a primit un suflu înnoitor, dar lasă, cu toate acestea, un gust amar la urmă.

Dacă în timpul Reformei nu a fost atins scopul dumnezeiesc de a se ajunge la o Biserică biblică nou testamentară, totuși s-a făcut primul pas spre credința biblică: s-a făcut o întoarcere spre predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru aceasta le suntem datori recunoștință și mulțumire prereformatorilor care au fost arși pe rug, apoi reformatorilor propriu-zii.

De atunci s-a croit iarăși o cale spre Împărăția lui Dumnezeu, care se ia cu năvală. Au urmat treziri una după alta, a apărut tot mai mult lumina Evangheliei. De la neprihănirea prin credință s-a ajuns la o altă experiență a mântuirii, și anume la sfințirea inimii prin Cuvântul și prin Duhul lui Dumnezeu. S-au ridicat predicatori înfocați ai trezirii - ei au intrat în istoria bisericii - care au vestit adevărurile biblice, acestea fiind trăite apoi de către ascultători. Așa ca toți slujitorii din toate timpurile, nici ei nu au fost demnitari cu rang, ci slujitori ai Cuvântului și ei îi aduceau pe oameni, prin predicarea Evangheliei, în legătură cu Hristos. Din păcate, și acești bărbați folosiți de Dumnezeu s-au oprit, deseori, la unele învățături deosebit de importante pentru ei. Unii s-au mulțumit cu neprihănirea, alții cu sfințirea, alții cu pocăința și cu botezul prin credință etc. Însă Dumnezeu a lucrat mai departe prin Duhul Său.

La cumpăna veacurilor s-a produs în cadrul bisericilor protestante și libere, între credincioșii întorși la Dumnezeu, care tânjeau după Duhul Sfânt, o lucrare spontană a Duhului Sfânt. Așa cum L-au trăit cei din creștinismul primar, așa L-au trăit și

aceștia pe Dumnezeu: într-o formă supranaturală. Astfel a început mișcarea penticostală la începutul sec. al XX-lea.

Din mișcărilor înnoitoare și reformatoare au rezultat diverse comunități libere. Din cauza greșelilor omenești au existat devieri și amestecuri, ceea ce nu ne îndreptățește să respingem lucrarea infailibilă a lui Dumnezeu. Scopul și sensul fiecărei treziri erau de a aduce Biserica mai aproape de starea creștinismului primar. Așa cum a fost Duhul lui Dumnezeu lucrător în fiecare mișcare, tot așa a fost El lucrător și la așa-numita mișcare „penticostală“, unde a avut loc, din nou, o revărsare a Duhului, pe care au trăit-o credincioșii neprihăniți și născuți din nou.

Deja Ioan Botezătorul a vestit: „*Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*“ (Luca 3, 16). Această prevestire s-a împlinit pentru întâia oară la Rusalii. Experiența botezului cu Duhul Sfânt îi dă credinciosului siguranța că Dumnezeu l-a acceptat, iar pentru copiii lui Dumnezeu aceasta este pecetluirea cu Duhul Sfânt (Ef. 1, 13; Ef. 4, 30).

Astăzi avem însă de-a face cu diferite mișcări charismatice, până la mișcarea penticostală romano-catolică. Este produsă o atmosferă în care oamenii simt, în mod spontan, o experiență nouă, cu toate acestea ei rămân pe poziția veche, fiind închiși în tradițiile lor. Ei primesc o anumită ungere prin Duhul. Dar au făcut ei o experiență adevărată cu Dumnezeu în sufletul lor, prin care să fi fost înnoiți și născuți din nou? Doar fiecare, în mod personal poate să răspundă la această întrebare. Copiii lui Dumnezeu, umpluți cu adevărat cu Duhul Sfânt, vor recunoaște răscumpărarea veșnic-valabilă; ei fac din Cuvântul cel veșnic al lui Dumnezeu mărturia lor exclusivă. Ei posedă roadele Duhului, prin care numai ei sunt recunoscuți. Mulți pot prezenta daruri, roadele Duhului însă le au numai aceia care au devenit părtași ai ființei Lui divine. Încă mai este valabil Cuvântul: „*Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!‘ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?‘ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege*“ (Mat. 7, 20-23).

Imediat după cel de-al doilea război mondial, în mai 1946, a început în S.U.A. o mișcare puternică de trezire printr-un predicator simplu și smerit, William Branham (†1965). Reverendul Gordon Lindsay, martor ocular timp de mai mulți ani, relatează în cartea sa „William Branham, un om trimis de Dumnezeu“, că Dumnezeu a lucrat prin slujba acestui predicator aceleași minuni și semne care s-au întâmplat în zilele lui Isus Hristos și ale apostolilor: orbii au primit vederea, șchiopii au putut umbla din nou, chiar bolnavii de cancer în stadiu avansat au fost vindecați.

În ediția a doua a cărții pe care a editat-o la vremea sa editura „Mehr-Licht“, din Hamburg, este tipărită pe pagina a patra și scrisoarea episcopului german al bisericii evanghelice-lutherane, D. Dr. Dibelius către traducătorul și preotul M. Gensichen: **„Vă mulțumesc din inimă pentru bunăvoința prin care ne-ați trimis această broșură interesantă despre evanghelistul William Branham, pe care ați tradus-o așa de curgător. Această metodă, care este folosită de americani, nouă ne este încă oarecum străină. Dar probabil este bine, că se aduce un alt duh în practica noastră de evanghelizare. De altfel eu sunt de acord cu planul dumneavoastră de a-l invita pe Branham și în Germania.“**

Această slujbă supranaturală și legitimată a fost un impuls pentru un mare număr de evangheliști care au apărut mai târziu cu o lucrare asemănătoare. Astfel au apărut multe comunități evanghelice, ca, de exemplu, «Asociația oamenilor de afaceri ai Evangheliei pline»; chiar și mișcarea charismatică și alte diferite orientări și-au făcut apariția. La o privire mai atentă observăm însă că încurcătura religioasă este azi mai mare ca niciodată. Se spune: „Aici este Hristosul! Acolo este Hristosul!“ Însă nu s-a format nici o biserică întru totul asemănătoare, în învățătură, în practică, printr-o confirmare divină, cu aceea care trebuie să existe conform Scripturii. Acum, la sfârșitul timpului nou testamentar, este necesară o lucrare puternică de încheiere a Duhului, prin care Biserica ajunge la desăvârșire. Scopul divin este de a face sfârșitul la fel ca începutul. Așa cum a lucrat Hristos la început, așa o va lucra El și la sfârșit.

În fond, tot ce este în legătură cu Biserica Dumnezeului celui viu, trebuie readus la starea originală. Bisericii i s-a făgăduit un timp de învioreare și o așezare din nou a tuturor lucrurilor, înaintea venirii lui Isus Hristos (Fap. 3, 19-21 și alte versete). Cel ca face acum parte din Biserica Domnului nu se va lăsa amăgit de nici o înflăcărare religioasă sau înșelăciune, ci va cerceta Sfânta Scriptură, va găsi făgăduințele pentru timpul acesta, le va crede și le va trăi. Tot ce face Dumnezeu, face conform Cuvântului Său. Înainte de a ne ruga: „...*Facă-se voia Ta ...*“, trebuie ca voia lui Dumnezeu să ne fie descoperită din Cuvântul Lui. Acest timp nu este un timp pentru bărbați deosebiți, ci este ceasul lui Dumnezeu, ceasul Cuvântului – al adevărului. Cu ajutorul acestor prezentări fiecare va avea posibilitatea să cerceteze și să constate dacă el crede conform Scripturii sau dacă are doar crezul unei biserici sau al unei comunități. Acum contează mult să primim legătura cu ultima lucrare a lui Dumnezeu, înaintea venirii lui Isus Hristos.

Capitolul 8 DUMNEZEIREA

Cu respectul cel mai înalt și în smerenie sfântă ne apropiem de tema dumnezeirii. Așa cum găsim existența diferitelor religii, tot așa găsim și cele mai diverse închipuiri și învățături despre Dumnezeu. În această prezentare dorim să-L lăsăm pe Dumnezeu să depună mărturie pentru Sine, dorim, de asemenea, să punem în evidență propria Sa descoperire.

O să ne distanțăm de formulări pentru că nu putem face să fie mărginit ceea ce este de necuprins, noi nu putem explica ce este inexplicabil, nu putem înțelege ceea ce este de neînțeles, adică ceea ce depășește închipuirea și mintea noastră, fiindu-ne de necuprins până la trecerea din timp în veșnicie. „*Iată că cerurile, și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde*“ (2 Cron. 6, 18). Abia când vom fi la Dumnezeu în slavă, vom înțelege mai mult despre taina celui Atotputernic.

Aproape toți cercetătorii și-au însușit felul de gândire asupra dumnezeirii, așa cum a fost discutată, iar mai târziu, adică după sec. al IV-lea d. Hr., învățată. De ce nu au fost respectate și consultate nici Vechiul și nici Noul Testament la tema aceasta, este un lucru de neînțeles. Nici un proroc sau apostol nu au formulat vreodată o trinitate. În păgânătate au existat multe trinități, cea mai cunoscută este în hinduism: Brahma, Creatorul — Vishnu, Menținătorul — Mahesh, Distrugătorul. Dar nici în Vechiul și nici în Noul Testament nu este vorba despre mai multe persoane ale lui Dumnezeu. Nici măcar o singură dată nu ni Se prezintă Domnul, în Cuvântul Său, ca un „Dumnezeu-din-trei-persoane“, ci întotdeauna ni Se prezintă ca un Dumnezeu unic în persoană. Cine încearcă să-L împartă pe Dumnezeu nu-L mai are pe singurul Dumnezeu adevărat, ci pe unul pe care și l-a confecționat singur și care are două sau trei fețe, rezultând astfel mai mulți dumnezei.

În ultimii ani s-au prezentat mai ales la conferințele bisericii evanghelice femei specializate în teologie cu lucrări despre Dumnezeu, care sunt în fond niște blasfemii. Se impută faptul că Dumnezeu este masculin, și nu feminin. Acolo se discută despre „**Dumnezeul masculin al Bibliiei**“, despre „**Cele zece porunci scrise numai pentru bărbați**“, și se explică: „**întrucât femeile nu au un mădular care să poată fi tăiat împrejur, ele nici nu pot fi membre ale bisericii iudaice.**“ (Idea Spektrum, 1 iulie 1987, pag. 17). Este pur și simplu înfricoșător să vezi cât de mult pot uita oamenii de ei înșiși și chiar să-L lezeze pe Dumnezeu.

Acum cca patru mii de ani, Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam și i-a dat făgăduința: „... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Gen. 12, 3). Pentru iudei, creștini și musulmani Avraam este o figură centrală. În timpul

lui Moise, adică acum cca. 3.600 de ani, Dumnezeu a coborât pe muntele Sinai și a dat cele zece porunci. și acest eveniment este acceptat și crezut de către cele trei religii amintite. Din momentul acela Israelul a fost chemat și rânduit, să depună mărturie în mijlocul neamurilor pentru singurul Dumnezeu adevărat.

Acum cca două mii de ani a venit Mesia, zămislit de Duhul Sfânt și născut de fecioara Maria. Creștinii sunt convingși de aceasta. Musulmanii Îl consideră ca fiind cel mai mare Proroc, ei cred și minunile pe care le-a făcut El, dar nu văd în El pe Răscumpărătorul. Nu tot așa este cu iudeii; însă timpul lor, pentru a crede în El, este aproape. Așa cum frații lui Iosif l-au recunoscut a doua oară, tot așa și Israelul Îl va recunoaște pe Mesia a doua oară, atunci când va veni la ei (Gen. 45; Fap. 7, 13).

Acum cca 1.400 de ani s-a ridicat Mahomed, pentru a conduce poporul său de la cultul zeilor la credința în singurul Dumnezeu adevărat, la Cel Atotputernic, pe care el l-a numit Allah. Mahomed a crezut, conform făgăduinței din Mal. 4, 5, că el este ultimul proroc. După el urma să vină judecata peste pământul acesta, când Allah va pronunța sentința asupra omenirii, după care unii vor merge în rai, iar alții în pierzare. Deși au trecut 1.400 de ani, acest eveniment încă nu s-a împlinit. De aici s-a născut însă o învățătură religioasă care se îndreaptă masiv împotriva creștinismului și iudaismului. Dar aceasta nu a fost intenția propriu-zisă. El îndeamnă tot timpul prin scrierile Coranului, să se citească și să se creadă Sfânta Scriptură - prin aceasta Mahomed a vorbit despre Biblie! – lucru care însă nu este urmat azi de nici un musulman.

Lucrul hotărâtor este o cunoaștere corectă asupra lui Dumnezeu și un înțeles corect al descoperirii Sale proprii. Numai astfel putem fi și noi cuprinși în planul lui Dumnezeu. În ceea ce privește descoperirea personală a lui Dumnezeu, majoritatea iudeilor nu au recunoscut-o, creștinii, în general, au răstălmăcit-o, iar musulmanii nu au înțeles-o. Aceasta poate fi dovedită. Dacă același Dumnezeu care le-a vorbit lui Avraam, lui Moise și prin Hristos, i-ar fi vorbit și lui Mahomed, atunci cele spuse, scrise și crezute ar trebui să corespundă de la A la Z. Ca oameni ai sec. al XX-lea avem dreptul să întrebăm cine a înțeles corect planul și Cuvântul lui Dumnezeu și cine l-a înțeles greșit. Scopul propriu-zis al lui Dumnezeu cu omenirea nu mai este cunoscut în aceste religii din timpul nostru. Tot așa nu mai sunt cunoscute scopul și sensul diferitelor descoperiri ale lui Dumnezeu, s-a ajuns până acolo încât descoperirea Sa proprie în Hristos nu este nici recunoscută, nici înțeleasă de marea majoritate a omenirii.

Pentru cuvântul românesc „Dumnezeu“ este scris în textul original „Elohim“. „La început Elohim a creat cerul și pământul ...“ Cuvântul „Dumnezeu“ ni-L prezintă pe Cel Atotputernic ca „obiect de închinare“. În primul capitol din Biblie este vorba numai despre *Elohim*. Începând de la Gen. 2, 4, citim despre „Domnul

Dumnezeu“ (*YAHWEH-Elohim*). Aceste noțiuni diferite exprimă felul și importanța descoperirii lui Dumnezeu. Aici este vorba despre multitudinea însușirilor Sale. Cuvântul *Elohim* este de fapt la singular, dar exprimă un plural, pentru că Dumnezeu are multiple calități: Creator, Răscumpărător, Judecător, Împărat, etc.

Întotdeauna când în textul original se află cuvântul *Elohim*, *Elah* sau *El*, este vorba despre Dumnezeu. Depinde doar de calitatea în care vorbește și Se descoperă El. Au fost folosite noțiunile: *El Elion* (Dumnezeu Prea Înalt; Gen. 14, 18); *El Shaddai* (Dumnezeu care se îngrijește, care întărește și dăruiește; Gen. 17, 1) *El Olam* (Dumnezeu veșnic; Gen. 21, 33) și *El Gibor* (Dumnezeu tare; Isa. 9, 5). Este regretabil că noțiunile ebraice nu au fost preluate de către traducătorii Bibliei. Adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu s-a îngreunat, a devenit din cauza aceasta mai greoaie, pentru că importanța care se afla în Numele propriu-zis, nu își mai găsește exprimarea.

Până la darea legii, patriarhii au folosit pentru Dumnezeu noțiunea *Elohim*. Abia către Moise a vorbit Dumnezeu: „*Eu sunt YAHWEH. Eu m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca El Shaddai; dar n-am fost cunoscut de el sub numele Meu ca Elohim-YAHWEH*“ (Exod 6, 2-3). Acum a venit timpul pentru încheierea legământului cu tot poporul Israel, și astfel Domnul Dumnezeu a descoperit Numele Său de legământ, adică numele *YAHWEH* care este scris în limba ebraică IHVH. Peste tot unde citim în Vechiul Testament „Domnul Dumnezeu“ este scris în textul original *YAHWEH-Elohim*. *YAHWEH* este apariția vizibilă a lui *Elohim*.

În același mod în care este exprimat *Elohim* în legătura cu multitudinea sa de sensuri, în același mod este exprimat și Numele *YAHWEH*: *YAHWEH-Jireh* (Domnul se îngrijește; Gen. 22, 7-14), *YAHWEH-Rapha* (Domnul vindecă; Exod 15, 26), *YAHWEH-Nissi* (Domnul steagul meu; Exod 17, 8-15), *YAHWEH-Shalom* (Domnul pacea mea, Jud. 6, 23), *YAHWEH-Ra-ah* (Domnul Păstorul meu; Ps. 23), *YAHWEH-Zidkenu* (Domnul neprihănirea mea; Ier. 23, 6), *YAHWEH-Shamah* (Domnul este prezent; Ez. 48, 35) și *YAHWEH-Sabaoth* (Domnul oștirilor; 1 Sam. 1, 3). Dumnezeu s-a descoperit de la început ca Domn, după necesitate și corespunzător voiei Sale.

Înainte ca Domnul să-și facă de cunoscut Numele Său, El i-a descoperit lui Moise cine este El: „*Dumnezeu a zis lui Moise: ,EU SUNT CEL CE SUNT.‘ și a adăugat: ,Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: CEL ce se numește <EU SUNT> m-a trimis la voi. ... Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.*“ (Exod 3, 14-15). Noțiunea „EU SUNT“ se află în Numele *YAHWEH* cu sensurile „Cel ce este veșnic“, „Cel ce există veșnic în Sine“, EL este întotdeauna EU SUNT, indiferent cum, unde și când Se descoperă. Chiar și atunci când El vine din trupul duhovnicesc în trupul omenesc, când El poartă numele nou

testamentar de legământ *YAHSHUA* (Isus), ceea ce înseamnă „YAHWEH-Salvatorul“, totuși El rămâne întotdeauna marele EU SUNT. Astfel noi găsim scris până la ultimul capitol din Noul Testament: „*EU SUNT Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.*“ (vers. 13).

Numai cei ce cunosc felul și modul de descoperire al lui Dumnezeu în Vechiul Testament au posibilitatea s-o afle și în Noul Testament. De fapt este tot același Dumnezeu și Domn, însă cu deosebirea că El S-a descoperit vizibil în Vechiul Testament în *trupul duhovnicesc*, iar în Noul Testament în *trupul de carne*.

Dumnezeu în ființa Sa este Duh (Ioan 4, 24). Ca Duh nu L-a văzut nimeni (Ioan 1, 18; 1 Ioan 4, 12). Din cauza aceasta El este numit „Dumnezeu invizibil.“ (1 Tim. 1, 17; 1 Tim. 6, 16). Cine L-a văzut pe Dumnezeu în Vechiul Testament, acela L-a văzut ca Domn, ca *YAHWEH*, și cine vrea să-L vadă pe Dumnezeu în Noul Testament, acela trebuie să-L vadă ca Domn, deci ca *Emanuel* – Dumnezeu cu noi. Astfel Tatăl s-a descoperit în Fiul – Dumnezeu, Duhul, ca Domn, într-un trup omenesc. Toate denumirile pe care le găsim în legătură cu Dumnezeu, le găsim referindu-se și la Domnul.

În Vechiul Testament încă nu a existat *relația Tată-Fiu*. EL a fost anunțat doar profetic ca Fiu. Nici un proroc nu s-a adresat lui Dumnezeu cu „*Tată ceresc*“; nimeni nu s-a adresat timp de patru mii de ani în Vechiul Testament către Fiul lui Dumnezeu. Nu a existat nici o convorbire între Tată și Fiu, pentru că nu a existat încă această stare. Poporul lui Israel a avut o relație cu Domnul Dumnezeu, căruia I se adresau.

Dar deja în Gen. 1, 27 întâlnim faptul că Dumnezeul invizibil apare în două moduri. Singurul Dumnezeu adevărat apare chiar la început, la Creație, în primul rând, vizibil, în chipul unui om, de aceea este scris: „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său*“; iar în al doilea rând, Duhul lui Dumnezeu se mișcă deasupra apelor. Nimănui nu i-a venit în gând, din cauza aceasta, să vorbească de mai multe persoane. Chiar de la început avem — dacă vrem acest lucru — modul în care Dumnezeu S-a descoperit pe Sine. Multiplele forme de descoperire ale lui Dumnezeu în Vechiul Testament se numesc în limbajul de specialitate „teofanii“. În Noul Testament El se îmbracă în chip de om.

Capitolul 9

MĂRTURIA PROPRIE A LUI DUMNEZEU

În Sfânta Scriptură întâlnim în primul rând, mărturia proprie a lui Dumnezeu, în al doilea rând mărturia prorocilor trimiși de El, și în al treilea rând mărturia apostolilor. În Vechiul Testament Dumnezeu S-a descoperit în trup duhovnicesc și a prevestit propria Sa descoperire în trup de carne. În Noul Testament este mărturisită împlinirea și adevărarea acestei făgăduințe.

Este necesar să ne transpunem în felul iudaic de gândire și credință, pentru ca să-L privim pe Dumnezeu de pe poziția originală. Numai poporul Israel a primit însărcinarea de a depune mărturie despre singurul Dumnezeu adevărat. Domnul S-a descoperit lui Avraam, lui Isaac și Iacov ca Dumnezeul Atotputernic. Domnul i-a vorbit lui Moise față în față (Exod 33, 11). În tot Vechiul Testament Dumnezeu le-a vorbit prorocilor evrei.

Pentru ca Dumnezeu să ocupe primul loc, trebuie, mai întâi, ca El să ni se prezinte în mod personal, deci cu propriile Sale cuvinte:

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis: ,EU sunt Domnul (YAHWEH), Dumnezeul tău (Elohim), care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.“ (Exod 20, 1-3)

„Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El.“ (Deut. 4, 35)

„... Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.“ (Deut. 4, 39)

„Să știi dar că Eu sunt Dumnezeu, și că nu este alt dumnezeu afară de Mine.“ (Deut. 32, 39)

„... ca să știi, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi, Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor!“ (Isa. 43, 10)

„Ca să se știe, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, că afară de Mine, nu este Dumnezeu: Eu sunt Domnul, și nu este altul.“ (Isa. 45, 6)

„Dar Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, din țara Egiptului încoace. Tu cunoști

că nu este alt Dumnezeu afară de Mine, și nu este alt Mântuitor afară de Mine.“ (Osea 13, 4)

În textele următoare din Noul Testament, vom vedea că acestea confirmă citatele din Vechiul Testament:

„Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn ... Bine Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El.“ (Mar. 12, 29-32)

„... deoarece Dumnezeu este unul singur ...“ (Rom. 3, 30)

„... totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu ...“ (1 Cor. 8, 6)

„Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur.“ (Gal 3, 20)

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor!“ (1 Tim. 1, 17)

„Căci este un singur Dumnezeu.“ (1 Tim. 2, 5)

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci.“ (Iac. 2, 19)

„... singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.“ (Iuda 25)

Textele din Vechiul Testament ale Cuvântului profetic și cele din Noul Testament ale Cuvântului apostolic mărturisesc același lucru. În nici un text nu se vorbește despre un Dumnezeu „trinitar“ sau „dublu“ sau despre un „Fiu veșnic“. Toate scrierile despre „Sfânta Treime“ puteau fi evitate, dacă ar fi fost preluate învățătura și cunoștința biblică despre Dumnezeu. Așa-zisa „Sfânta Treime“ nu a existat niciodată după mărturia Sfintei Scripturi, aceasta nu există nici azi și nici în veșnicie. Există doar un singur Dumnezeu care S-a descoperit ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt. Întotdeauna Dumnezeu este cel determinant, iar ceea ce a ieșit din El este adus într-o relație cu El; Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu etc. Fiu, Cuvânt, Duh etc. Îl au ca punct de plecare pe Dumnezeu. Dumnezeu nu are punct de plecare, pentru că El este singurul, Cel veșnic – El este sursa originară, punctul de plecare și punctul de referință, totul în toate.

În Noul Testament se spune mai departe: *„... totuși pentru noi nu este decât un*

singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.“ (1 Cor. 8, 6). În acest text biblic ni se arată că există doar un singur Creator și o singură Creație, deși Lui ne adresăm odată ca Dumnezeu, și altădată ca Domn.

Astfel este prezentat Dumnezeu „Sfintei Treimi“, așa cum există acesta în închipuirea omenirii din sec. al IV-lea încoace și ilustrat în nenumărate publicații. Ce vedem noi în aceste tablouri? Una sau trei persoane? Tabloul ni-L arată pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt ca porumbel. Conceptul acesta este străin Vechiului și Noului Testament.

Capitolul 10 TRUPUL DUHOVNICESC AL LUI DUMNEZEU

În veșnicia nesfârșită, Dumnezeu era singur. Dumnezeu este Duh. Dumnezeu este Lumină. Dumnezeu este Viață. În această plinătate de Duh și Lumină, El era singur. Nimeni nu L-a văzut astfel. Să începem de acolo de unde lucrarea lui Dumnezeu ne este relatată, de la începutul vizibil: „*La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*“ (Gen. 1, 1). Din perspectiva nou testamentară se relatează, privind înapoi (Ioan 1, 1): „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*“ Cu acest verset este descris Cel ce Se descoperă devenind activ, în afara acestei plinătăți de Lumină eternă, adică Dumnezeu ca Logos – *YAHWEH*, Cel ce lucrează și umblă, Cel care a devenit mai târziu trup și a luat chip de Fiu. Ca *YAHWEH*, El a fost arătat lângă *Elohim*, adică în afara plinătății de Duh și Lumină. De aceea este scris: „*El era la început cu Dumnezeu*“ (Ioan 1, 2), – nu în veșnicie, pentru că veșnicia nu are început. Pentru ca toți să știe că aici este vorba de *YAHWEH*, Creatorul, citim în vers. 3, cu referință la Cuvânt, Logosul: „*Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut*

fără El. “ În acest context trebuie să vedem și Cuvântul din Col. 1, 16: „*Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.*”

La începutul procesului de Creație, pământul era pustiu (tohu) și gol (bohu), pământul nu avea încă chip și formă, încă nu exista viață. Întunericul era pretutindeni deasupra adâncului. În momentul când Dumnezeu a devenit activ în Creație, Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra adâncului. Cuvântul (Logos) și Duhul lui Dumnezeu au lucrat împreună de la început, în chip armonios, în Creație și răscumpărare. Creația a venit la existență prin Cuvântul vorbit. Dar viața putea să apară numai prin colaborarea Duhului. Dumnezeu a zis și s-a făcut. EL a zis: „*Să fie lumină!*”, (Gen. 1, 3) și s-a făcut lumină. Tot ceea ce spunea Dumnezeu se făcea. Numai în Cuvântul Său este putere creatoare.

La început, Dumnezeu a ieșit, după cum am amintit deja, din plinătatea Sa și a pășit într-un chip vizibil, ca YAHWEH: „*Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu*” (Gen. 1, 27). Chipul lui Dumnezeu este chipul unui bărbat: „*Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el*” (Ez. 1, 26; Apoc. 4, 2).

Dumnezeu este o Persoană; EL a umblat în chipul acesta prin grădina Eden și a vorbit cu primii oameni. În Gen. 18, 1 este relatată vizita Lui la Avraam: „*Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei. Avraam a ridicat ochii și s-a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el.*” Discuția care a urmat a avut loc între Domnul și Avraam. Cei doi îngeri care l-au însoțit pe Domnul au mers mai târziu în Sodoma (Gen. 19). Faptul că Dumnezeu S-a descoperit într-un chip duhovnicesc este confirmat în Vechiul Testament. Iacov s-a luptat cu El, L-a cuprins, a primit chiar și o lovitură în coapsă, încât a șchiopătat (Gen. 32, 22-32, Osea 12, 4-6). Domnul Dumnezeu a fost și este pentru toți, căroră li S-a descoperit și le-a vorbit, cea mai mare realitate și prezență care există.

Al doilea punct care trebuie subliniat, referitor la Creație, constă în faptul că și îngerii au chip de bărbat, așa cum ne relatează Sfânta Scriptură. Daniel relatează: „*Pe când eu, Daniel, aveam vedenia aceasta, și căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfățișarea unui om. și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: ,Gavriile, tâlcuiște-i vedenia aceasta’”* (cap. 8, 15-16). În cap. 9, 21 el mărturisește: „*... pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie ...*”

Faptul că Domnul și îngerii au chip de bărbat, este de altfel de o mare importanță, pentru că prin aceasta se poate da un răspuns fără greșeli la Gen. 1, 26. Aici scrie: „*Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră ...”*” Dumnezeu a fost de la început înconjurat de îngeri care aveau același chip ca și El. Dumnezeu i-a zis lui Iov: „*Unde erai tu când am întemeiat pământul? ... Pe ce sunt sprijinite temeliele lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?*” (cap. 38, 4-7). Aici ni se confirmă, prin Cuvântul lui Dumnezeu, că cetele cerești erau prezente, când Dumnezeu a creat pământul. Domnul a zis către îngeri: „*Să facem om ...”*” Tâlcuirea potrivit căreia aici s-a discutat cu persoane divine este falsă. Nici un proroc și nici un apostol nu a tâlcuit textul acesta, spunând așa ceva. Atunci când prorocul Isaia a văzut strălucirea lui Dumnezeu, el L-a văzut pe Domnul șezând pe tron, înconjurat de cete îngerești. Apoi el a auzit glasul Domnului: „*Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi”*” (cap. 6, 8).

Prorocul Mica relatează despre un eveniment asemănător. El mărturisește: „*Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stînd la dreapta și la stînga Lui.*” (2 Cron. 18, 18). Atunci când Domnul Dumnezeu a vrut să sfârșească construcția turnului din Babilon, El a zis: „*Haidem! să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.*” (Gen. 11, 7). El a vorbit de fiecare dată către îngerii care Îl înconjurau. Cuvintele *noi* și *nostru* nu au fost tâlcuite nici de prorocii din Vechiul Testament și nici de apostoli din Noul Testament, referindu-se la dumnezeire.

Taina cea mare, pe care nici un om nu o poate explica, constă în faptul că Domnul Dumnezeu a venit, în Noul Testament, din plinătatea trupului Său duhovnicesc, într-un trup de carne, părăsind slava, devenind om. Mai întâi a fost creat Adam într-un trup duhovnicesc, și anume după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1, 27). În cap. 2 se relatează că Adam a fost apoi făcut din pământ. Astfel a devenit o ființă duhovnicească trăind într-un chip pământesc. Când Adam era în trupul duhovnicesc, Eva era deja în el. Ea a fost scoasă abia după ce el a fost creat în trupul de carne. Și Biserica se afla deja în Dumnezeu când El a fost în trup duhovnicesc. Ea a fost luată afară abia după ce El a apărut în trupul de carne.

Omul nu a fost neascultător în trupul duhovnicesc și apoi a căzut, ci a fost în trupul de carne. Din starea aceasta decăzută el trebuia răscumpărat și reșezat din nou în nemurire. De aceea Domnul ne-a devenit asemenea nouă ca să plătească în trupul Său de carne (Col. 1, 22) prețul pentru mântuirea noastră, pentru ca noi să putem deveni iarăși fiii și fiicele lui Dumnezeu. A avut loc un început nou, o Creație nouă.

Capitolul 11 SLAVA DOMNULUI

Mai întâi Domnul s-a arătat lui Moise ca o flacără de foc, într-un tufiș de spin. Pe muntele Sinai a coborât într-un foc, însoțit de tunete, fulgere și sunet de trâmbițe. Întregul popor a auzit glasul Său puternic (Exod 19+20). „*Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui. EL nu și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut.*“ (Exod 24, 9-11). Un popor întreg a fost martor al faptului că Dumnezeu cel Atotputernic s-a prezentat pe pământ. Persoane individuale au pășit chiar în prezența Sa, văzându-L pe Dumnezeu ca Domn într-un chip pe care l-au putut descrie.

La scurt timp după aceasta, Moise s-a urcat din nou pe munte, pentru a se întâlni cu Domnul Dumnezeu: „*Moise s-a suit pe munte, și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai, și norul l-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea, Domnul a chemat pe Moise din mijlocul norului. Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel*“ (Exod 24, 15-17). Întotdeauna când este vorba despre „slava Domnului“, aceasta se exprimă prin „șechina“, cuvânt ebraic pentru norul de lumină strălucitor, maiestuos și vizibil; „șechina“ este exprimarea formei supranaturale a prezenței Domnului. În timpul călătoriei de 40 de ani, Domnul cobora într-un mod vizibil pentru tot Israelul, deasupra cortului întâlnirii, pentru a vorbi cu Moise. Ziua era un stâlp de nor, noaptea era un stâlp de foc, al cărui strălucire și lumină erau puternice.

Și alți bărbați ai lui Dumnezeu au văzut „șechina“ - slava. „*În clipa când au ieșit preoții din Locul sfânt, norul a umplut casa Domnului. Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba, din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa Domnului.*“ (1 Împ. 8, 10-11).

Prorocul Isaia L-a văzut pe Domnul pe tron și i-a auzit pe serafimi strigând: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!*“ (Isa. 6, 3).

și prorocul Ezechiel a avut prilejul să-L vadă pe Domnul. El relatează: „*...înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur. Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului ...*“ (Ez. 1, 27b+28).

Trecerea de la Vechiul la Noul Testament este așa de perfectă, cum numai Dumnezeu o poate face. Atunci când Domnul a devenit om, a coborât aceeași „șehina”: „și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și **slava Domnului** a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare” (Luca 2, 9). Pe muntele schimbării la față s-a întâmplat în același fel: „Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un **nor luminos** cu umbra lui. și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”... Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: „Să nu spuneți nimănui de **vedenia** aceasta, până va învia Fiul omului din morți” (Mat. 17, 5+9)

În rugăciunea lui Isus este scris: „și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu **slava** pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (Ioan 17, 5). Înaintea existenței lumii, El a ieșit de la Dumnezeu ca Logos-YAHWEH, iar cu această slavă a fost preaslăvit YAHSHUA. Aceeași experiență este făgăduită pentru toți răscumpărații! „Eu le-am dat **slava** pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.” (vers. 22). Desăvârșirea o găsim descrisă astfel: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă **slava** Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” (vers. 24). și pe noi, El ne-a iubit și ne-a ales înainte de întemeierea lumii (Efes. 1, 4-5).

Capitolul 12 ... IEȘIT DE LA DUMNEZEU

Hristos este denumit și începutul zidirii lui Dumnezeu (Apoc. 3, 14). Adam era un fiu creat de Dumnezeu, Hristos este un Fiu născut. Adam a fost creat după chipul lui Dumnezeu; Hristos era chipul lui Dumnezeu, din ființa lui Dumnezeu. Adam avea același chip ca Domnul Dumnezeu (*Elohim-YAHWEH*), însă el nu posedă ființa Sa, natura lui Dumnezeu: nu a ieșit din Dumnezeu. Dumnezeu însă voia să aibă fii și fiice care provin din El, poartă ființa Sa și posedă natura Sa. Fiul născut a ieșit de la Dumnezeu, și odată cu El, Cel întâi născut, a început neamul dumnezeiesc.

YAHWEH era însuși Dumnezeu; El era marele EU SUNT, Cel ce este veșnic, Logosul, Cel ce lucrează, care a devenit apoi om. Ceea ce aproape toți teologii au lăsat nebagat în seamă este de fapt miezul, adică faptul că așa cum a ieșit YAHWEH din plinătatea lui Dumnezeu, tot așa și Fiul care este însuși YAHWEH, a ieșit din Tatăl:

„... Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am **ieșit** și vin de la Dumnezeu.“

„... Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit, și ați crezut că am **ieșit** de la Dumnezeu.“

„... Căci le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am **ieșit**, și au crezut că Tu M-ai trimis.“

Când le-a fost descoperită această taină ucenicilor, ei au spus: „... Acum cunoaștem că știi toate lucrurile, și n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai **ieșit** de la Dumnezeu“ (Ioan 8, 42; Ioan 16, 27; Ioan 17, 8; Ioan 16, 30).

Întotdeauna, fie în Vechiul Testament, fie în Noul Testament, este vorba despre Unul și același Domn: acolo în trup duhovnicesc, aici în trup omenesc. Nu un fiu al lui Dumnezeu care există lângă Dumnezeu, a devenit Fiul lui Dumnezeu. Așa ceva ar fi un paradox. Isus a **ieșit** de la Dumnezeu, este Fiul zămislit prin Duhul și, de aceea, egal în ființă cu Dumnezeu. EL posedă în Sine viața lui Dumnezeu, căci EL era chiar Dumnezeu. Din Dumnezeu doar Dumnezeu putea să iasă și să se manifeste după felul Său. Prin EL, toți fiii și fiicele lui Dumnezeu au parte de această natură dumnezeiască (2 Pet. 1, 4).

În teologie se definește în mod deosebit relația dintre Tată-Fiu și Fiu-Duh Sfânt, opunându-se unul altuia. Ce sens au toate acestea, este de neînțeles. Dacă la teologie se mai adaugă filozofie, rezultă un circuit magic, din care nu mai pot ieși cei ce se află înăuntru. „Teologia“ biblică constă în înfăptuirea planului veșnic de mântuire al lui Dumnezeu cu omenirea prin Isus Hristos, Domnul nostru. Nu depinde de o clarificare în ceea ce privește relația între descoperirile dumnezeiești necesare pentru primirea mântuirii – depinde de clarificarea relației lui Dumnezeu cu noi: cum stă El față de noi și cum stăm noi față de El? Acesta este miezul problemei. Dumnezeu și-a clarificat poziția Sa față de omenire!

Învățătura din așa-zisa „mărturisire de credință de la Niceea“ este pur și simplu nebiblică. Acolo scrie: „... **Fiul unicului Dumnezeu care este născut de Tatăl mai înainte de toți vecii, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat născut din Dumnezeu adevărat, nu creat ...**“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, pag. 40). Acolo se spune că Tatăl ar fi zămislit pe Fiul în ceruri. Cum putem să ne închipuim așa ceva? Unde mărturisește Scriptura astfel de gând sau altceva asemănător?

Tatăl a zămislit pe Fiul, prin Duhul, aici pe pământ (Mat. 1), făcând astfel

începutul unui neam dumnezeiesc. După Duh, Fiul era Dumnezeu, după trup El era om, pentru a reaşeza omenirea în starea dumnezeiască. El trebuia să fie om ca să poată muri; El trebuia să fie Dumnezeu, pentru a birui moartea, iadul și pe Satana. „*Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut de lume, a fost înălțat în slavă.*” (1 Tim. 3, 16). Pavel nu a considerat necesar să dea vreo explicație, oricât de mică, despre această taină mare. Lui i-a fost suficientă constatarea: „*și mare este taina evlaviei.*”

Nașterea Fiului nu a avut loc în veșnicie și nici în timpul Vechiului Testament, ci, așa cum ni se descrie clar, în timpul Noului Testament. În făgăduință este folosită noțiunea „astăzi”. Tot ce se afla atunci conținut în prorocia Vechiului Testament, se afla încă în viitor. Abia Noul Testament conține împlinirea.

Nu este o întâmplare, că noțiunea „hotărârea Domnului” este folosită în versetul următor: „*Eu voi vesti hotărârea Lui*” – zice Unsul – *Domnul mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut”*” (Ps. 2, 7). În Evrei 1, 5 se spune: „*Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?”*”

În epistola către Evrei, acest „astăzi” prevestit ne este prezentat înaintea ochilor ca o zi: „*El hotărăște din nou o zi: «Astăzi» ...*” (cap. 4, 7). Acest „Astăzi” este „*Ziua mântuirii*”. „*... Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este ziua potrivită; iată că acum este ziua mântuirii.*” (2 Cor. 6, 2; Isa. 49, 8). Scriitorul epistolei către Evrei dă o avertizare, în comparație cu cei din Vechiul Testament care nu credeau: „*Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului*” (Evrei 3, 13). În tot timpul harului care se desfășoară de la venirea lui Hristos pe pământ, „epifania” lui Hristos, până la revenirea Lui, „parousia” lui Hristos, noi trăim în „ziua mântuirii”, în „Astăzi” al Noului Testament.

În Romani 1, 3-4 citim despre Fiu: „*Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților.*” Învierea lui Hristos este dovada triumfală că El este acest Fiu făgăduit și că astfel s-a împlinit Psalmul 2. „*și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.*” (Fap. 13, 32-33).

Maria i-a zis îngerului Gavril care i-a adus mesajul divin despre Mesia cel făgăduit: „*Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?*” Îngerul i-a răspuns: „*Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va*

umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1, 34-35). După mărturia Sfințelor Scripturi, nu Dumnezeu, ci Maria L-a născut pe Fiul.

Maria nu este prezentată, în Biblie, spre a fi admirată și glorificată – prin exemplul ei se arată că oamenii nu au nimic în comun cu Creația divină. Fiul omului, Isus, era cu totul de origine divină; Maria era doar purtătoarea firească a unei substanțe divine, a cărei naștere era pe deplin o desfășurare supranaturală.

Nu există nici o lucrare religioasă care ar putea înlocui lucrarea lui Dumnezeu. În Mat. 1, 20 scrie: „... *căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt.*“ Faptul că Duhul Sfânt nu este o persoană aparte, ci este Duhul lui Dumnezeu, reiese și din faptul că Isus nu a fost numit niciodată Fiul Duhului Sfânt (deși este născut de Duhul), ci a fost numit Fiul lui Dumnezeu. În vers. 22 se spune că aici este vorba despre împlinirea celor vestite de Dumnezeu prin prorocul Isaia: „*Iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)*“ (Isa. 7, 14).

Referitor la Fiul se spune: „*Cere-Mi, și-ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!*“ (Ps. 2, 8). Abia după ce Tatăl S-a descoperit prin Fiul, devenind astfel Salvatorul nostru, puteam fi noi salvați. De aceea credința în Fiul lui Dumnezeu este singura condiție absolută pentru a fi mântuiți. Numai acolo unde Dumnezeu s-a împăcat cu omenirea, adică în Hristos, încetează mânia lui Dumnezeu. Credința în Fiul este totodată singura credință adevărată în Tatăl. „*Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.*“ (1 Ioan 2, 23). Cel ce tăgăduiește dumnezeirea Fiului, nu are pe Dumnezeu ca Tată.

Și psalmistul vorbește într-o singură suflare despre YAHWEH și Fiul. „*Slujiți Domnului (YAHWEH) cu frică, și bucurați-vă tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!*“ (Ps. 2, 11-12). Credința în Fiul lui Dumnezeu este necesară pentru mântuire, pentru că nu în Tatăl, ci în Fiul ne-a adus Dumnezeu mântuirea. De aceea este scris: „*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.*“ (Ioan 3, 36).

Dumnezeu nu ne *învață* despre Sine însuși – El ni Se *descoperă* în diferite feluri. Formulările dogmatice din sec. al IV-lea despre Fiul lui Dumnezeu sunt închipuiri fanteziste. Pentru unii El era un Dumnezeu „zămislit“, pentru alții unul „creat“, pentru alții un Dumnezeu „născut din Dumnezeu“, iar toate acestea s-ar fi întâmplat deja înaintea oricărei vremi, adică în veșnicie. La ce ne-ar folosi un

Dumnezeu zămislit, născut sau creat? Un astfel de Dumnezeu nu există. Nașterea se referă la Fiul, așa sună mărturia clară a Scripturii, iar acesta este Fiul născut care provine cu totul de la Dumnezeu. EL nu este Fiul lui Dumnezeu și al Mariei, El este numai Fiul născut al lui Dumnezeu. Mulți teologi sunt de părere, privind la genetica modernă, că un ovul al Mariei ar fi primit o sămânță divină prin Duhul Sfânt! – Dar atunci s-ar fi scurs materie păcătoasă din cromozomii ovulului în structura genetică divină și ar fi avut loc, din nou, un amestec. Dar așa ceva este exclus! *Născut* înseamnă că totul, chiar și ovulul, sunt de origine divină.

Caracterul profetic al Vechiului Testament în Cuvânt, în tablou și în pilde este descoperirea privitoare la viitor, a cărui împlinire era încă departe. În mărturia Vechiului Testament se urmărea miezul, și anume „*lucrurile, care urmau să fie descoperite și vestite mai târziu.*“ (Evrei 3, 5). Prorocii, prin care vorbea Duhul lui Dumnezeu, priveau înspre viitor; lor li s-a descoperit că ei nu se slujeau pe ei înșiși, ci nouă ne slujeau (1 Pet. 1, 12). Dar de când Cel ce vorbea și lucra a devenit El însuși om, avem de-a face cu descoperirea personală a lui Dumnezeu, împlinită și realizată în Hristos. Prorocii prevesteau ceea ce urma să se îplinească, apostolii mărturiseau tocmai împlinirea celor prevestite. Cel făgăduit prin descoperirea Cuvântului apăruse, și „*în El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii*“ (Col. 2, 9).

Cum se pot naște din Cuvântul descoperit învățături omenești și cum poate fi tâlcuită maiestuoasa descoperire a lui Dumnezeu în Hristos, prin filozofie-trinitară, sunt lucruri de neînțeles. Profesorul Emil Brunner scrie, referindu-se la tema aceasta: „**Tot așa și noțiunea celor trei persoane este sub semnul întrebării. Deja Augustin a simțit aceasta («De Trinitate», V, 9). Cu această apreciere este de acord și K. Barth («Kirchliche Dogmatik», I, I, pag. 703). Se poate comanda gândirii: «Tu trebuie să gândești că aceste trei persoane sunt totuși numai una» – dar nu ajută la nimic: rămâne o pendulare nesigură între trinitarism și monoteism. Nu numai noțiunea substanței, ci și noțiunea acestor persoane au fost prea rigide pentru a putea cuprinde taina unității dintre Cel ce Se descoperă și descoperire. Alăturarea celor trei persoane este consecința faptului că oamenii nu au înțeles gândirea mântuitoare din trecut. Ei s-au ocupat de lucrurile secundare ale descoperirii în sine și au făcut din viața intertrinitară obiectivul principal al reflecției; aceasta este adâncimea nebiblică a învățăturii trinitare.**“ (E. Brunner, Dogmatik Band I, pag. 243-244).

Prorocii și apostolii nu cunoșteau nici o trinitate, de aceea nu este scris niciodată în Scriptură formularea „Dumnezeu trinitar“. Cum pot fi trei persoane care sunt de aceeași părere, un singur Dumnezeu? Această învățătură poate fi numită, cu adevărat, o învățătură păgână și străină Bibliei. Dumnezeu cel veșnic, singurul adevărat, S-a făcut de cunoscut într-un mod triplu: în cer ca Tată, pe pământ ca Fiu și ca Duh Sfânt. Aceasta este mărturia Sfintei Scripturi. Dumnezeu a fost vestit de către proroci și apostoli, aceștia L-au trăit, L-au auzit, L-au văzut și L-au cunoscut așa cum S-a descoperit. Teologii au dat totul peste cap și au făcut din Unul trei.

Majoritatea lor admit că Biblia nu cunoaște învățătura trinitară, dar totuși aceasta este susținută de ei. Cum este posibil așa ceva?

Dar rămâne totuși adevărat, pentru totdeauna, ceea ce a spus Domnul: „...și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Mat. 11, 27).

Capitolul 13 NUMELE DOMNULUI

După ce Domnul Dumnezeu a dat cele zece porunci, El a rostit în același capitol un cuvânt foarte important: „În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de **Numele Meu**, voi veni la tine, și te voi binecuvânta.” (Exod 20, 24b). Numai acolo unde Domnul Dumnezeu Își face de cunoscut Numele Lui se pot aduce rugăciuni, în Duh și adevăr, în Numele Său. De la început au fost oameni cărora Domnul li S-a descoperit și care cunoșteau Numele Lui. „Lui Set i s-a născut și lui un fiu, și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme **Numele Domnului**.” (Gen. 4, 26).

În Exod 33, 11-23 aflăm despre importanța descoperirii lui Dumnezeu și a numelui Său. Acelui om căruia Dumnezeu îi vorbește și îi dăruiește har, El îi descoperă și Numele Său. Domnul a vorbit către Moise față-n față. El a dorit să vadă slava lui Dumnezeu, iar Domnul i-a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema **Numele Domnului** înaintea Ta.” (Exod 33, 19). Dumnezeu nu rămâne Cel necunoscut, Cel ce se ascunde. El apare ca fiind Cel ce Se face de cunoscut, pentru a descoperi Numele Său.

Descoperirea numelui Domnului Dumnezeu nu poate fi subliniată suficient. Domnul i-a poruncit lui Moise: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și spune-le: Așa să binecuvântați pe copiii lui Israel, și să le ziceți: Domnul (YAHWEH) să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul (YAHWEH) să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să se îndure de tine! Domnul (YAHWEH) să-și înalțe fața, și să-ți dea pacea! Astfel să pună **Numele Meu** peste copiii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.” (Num. 6, 23-27).

De când e lumea nu I S-a adresat nimeni lui Dumnezeu cu titluri, ci cu Numele Său. Indiferent dacă oamenii Îl chemau sau lucrau, totul se întâmpla în Numele Lui. Acesta este valabil atât pentru Vechiul cât și pentru Noul Testament.

Este „legea fundamentală“ a lui Dumnezeu că El poate fi căutat, descoperit, găsit și proslăvit doar în locul în care El însuși Se descoperă pe Sine și Numele Său; acolo Îl aflăm și Îl putem onora: „... *Ci să-L căutați la locașul Lui, și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeuul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo **Numele Lui***” (Deut. 12, 5).

La rugăciunea de inaugurare a templului, Solomon a spus următoarele: „...*pentru ca toate popoarele pământului să cunoască **Numele Tău**, să se teamă de Tine, ca și poporul Tău Israel, și să știe că **Numele Tău** este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o eu!*” (1 Împ. 8, 43).

„*De aceea poporul Meu va cunoaște **Numele Meu**; de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: ,Iată-Mă!’*” (Isa. 52, 6).

Același, despre care Moise spunea: „*Cel ce se numește ,EU SUNT‘, m-a trimis la voi*” (Exod 3, 14), Se prezintă cu aceleași cuvinte poporului Israel, pe muntele Sinai: „*Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte poporului Israel, și a zis: ,EU SUNT Domnul (YAHWEH), Dumnezeuul tău (Elohim), care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.*” (Exod 20, 1-2). În prorocul Isaia este subliniată această denumire în mod deosebit: „... *EU, Domnul (YAHWEH), Cel dintâi și același până în cele din urmă veacuri.*” (Isa. 41, 4). „*EU SUNT Domnul (YAHWEH), acesta este **Numele Meu**; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor.*” (Isa. 42, 8). „*EU, Eu sunt Domnul (YAHWEH), și afară de Mine nu este nici un Mântuitor ... că EU sunt Dumnezeu.*” (Isa. 43, 11-12). „*Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: ,EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.*” (Isa. 44, 6). „*EU Domnul, am făcut toate aceste lucruri.*” (vers. 24). În capitolul 45 se spune: „*EU SUNT Domnul, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu ... EU SUNT Domnul și nu este altul.*” (vers. 5-6). „... *EU, EU SUNT Cel dintâi, și tot Eu sunt și Cel de pe urmă, Mina Mea a întemeiat pământul și dreapta Mea a întins cerurile.*” (Isa. 48, 12-13).

În tot Vechiul Testament au existat oameni care au cunoscut Numele Domnului și L-au chemat și L-au lăudat pe Dumnezeu în acest Nume. Trecerea la Noul Testament este descrisă la fel de clar: „... *și-i vei pune numele Isus*” (Mat. 1, 21). EL a fost născut ca Salvator care este Hristosul, Mesia, Domnul (Luca 2, 11). Dar El a primit Numele, așa cum era obiceiul, în ziua a opta, când trebuia tăiat împrejur (Luca 2, 21).

Și în Noul Testament nu este vorba doar despre modul sau despre felul în care Dumnezeu Se descoperă, și anume ca Tată în cer, în Fiul pe pământ și în Biserică prin Duhul Sfânt, ci este vorba despre **Numele** în care se află salvare și mântuire,

Nume în care ne adresăm lui Dumnezeu. Pentru mântuirea noastră, Dumnezeu S-a făcut de cunoscut doar într-un singur loc pe pământ, în Isus Hristos, Domnul nostru. Cine vrea să-L afle pe Dumnezeu trebuie să-L caute acolo unde El se lasă găsit și trebuie să-L vedem acolo unde El poate fi văzut și trebuie să-L auzim acolo unde este de auzit, adică acolo unde El și-a pus Numele Său și Se descoperă. **Singura întâlnire personală a lui Dumnezeu cu omenirea, și de aceea și a omenirii cu Dumnezeu, este în Hristos, Domnul nostru.**

Este de neconceput cum de au făcut învățații din YAHWEH Iehova și din YAHSUA Ieshua, modificând și alte noțiuni asemănătoare. Literele ebraice pentru Numele Domnului, IHVH, **trebuie** să fie aceleași atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Acestea nu permit o formulare inventată arbitrar. *Yah* este forma prescurtată pentru *YAHWEH* – Domnul, așa cum *El* este forma prescurtată pentru *Elohim* – Dumnezeu. Cuvântul *Hallelu-Yah* înseamnă: lăudați-L pe *YAHWEH*. *Iesha-Yah* înseamnă: *YAHWEH* este mântuirea, *Yah-shua* înseamnă: *YAHWEH*-Salvatorul, ș.a.m.d. Domnul S-a descoperit ca Dumnezeuul lui Israel. Cuvântul *Isra-El* înseamnă: luptătorul lui Dumnezeu; *Isma-El* înseamnă: Dumnezeu ascultă; *Emanu-El* înseamnă: Dumnezeu este cu noi etc. Acolo unde Dumnezeu Se descoperă cu adevărat, acolo El Se prezintă pe Sine însuși și Își face de cunoscut Numele Lui. Numai în acest Nume ne putem închina Lui.

Predicatul „EU SUNT“, care se referă în Vechiul Testament la Dumnezeu, a fost evidențiat de către Domnul nostru în mod deosebit în Noul Testament. „*EU SUNT Pâinea vieții.*“ (Ioan 6, 48). „*EU SUNT Lumina lumii.*“ (Ioan 8, 12). Două versete din capitolul 8 sunt de o importanță deosebită. Aș,a vorbește Domnul nostru: „*De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că EU SUNT, veți muri în păcatele voastre.*“ (cap. 8, 24). „*N-ai nici cincizeci de ani ‘ i-au zis iudeii ,și ai văzut pe Avraam!’ Isus le-a zis: ,Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam ,SUNT EU‘‘*“ (cap. 8, 57-58). „*EU SUNT Păstorul cel bun.*“ (Ioan 10, 4). „*EU SUNT învierea și viața ...*“ (Ioan 11, 25). „*EU SUNT adevărata viță.*“ (Ioan 51, 1).

Domnul nostru este totul în toate. De aceea El a putut reuni în „EU SUNT“ totul, ceea ce El era, este și va fi. Dacă comparăm în mod deosebit textele din prorocul Isaia în care este vorba, în mod clar, despre Domnul, YAHWEH, care Se prezintă ca fiind Cel dintâi și Cel de pe urmă, formând apoi puntea spre Noul Testament,atunci așa vorbește Mântuitorul înviat, care va veni din nou: „*Nu te teme! EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă.*“ (Apoc. 1, 17). „*,EU SUNT Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul‘ zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*“ (Apoc. 1, 8). Înaintea Lui nu a fost nici unul, și după El nu va mai fi nici unul. Există doar un singur Atotputernic.

Fiul zice: „*EU am venit în Numele Tatălui Meu.*“ (Ioan 5, 43). EL S-a rugat: „*Tată, proslăvește Numele Tău!*“ (Ioan 12, 28). Referindu-Se la ai Săi, El a zis: „*Am făcut de cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.*“ (Ioan 17, 6). După cum se vede, Domnul Se prezintă cu Numele, așa cum este normal și pe pământ, numai celor care au o întâlnire personală cu El, adică a celor ce au avut într-adevăr o experiență personală cu El. Aceasta o vedem în mod deosebit din relatarea despre întoarcerea și pocăința lui Pavel: „*El a întrebat: ,Cine ești Tu Doamne? EL a răspuns: ,EU SUNT ISUS, pe care-L prigonești!*“ (Fap. 9, 5).

Mai departe El S-a rugat: „*Sfinte Tată, păzește-i în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat*“ (Ioan 17, 11). Numele Tatălui este și Numele Fiului. Încă o dată El ne arată: „*EU le-am făcut de cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face*“ (vers. 26). Aceasta o face El până astăzi. EL descoperă **Numele Isus**. Acolo unde nu este cunoscut Numele acesta în importanța lui dumnezeiască, oamenii se află într-o tradiție nebiblică smerită.

„*Iată dar cum trebuie să vă rugați: ,Tatăl nostru care ești în ceruri. Sfințească-se Numele Tău ...*“ (Mat. 6, 9). Așa cum putem vedea, Numele Tatălui este Numele Fiului, „... a moștenit **un Nume**“ (Evrei 1, 4).

Viața veșnică se află numai în **Numele Lui** (Ioan 20, 31). Iertarea păcatelor se află numai în **Numele Lui** (Fap. 10, 43). În fond, tot ce face sau tot ce dăruiește Dumnezeu se înfăptuiește în **Numele lui Isus**, în care El Se descoperă. Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu folosește un titlu sau o formulă, ci întotdeauna **Numele**. După Cuvântul Scripturii, aceasta li se potrivește tuturor credincioșilor: „*și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El, lui Dumnezeu Tatăl*“ (Col. 3, 17).

Vine ziua în care orice genunchi se va apleca în **Numele lui Isus-YAHSHUA** și orice limbă va mărturisi că El este Domnul-YAHWEH (Fil. 2, 10-11). În Apoc. 21 ni se relatează: „*Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.*‘ *Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: ,Iată Eu fac toate lucrurile noi.*‘ și a adăugat: *,Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.*‘ Apoi mi-a zis: *,S-a isprăvit! EU SUNT Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu*“ (vers. 3-7).

Capitolul 14 COMPARAȚII FOLOSITOARE

Textele următoare din Biblie trebuie să ne arate ambele realități: partea divină și partea omenească a Răscumpărătorului. EL a fost anunțat dinainte în calitatea Lui omenească și totodată ni se relatează despre El că a fost trimis. Dacă este vorba despre El ca Domnul Dumnezeu, se relatează în continuare, că El însuși a venit. Ambele sunt corecte și au sarcina de a justifica atât domeniul omenesc cât și domeniul dumnezeiesc.

Imediat după căderea în păcat, Domnul a dat prima făgăduință despre sămânța care va veni prin femeie, pentru a zdrobi capul șarpelui. EL i-a zis șarpelui: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.*“ (Gen. 3, 15). Faptul că prin sămânța femeii este prevestit Hristosul, Mesia, o știe fiecare cititor al Bibliei. De aceea EL nu a numit-o pe Maria nici o dată mamă, cum au făcut-o alții, ci i s-a adresat întotdeauna cu „femeie“ (Ioan 2, 4).

„*Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele. El își leagă măgarul de viță, și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui.*“ (Gen. 49, 10+11). „*Saltă de bucurie, fiuca Sionului! Strigă de bucurie, fiuca Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.*“ (Zah. 9, 9). În Matei 21, Marcu 11, Luca 19, Ioan 12, se relatează cum Isus a intrat triumfal ca Împărat în Ierusalim, în Duminica Floriilor, pe mânzul unei măgărițe, conform făgăduinței respective. În Apoc. 5, 5 El este descris ca Leul din seminția lui Iuda.

„*Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune El în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.*“ (Deut. 18, 18-19). În cele patru Evanghelii, Mesia este descris în mod cuprinzător ca Proroc și ca Fiul omului. Petru s-a referit, în predica lui din Fap. 3, 22-23, la acest text biblic amintit, în felul următor: „*În adevăr Moise a zis părinților noștri: ‚Domnul, Dumnezeuul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. și oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.*“ Mesia era Prorocul-Dumnezeu, de aceea Cuvântul Lui este hotărâtor pentru toți care vor să reziste înaintea lui Dumnezeu, pentru că, prin El, Dumnezeu a vorbit pe pământ în mod determinant și a adus la împlinire Cuvântul profetic vorbit de proroci.

„... ce este omul, ca să Te gândești la el? și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui.“ (Ps. 8, 4-6). Concordanța dintre profeția Vechiului Testament și împlinirea noutestamentară este copleșitoare: „... El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și i-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ“ (Fil. 2, 6-10).

„El îmi va zice: ‚Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!‘ Iar Eu îl voi face **întâiul născut**, cel mai înalt dintre împărații pământului.“ (Ps. 89, 26-27). „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel **dintâi născut** dintre mai mulți frați.“ (Rom. 8, 29). „și când duce iarăși în lume pe Cel **întâi născut**, zice: ‚Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!‘“ (Evrei 1, 6). „...în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este **chipul** Dumnezeului celui nevăzut, cel **întâi născut**, din toată zidirea.“ (Col. 1, 14+15). „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“ (2 Cor. 5, 17). „... martorul credincios, cel **întâi născut** din morți.“ (Apoc. 1, 5).

„De aceea Domnul însuși vă va da un semn: Iată fecioara va rămânea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel.“ (Isa. 7, 14). „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.‘ Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul.“ (Mat. 1, 20-22).

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: ‚Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.‘ El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și în veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.“ (Isa. 9, 6-7).

Copilul care ne-a fost născut, Fiul care ne-a fost dăruit, este numit în același timp „Dumnezeu tare“ și „Părintele veșnicilor“. Ambele părți ale Răscumpărătorului, cea divină și cea omenească, trebuiau anunțate dinainte, pentru ca ambele domenii să fie luate în considerare. Prin același proroc – Isaia,

Dumnezeu a zis: „*Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: ‚Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru ... El însuși va veni, și îi va mântui‘*” (Isa. 35, 3-4).

Dumnezeu nu a zis nici o dată că El ar avea lângă Sine, în ceruri, un Fiul, pe care l-ar trimite. EL însuși a venit și ne-a adus mântuirea în Fiul. Semnul de recunoaștere pentru aceasta urma să fie astfel: „*Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie.*” (Isa. 35, 5-6). Exact ceea ce a fost vestit aici, s-a împlinit în slujba lui Isus Hristos, Domnul nostru: orbii și-au primit vederea, surzii și-au primit auzul, șchiopii au umblat, iar mușii și-au primit graiul (Luca 7, 22)!

În Isaia 40 ni se spune: „*Un glas strigă: ‚Pregătiți în pustie calea Domnului (YAHWEH), neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul (Elohim) nostru! Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: ‚Iată Dumnezeul vostru! Iată Domnul Dumnezeu (Elohim-YAHWEH) vine cu putere și poruncește cu brațul Lui‘*” (vers. 3, 9, 10). YAHWEH al Vechiului Testament este YAHSHUA (Isus) al Noului Testament. Dumnezeu S-a descoperit ca Tată deasupra noastră, în Fiul printre noi, iar prin Duhul Sfânt S-a descoperit în noi. În felul acesta El își adeverește, ca Răscumpărător față de cei răscumparați, propriul Său plan.

Capitolul 15 **ISUS ESTE DOMNUL**

În mod deosebit la adunările charismatice și la evanghelizări, locuri în care se produce atmosferă, se subliniază de repetate ori: „Isus este Domnul“. Dar prin aceasta nu se precizează, dacă El este pentru acești oameni cu adevărat Domnul, în sensul Sfințelor Scripturi. Cel ce spune: „Isus este Domnul“, fără să-L exprime prin aceasta pe Dumnezeu, acela nu L-a recunoscut de fapt pe Domnul Dumnezeu. Atunci când Isus este descris în umanitatea Sa, noi Îl vedem ca om lângă Dumnezeu, deci ca Fiul omului și ca Proroc, în calitatea aceasta neputând să facă ceva de la Sine. „*Adevărat, adevărat vă spun că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând ... EU nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.*” (Ioan 5, 19+30). Aici nu stau față în față, în cadrul dumnezeirii, o persoană atotputernică și cu una neputincioasă, sau una care știe totul și alta neștiutoare, ci aici vorbește omul Isus Hristos, care nu face

voia Sa, ci voia lui Dumnezeu.

Tot așa, Sfânta Scriptură Îl descrie ca Domn, până la expunerea Sa măreață: „*Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ*“ (Mat. 28, 18). În viața Sa omenească, Isus este descris de fapt ca Om, ca Proroc, ca Mijlocitor, ca Fiul omului lângă Dumnezeu. Așa L-a văzut și Ștefan: „... și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: „*Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu*““ (Fap. 7, 55-56). Ștefan a văzut slava supranaturală, „șechina“. În slava aceasta va veni din nou Fiul omului: „*Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale*“ (Mat. 25, 31).

În prezentarea aceasta este vorba, din nou, despre cunoștința exactă și despre formularea corespunzătoare. Isus nu este doar un Domn, El este **Domnul**. La nașterea Sa, li s-a spus păstorilor: „... care este Hristos, **Domnul** ...“ (Luca 2, 11). Exact aceasta exprimă și Pavel, când scrie: „și nimeni nu poate zice: **Isus este Domnul**, decât prin Duhul Sfânt“ (1 Cor. 12, 3b). Este tot același Duh (vers. 4), același Domn (vers. 5), același Dumnezeu, până la ultima carte din Biblie.

„*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!*“ (Apoc. 4, 8).

„*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea.*“ (Apoc. 4, 11).

În ciuda diferitelor denumiri și formulări care sunt date în legătură cu împlinirea slujbei Sale, totuși El este același Domn și Dumnezeu, care lucrează totul în toate. „... și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: *Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. și El va împărăți în vecii vecilor.*“ (Apoc. 11, 15).

În Apoc. cap. 12 se vorbește, în aceeași legătură, despre Dumnezeu și Unsul Său: „și am auzit în cer un glas tare, care zicea: *Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui*“ (Apoc. 12, 10).

La sfârșit, aflăm cu precizie cine este Cel ce va domni, în Împărăție: „*Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vei, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.*“ (Apoc. 11, 17).

Gloata biruitorilor intonează cântarea de laudă a Mielului la marea de cristal, cu

cuvintele: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeu, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!*“ (Apoc. 15, 3b).

În capitolul 16, răsună un glas de la altar: „*Da, Doamne Dumnezeu, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!*“ (vers. 7b).

Pentru mintea omenească, taina aceasta mare este aproape de neînțeles. Așa va rămâne și în continuare, pentru că voia lui Dumnezeu este ca noi să nu-L cercetăm, să nu-L explicăm și să nu-L cuprindem. EL dorește ca noi să-I aducem respectul și onoarea cuvenită până în veșnicie.

Isus Hristos a fost născut ca om, iar ca prunc a fost adus înaintea Domnului (YAHWEH) la templul din Ierusalim (Luca 2, 22-24).

Simeon L-a luat în brațele sale „*a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis: ‚Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău!‘*“ (Luca 2, 28-29).

Conform Isa. 9, 5-6 copilul – Fiul – este „*Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Împăratul păcii.*“ Dacă Fiul vorbește ca om, atunci Tatăl este mai mare decât El (Ioan 14, 28). Dacă El vorbește ca Domn, atunci El este una cu Tatăl (Ioan 10, 30). Tatăl este în ceruri, Fiul pe pământ, totuși urmau să ajungă toți la cunoștința „*... că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl*“ (Ioan 10, 38b). Indiferent dacă lângă, sub sau în Tatăl – totul corespunde până la, inclusiv, explicația: „*Cine M-a văzut pe Mine, acela a văzut pe Tatăl.*“ (Ioan 14, 9).

Atunci când Petru a descris slujba Domnului Isus Hristos, el a folosit formularea următoare: „*... Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mîinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegîndu-I legăturile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea*“ (Fap. 2, 22-24). EL a fost Om; ca Om El a murit în trupul Lui de carne și a biruit moartea prin înviere, pentru ca și noi să fim eliberați de trupul acesta muritor și să fim transformați într-un trup de înviere.

Petru continuă: „*Domnul (YAHWEH) a zis Domnului Meu (YAHSHUA): ‚șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.‘ Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut **Domn** și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi*“ (Fap. 2, 34-36).

Apostolul Pavel prezintă așa de clar: „*Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduișe Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci*“, și-L descrie pe Eliberatorul răstignit ca Domnul slavei, care nu a fost recunoscut de fruntașii veacului, „*căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe **Domnul slavei***.“ (1 Cor. 2, 7+8).

În cap. 6 din 1 Corinteni, el spune mai departe: „*și Dumnezeu care a înviat pe **Domnul**, ne va învia și pe noi cu puterea Sa*“ (vers 14).

Cine se întoarce la Hristos, acela nu se adresează copilului din iesle sau sugarului din brațele Mariei, ci Domnului, Celui răstignit și înviat. Acest Domn este prezentat, după învierea Sa, chiar ca „Duhul“. Până acum am citit doar din Ioan 4, 24 că Dumnezeu este Duh, iar aceia care I se adresează și I se roagă trebuie să-L caute în Duh și în adevăr. Aici, Domnul ne este prezentat astfel: „*Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia*“ (2 Cor. 3, 17). Apostolul explică mai departe: „*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului (șechina), și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*“ (2 Cor. 3, 18).

Ceea ce se prezintă unora ca un tablou neclar, li se prezintă altora ca un întreg armonios, așa cum nu ar putea fi mai deplin și așa cum nu ar putea fi mai desăvârșit. În 2 Cor. 4, Pavel vorbește despre slava lui Hristos, care este oglindirea lui Dumnezeu și scrie: „*Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus*.“ Punctul cel mai înalt îl prezintă apoi următorul verset: „*Căci Dumnezeu, care a zis: ‘Să lumineze lumina în întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos*.“ (vers. 5+6).

Capitolul 16 **CINE ÎL MĂRTURISEȘTE PE ISUS ...** **MĂRTURIE ADEVĂRATĂ SAU FALSĂ?**

În cadrul mișcărilor de trezire și la evanghelizările grupărilor protestante și ale comunităților libere creștine, se pune mare preț pe mărturia lui Isus Hristos. În campaniile lor evangheliste, evangheliștii îi cheamă de multe ori în față pe acei ce s-au întors la Dumnezeu și îi îndeamnă să repete după ei o mărturie pentru Hristos. Vorbitorul îi asigură apoi că ei au devenit acum proprietatea lui Isus Hristos. Dar tot așa ca și la celelalte teme și mărturii, depinde dacă lucrarea este sau nu este privită prin prisma biblică, pentru că nu oricine mărturisește pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu este neprihănit înaintea lui Dumnezeu.

Mărturia personală referitoare la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are o importanță foarte mare pentru mântuirea noastră! Dușmanul și împotrivorul lui Dumnezeu a reușit și aici, încă o dată, să producă prin jumătăți de adevăruri mistificări întregi, pentru că el se folosește de aceeași formulare. Pentru aceasta vom prezenta doar trei texte din Scriptură în care dușmanul abuzează de Cuvânt.

Din mulți îndrăciți au strigat duhurile și au depus mărturie: „și iată că au început să strige: *„Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu?”*“ (Mat. 8, 29). Evanghelistul Marcu relatează: „*Duhurile necurate, când Îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui, și strigau: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu.”*“ (Mar. 3, 11). și Luca scrie: „... *Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isus din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu ... Din mulți ieșeau și draci, care strigau și ziceau: „TU ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.”*“ (Luca 4, 34+41).

Un slujitor al lui Dumnezeu îi spune unui bolnav: „*În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!*“ (Fap. 3, 6), și apoi se relatează că duhuri rele au rostit Numele lui Isus, folosind chiar denumirea corectă „Isus din Nazaret“ sau „Fiul lui Dumnezeu“.

Dar fără o experiență personală cu Isus Hristos și fără o relație cu El, nu folosește nici o mărturisire formulată corect. Mai întâi trebuie să vină o descoperire din partea cerului. Mărturia și urmarea merg necondiționat împreună. Același lucru este valabil și pentru ascultare: „*Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*“ (Ioan 3, 36).

Credința din inimă trebuie să fie înaintea mărturiei: „*Cuvântul este aproape de Tine: în gura ta și în inima ta. și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit*“ (Rom. 10, 8-9). Pavel o exprimă astfel: „*Am crezut, de aceea am vorbit!*“ (2 Cor. 4, 13b). O mărturie care nu este exprimată prin credința în Isus Hristos, Domnul, și în Cuvântul lui Dumnezeu este fără valoare.

Apostolul Ioan scrie: „*Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu!*“ (1 Ioan 5, 5).

La sfârșitul relatării despre ispitirea lui Isus, Satana a zis, atunci când a stat lângă Domnul, pe streășina templului: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici!*“ (Luca 4, 9).

Mărturia pentru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, o pot folosi toți, copiii lui

Dumnezeu și copiii lui Satana, creștinii de toate convingerile, până și Antihristul. O mărturie este valabilă doar atunci când ea este legată, în fapt, de întreaga mărturie a Sfintei Scripturi și de credința și ascultarea personală față de Dumnezeu. Omul trebuie să primească în mod personal descoperirea despre Isus.

Ceea ce este o problemă mare pentru exegeți se află în 1 Ioan 4: „*Duhul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos (Mesia) a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist*“ (vers. 2-3). și aici este vorba despre mai mult decât se vede la prima vedere. Aici este vorba despre cunoștința adevărată, că YAHWEH a venit în trup ca YAHSUA – YAHWEH – Salvator, ca Unsul lui Dumnezeu, ca Hristos, care este Domnul.

O mărturie superficială cu buzele, o mărturie de credință învățată după alții trece pe lângă miezul propriu-zis. Orice duh care nu mărturisește astfel pe Isus, explică apostolul Ioan, acela nu este din Dumnezeu. Acela este însă duhul Antihristului. Cine vestește un alt Isus dovedește că el nu are cunoștință de Dumnezeu, și această cunoștință constă în adevărul care spune **că YAHWEH al Vechiului Testament, este Isus al Noului Testament**. Cine tăgăduiește acest adevăr află din Cuvântul lui Dumnezeu, care are o autoritate divină, că el a căzut în cursa duhului anticreștin.

În legătură cu venirea Sa în trup, deci cu faptul că El a devenit om, Pavel explică această temă mai adânc: „*Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemmurile firii pământești, ci după îndemmurile Duhului*“ (Rom. 8, 3b-4).

Pentru că omul a căzut în păcat în trupul acesta de carne, devenind astfel pradă morții, era necesar ca Răscumpărătorul să vină într-un trup de carne. Învățătura potrivit căreia Maria a fost fără păcat, este astfel anticreștină. Hristos era sfânt – fără păcat, nepătat (1 Pet. 1, 19). EL trebuia să vină însă în carne omenească păcătoasă, pentru a ridica, din starea păcătoasă, Creația decăzută. EL trebuia să împlinească cerința legii, și să ia asupra Sa blestemul, care ne-a lovit (Gal. 3, 13).

Nu există nici o zămislire neîntinată a vreunei sfinte Maria, pentru că ea era o parte a Creației decăzute; există doar o Maria, care a fost folosită pentru a primi pe Cel fără păcat într-un trup păcătos. Este vorba deci despre un conținut sfânt divin, într-un vas nefânt. Tot așa oamenii născuți păcătoși Îl acceptă și-L primesc pe Hristos. și ei poartă ca parte a Creațiunii decăzute, acest teazar ceresc în vase pământești. Dar aici nu este vorba despre vas, ci despre conținutul scump. „*Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere*

nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.“ (2 Cor. 4, 7).

Deci, cine spune numai superficial: „Isus este Fiul lui Dumnezeu“, crezând și gândind ce vrea, nu a înțeles de fapt despre ce este vorba. Tot așa și cel care spune doar ușuratic: „Eu cred că Isus a venit în trup“ este încă departe de a exprima ceea ce ne-a lăsat Sfânta Scriptură ca mărturie. EL însuși era fără greșală, fără păcat; Satana nu avea nici un drept asupra Lui. EL trebuia să devină păcat pentru toți și să ispășească pedeapsa pentru păcate pe care o cerea dreptatea lui Dumnezeu. De aceea El a trebuit să moară pentru noi, pentru a ne răscumpăra și pentru a ne elibera de moarte. „*Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*“ (Rom. 6, 23).

Aici se mai adaugă al doilea punct important, prin care se recunosc atât învățătura cât și linia anticreștină. În epistola a doua a lui Ioan, vers. 7, apostolul explică astfel: „*Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!*“ Este vizibil faptul că în așa-zisa mărturie de credință apostolică nu se găsește nimic cu privire la revenirea trupească a lui Isus Hristos. Acolo citim doar: „... de unde El va veni, pentru a judeca pe cei vii și cei morți.“ Judecata sfârșitului nu are însă nimic comun cu revenirea lui Isus Hristos!

Imediat după înălțarea Lui la cer, ucenicilor li s-a spus: „*Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer*“ (Fap. 1, 11). Isus Hristos cel înviat a avut un trup de înviere, în care putea să mănânce și să bea, în ale cărui răni Toma putea să-și pună mâna (Ioan 20, 27). „*„Copii’, le-a zis Isus ,aveți ceva de mâncare?’ ... Isus S-a apropiat, a luat pâinea, și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele.*“ (Ioan 21, 5+13).

Cel ce spiritualizează revenirea lui Isus Hristos manifestă duhul anticreștin și propagă învățătura anticreștină. Conform Ioan 14, Domnul S-a dus pentru a pregăti un loc pentru ai Lui, și El va veni din nou pentru a ne lua la El. Atunci se va împlini ceea ce este scris în 1 Cor. 15, vers. 51 și în 1 Tes. 4, vers. 13, la fel și în alte locuri. Înțelegerea planului lui Dumnezeu, așa cum au avut-o apostolii și prorocii, s-a pierdut, pentru că în decursul istoriei bisericești nu au existat apostoli sau proroci adevărați, care să continue vestirea în felul apostolic-profetic. Învățătura anticreștină constă în faptul că nu se crede în revenirea trupească a lui Isus Hristos ca Mire care va lua cu Sine Mireasa Lui (Mat. 25). În așa zisa mărturie de credință nu se spune nimic despre faptul că, la prima înviere, cei adormiți în Hristos vor fi transformați și răpiți, pentru a-L întâmpina pe Domnul (1 Cor. 15 și 1 Tes. 4), tot așa nu se spune nimic despre nunta Mielului (Apoc. 19) sau despre Împărăția de o mie de ani (Apoc. 20).

Același Isus Hristos care S-a înălțat la cer, va veni din nou pentru a-i lua pe ai

Săi la Sine, înainte ca necazul cel mare și vremea judecății să vină peste acest pământ. În orice caz nu este vorba doar despre mărturii formale, cu buzele, ci despre adevărata descoperire a lui Isus Hristos, Domnul nostru. Ambele trebuie să fie biblice: mărturia noastră despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și faptul că El este Domnul. Tot așa trebuie să corespundă cu Sfânta Scriptură mărturia noastră despre prima venire a Lui (1 Ioan 4) și despre revenirea Lui ca Mire (2 Ioan 7).

Capitolul 17 OMUL ISUS HRISTOS

„*Iată omul!*“ a zis Pilat (Ioan 19, 5). Domnul este descris în Sfânta Scriptură, de la nașterea Sa și până la moartea Sa, așa de clar ca om, încât tocmai aceasta face unora mari probleme. EL a fost născut ca oricare om în lumea aceasta, a fost înfășurat în scutece și a fost culcat într-o iesle (Luca 2, 7). EL a mâncat și a băut, EL a obosit și a dormit, EL a plâns și S-a rugat. Pe cruce EL a strigat, cu glas tare, cuvintele: „*Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul! și când a zis aceste vorbe, și-a dat duhul.*“ (Luca 23, 46). Înlocuindu-ne pe noi toți, EL a trebuit să ocupe locul nostru și totodată să trăiască despărțirea reală de Dumnezeu, strigând: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*“ (Mat. 27, 46). Noi eram cei părăsiți de Dumnezeu. EL a luat locul nostru, vina noastră și păcatul nostru au fost puse asupra Lui. Dumnezeu, Duhul, S-a retras în acel moment.

În clipa următoare însă, când sulița a străpuns coasta Sa și sângele a curs pentru iertarea noastră, s-a împlinit Cuvântul: „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, ...*“ (2 Cor. 5, 19). Ambele sunt corecte: mai întâi despărțirea, apoi împăcarea.

Toate acestea erau necesare din cauza omului păcătos. „*... Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului*“ (Rom. 8, 3). Modul în care s-a întâmplat această trimitere este relatat astfel: „*Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea.*“ (Gal. 4, 4-5).

Domnul a devenit Rob, „*... S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*“ (Fil. 2, 7-8). Ca Rob, EL este descris în legătură cu împlinirea voii Domnului. În prorocul Isaia ne este prezentat planul de răscumpărare în mod detaliat și foarte clar. Chiar și noțiunea de „Rob“ se află acolo: „*Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.*“ (Isa. 42, 1). În Noul Testament este redat același text, în Mat. 12, 17-21. Acolo scrie: „*... ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia.*“

Prorocia și-a găsit împlinirea.

În Mat. 3 ni se relatează cum a venit plăcerea lui Dumnezeu peste omul Isus Hristos: „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind peste El. și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”* (vers. 16-17). Trupul era muritor, de aceea trebuia ca Duhul să vină peste El, pentru a pretinde transformarea acestui trup în nemurire. Totodată a avut loc și așezarea în slujbă. Astfel o mărturisește Petru în Fap. 10, 38.

În Mat. 17, 2-5 ni se arată schimbarea din starea omenească în starea dumnezeiască, precum și „**plăcerea**“ care a fost pronunțată în cap. 3, 17, unde au fost adăugate cuvintele „**Ascultați de El!**“ Adevărații fii și adevăratele fiice ascultă de El, cred Evanghelia lui Isus Hristos, se botează biblic și primesc Duhul Sfânt în modul în care L-a primit Cel întâi născut, prin care însuși Dumnezeu depune mărturie asupra faptului că Își găsește plăcerea în ei.

Omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost înzestrat cu o voință liberă, pe care el a folosit-o însă spre a lua o decizie greșită și astfel a mers în pierzare. Dar pentru că Dumnezeu l-a creat pe om „vulnerabil pentru cădere“, El a trebuit să preia personal salvarea lui. În Creația nouă, adusă la viață prin Isus Hristos, plăcerea lui Dumnezeu Se odihnește peste toți fiii și peste toate fiicele lui Dumnezeu, la fel cum s-a odihnit peste Cel întâi născut. Ei sunt scoși afară din păcat și sunt așezați în starea dumnezeiască. La desăvârșirea tuturor fiilor și a fiicelor lui Dumnezeu se va descoperi că și ei au avut o decizie liberă, dar ei s-au decis voluntar pentru a face voia lui Dumnezeu, după exemplul Celui întâi născut: „... *facă-se nu voia Mea, ci a Ta!*“ (Luca 22, 42) și: „*Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!*“ (Ps. 40, 8).

„*și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.*“ (Col. 1, 21).

„*Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.*“ (Evrei 2, 14+15). Acesta este mesajul minunat al Evangheliei despre Isus Hristos, Domnul și Răscumppărătorul nostru.

În Vechiul Testament aflăm planul de răscumppărare preumbrit în diferite jertfe, în slujba divină în templu și în alte prezentări simbolice. Omul despărțit de

Dumnezeu nu putea să se apropie de prezența Sa. El avea nevoie de o jertfă pentru împăcare, de un Mijlocitor, de un Avocat sau de un Mare Preot. La început erau doar persoane individuale, ca, de exemplu, Avraam, care prin jertfirea lui Isaac, fiul lui (Gen. 22), arăta înspre Mesia care, în calitate de Fiul al lui Dumnezeu, urma să moară pentru noi. Isaac a purtat lemnul, pe care el a fost pus mai târziu ca jertfă. Hristos a purtat crucea Lui, pe care a fost răstignit. Până la ieșirea din Egipt, Domnul Dumnezeu S-a adresat urmașilor lui Avraam cu denumirea „poporul lui Israel“. Începând cu timpul eliberării și răscumpărării (Exod 12, 3), Israelul a fost numit Biserică (adunare). Moise a fost pus în slujba de mijlocitor și avocat în diferite situații. El era cel care în mod personal a adus Cuvântul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu. „... Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului, care i se arătase în rug.“ (Fap. 7, 35).

Mesia trebuia să fie Proroc, Mijlocitor, Mare Preot, etc. Moise a acționat deja în Duhul lui Hristos, când s-a rugat: „*Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, ștergemă din cartea Ta, pe care ai scris-o!*“ (Exod 32, 32). Poporul lui Dumnezeu i-a fost pe inimă, de aceea el a mijlocit pentru ei.

Marele preot intra o dată pe an în locul prea sfânt, pentru a aduce jertfă pentru sine și pentru popor înaintea lui Dumnezeu. Despre Hristos se spune: „*Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta ... ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.*“ Această mântuire valabilă pentru veșnicie a fost posibilă pentru că Hristos „*prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu ...*“ (Evrei 9, 11-14).

În ceea ce-L privește pe Mijlocitor, Iov L-a descris probabil cel mai potrivit. Deși el a strigat mai înainte: „*Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește*“ și a fost convins că-L va vedea pe Dumnezeu (Iov 19, 23-27), totuși el a știut de necesitatea unui mijlocitor: „*Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea, care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu se îndură de el și zice îngerului: ,Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!’ și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui*“ (Iov 33, 23-25). Aici nu este vorba doar despre un mijlocitor și despre iertare, ci despre răscumpărarea omului deplin, care cuprinde sufletul, duhul și trupul. Cei răscumpărați vor fi reasezați în floarea vieții lor din tinerețe, prin evenimentul primei învieri. Ei vor fi într-o stare absolut desăvârșită. Nu va mai exista nimic nedesăvârșit, nu vor mai exista nici bătrâni, nici sugari, ei vor fi cu toții, pentru totdeauna, fără nici o urmă de păcat, de boală sau de îmbătrânire.

Despre un om care și-a dat seama că se poate îndrepta spre Dumnezeu, Iov scrie

mai departe: „*Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie, și-i dă înapoi nevinovăția.*“ Aceasta este dreptatea desăvârșită dăruită de Dumnezeu prin Hristos. Pentru un astfel de om se potrivește: „*Atunci el cântă înaintea oamenilor, și zice: „Am păcătuit, am călcat dreptatea, și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă, și viața mea vede lumina!”*“ (Iov 33, 26-28).

Ca credincioși ai Noului Testament avem și noi nevoie de un Mare Preot: „*Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*“ (Evrei 4, 15).

Și noi avem nevoie de un Mijlocitor: „*Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți.*“ (1 Tim. 2, 5-6).

„*și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos*“ (1 Cor. 15, 22). „*Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.*“ (1 Cor. 15, 47-49). Aici Hristos ne este prezentat ca Om ceresc, ca al doilea Adam, în chipul căruia noi vom fi transformați.

Peste tot unde-L vedem pe Isus Hristos lângă Dumnezeu, El ne este arătat ca Om într-o lucrare care este necesară pentru împlinirea răscumpărării omenirii. Noi Îl vedem ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Fiul omului, ca Fiul lui David, ca Împărat și Proroc, ca Mare Preot, ca Mijlocitor, ca Avocat, ca Mielul lui Dumnezeu, El este Cuvântul lui Dumnezeu, Calea lui Dumnezeu, Pâinea lui Dumnezeu etc. Învățătura organizației „Jesus-Only“ (Isus-singur) este la fel de puțin învățată de apostoli și proroci ca și învățătura trinitară. Este cunoscut faptul că Dumnezeu a vrut să-i așeze pe oameni în poziția de copii ai lui Dumnezeu, adică a vrut să-i facă fii și fiice ale lui Dumnezeu. De aceea Isus Hristos a devenit **Cel întâi născut** dintre mulți frați (Rom. 8, 29). După înviere, Isus i-a zis Mariei Magdalena: „*Nu mă ținea’, i-a zis Isus; ,căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*“ (Ioan 20, 17).

Așa cum Fiul lui Dumnezeu a fost născut de Dumnezeu prin Duhul, să trăim și noi nașterea din nou prin Duhul Sfânt, pe care Domnul Isus a cerut-o ca o necesitate pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu: „*Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu ... Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh*“ (Ioan 3, 3+6). „... pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă

biruința asupra lumii, este credința noastră.“ (1 Ioan 5, 4). Toate lucrările religioase sunt în zadar – Dumnezeu trebuie să lucreze, altfel nu se întâmplă nimic. Dar El poate să lucreze numai în cei care recunosc lucrarea Sa în Fiul, spre mântuirea lor.

„Se cuvenea în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați“, când zice: ‚Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării!‘“ (Evrei 2, 10-12; Ps. 22, 23). Răscumpărătorul nostru înviat i-a numit pe ucenici frații Lui, dar Toma I s-a adresat cu „Domnul meu și Dumnezeul meu“ (Ioan 20, 28).

Până la desăvârșirea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu, Isus Hristos rămâne, ca Mijlocitor, la Tatăl: *„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuțiți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi!“* (1 Ioan 2, 1-2). Același apostol scrie: *„Vedeți, ce dragoste ne-a arătat Tatăl, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu! și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este!“* (1 Ioan 3, 1-2).

Apostolul Pavel spune despre această desăvârșire: *„... până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale (Ps. 110, 1). I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele Lui (Ps. 8, 6). Dumnezeu în adevăr ‚a pus totul sub picioarele Lui‘. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că afară de Cel ce I-a supus totul. și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.“* (1 Cor. 15, 27-28). Mai clar nu se poate explica. Dacă sarcina Fiului este îndeplinită, iar toți fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt transformați pe veci în chipul Lui, după ce toți dușmanii sunt distruși, iar moartea a fost anulată, atunci Dumnezeu va fi iarăși totul în toți. În veșnicie nu va fi vorba despre Tată, Fiu și Duh Sfânt, așa cum nu a fost vorba despre lucrul acesta nici în veșnicie, ci atunci va fi iarăși cum a fost până la începutul timpului: Dumnezeu în toți. Amin.

Capitolul 18

BOTEZUL

Sfânta Scriptură ne dă o lămurire completă asupra botezului biblic. În toată creștinătatea se practică botezul, dar din păcate și de la această taină a avut loc o deviere gravă. De aceea botezul este prezentat aici așa cum a fost practicat la începutul Bisericii nou testamentare, conform Sfintelor Scripturi. Probabil că cititorii vor fi șocați când vor afla că mulți care în exterior sunt slujitori ai lui Dumnezeu se află ei înșiși în rătăcire. Dar este cunoscut faptul că bisericile și organizațiile religioase nu se țin întotdeauna de Biblie, ci lucrează conform indicațiilor și cunoștințelor denominației lor.

Domnul nostru spune: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit ...*“ (Mar. 16, 16). Această primă condiție pentru botez o cere însuși Domnul, și anume cel ce primește botezul să creadă. Așa cum se spune în Rom. 10, 17, credința vine din predică, iar predica vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Din cauza aceasta a ieșit porunca misionară de a vesti Evanghelia, iar în continuare, cel devenit credincios să fie botezat. Acest fapt este confirmat la prima predică a lui Petru și în toată practica apostolică: „*Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați ...*“ (Fap. 2, 41). Important este ca oamenii să afle vestirea Cuvântului și să se decidă personal pentru Hristos.

Cu exemplul care urmează trebuie să devină clar că credința personală este o condiție absolut necesară pentru botezul biblic. Evanghelistul Filip a fost trimis de către Duhul lui Dumnezeu la un famen etiopian care se întorcea din Ierusalim, citind în carul lui din prorocul Isaia. Filip i-a vestit acestui famen Evanghelia. După aceasta omul a zis spontan: „*Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?*“ Omul lui Dumnezeu știa de necesitatea credinței și i-a răspuns famenului: „*Dacă crezi din toată inima, se poate.*“ Famenul a răspuns: „*Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.*“ A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen“ (Fap. 8, 36-38). În timpul lui Ioan Botezătorul, al Domnului nostru și al apostolilor s-a botezat numai prin scufundare. Amândoi, cel ce primea botezul și cel ce boteza, coborau în apă. Astfel s-a întâmplat și la botezul lui Isus Hristos: „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă*“ (Mat. 3, 16a). Un botez în care cel ce primește botezul nu intră în apă pentru a fi botezat prin scufundare, urmând să iasă apoi afară din apă, nu este nici botezul lui Hristos, nici al apostolilor – un astfel de botez nu este botezul biblic.

Ucenicii L-au înțeles foarte bine pe Domnul lor, ei au înțeles ceea ce a spus El: „*Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit ...*“ (Mar. 16, 16). În Sfânta Scriptură

și în primele secole după Hristos nu există nici un indiciu care să arate că a fost botezat vreun sugar. Sfânta Scriptură nu cunoaște nași de botez și nici nu pomeniște ceva despre faptul că sugarul ar fi eliberat prin botez de păcatul moștenit, pentru ca, fără știrea lui să devină un copil al lui Dumnezeu. Expresia „păcatul moștenit“ nu este scrisă în Biblie și nici nu este pomenit ceva despre o naștere din nou prin botezul în apă. Cel ce acceptă Cuvântul lui Dumnezeu ca adevăr se va lăsa convins personal de Sfânta Scriptură, care, singură, este competentă în privința întrebărilor despre credință.

Așa cum rezultă din prima predică a lui Petru și din toate celelalte cazuri, pocăința și întoarcerea la Hristos preced botezul (Rom. 2, 4). Un sugar nici nu știe despre ce este vorba, nici nu are deosebirea păcatului și nici nu poate să se pocăiască. Stropirea sau udarea sugarului nu este – dacă o luăm corect – de fapt un botez. Dogma unora potrivit căreia „în locul tăierii împrejur, care era un semn din Vechiul Testament, a fost rânduit botezul în Noul Testament“, nu este valabilă pentru că nu există nici o încuviințare scripturală.

Există teologi care caută o „ușă dosnică“, pentru a justifica „botezul sugarilor“. Ei se referă la textul din Fap. 16, 32 explicând că temnicerul din Filipi s-ar fi botezat cu toată casa lui. Ei susțin ipoteza conform căreia în casa respectivă ar fi fost, probabil, și copii, lucru neconfirmat de relatarea biblică. Înainte de actul botezului a avut loc vestirea Cuvântului. Noi citim: „și i-au vestit Cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui.“ Aici este vorba despre o casă în care oamenii au auzit Cuvântul prin predică, au primit credința în Dumnezeu și s-au lăsat botezați.

Alții se întemeiază, la „botezul sugarilor“, pe fraza exprimată de Domnul: „Lăsați copilașii să vină la Mine ...“ (Mar. 10, 14). Cine citește mai departe va constata că Domnul nu a stropit copilașii, ci i-a luat în brațe, i-a mângâiat și i-a binecuvântat.

Apoi mai există și aceia care nu dau nici o importanță botezului. Ei se referă la exprimarea lui Pavel: „De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia“ (1 Cor. 1, 17). Acest verset nu anulează porunca misionară de a vesti Evanghelia și de a boteza. Acest text ne arată doar că Pavel s-a dedicat mai ales vestirii și învățaturii, iar actul botezului l-a lăsat altor frați.

Historicii bisericii au mai aflat că primii creștini și cei deveniți credincioși în primele secole au fost botezați în Numele lui Isus Hristos, și nu în formula „În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“, așa cum se întâmplă de la instituirea bisericii romane. (Dr. J. J. Herzog, *Abriß der gesamten Kirchengeschichte*; pag. 29; K. D. Schmidt, *Grundriß der Kirchengeschichte*, pag. 73 și altele). Porunca pentru

botez, din Mat. 28, 19: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*“ a fost înțeleasă și practică corect de apostoli și de frații din timpul imediat următor. Cine citește cu răbdare va afla că nu este vorba despre o formulă, ci despre **Nume**: „... *botezându-i în Numele* ...“ De aceea ei au botezat, conform poruncii Domnului, în Numele Domnului Isus Hristos.

Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, ca Fiu și ca Duh Sfânt. Aceasta s-a întâmplat în Numele nou testamentar de legământ *YAHSHUA=Isus*, Nume în care copiii Noului Legământ trebuie botezați. Dumnezeu este Tatăl nostru, de aceea noi ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se **Numele Tău**“, dar aici este vorba despre **Numele** în care urmează să se facă botezul.

Mărturia unanimă din timpul apostolilor este copleșitoare și clară. După pogorârea Duhului Sfânt, apostolul Petru a ținut prima predică și le-a spus celor ce au fost mișcați launtric: „*Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre*“ (Fap. 2, 38). Aici, la înființarea Bisericii primare creștine, li s-a spus celor deveniți credincioși ce trebuie să facă: să se pocăiască, și cum trebuie să se lase botezați. Petru știa, prin descoperire, despre care **Nume** este vorba, și l-a exprimat. Prin aceasta practica botezului apostolic a fost stabilită și ancorată în adevăr, de la început.

În Samaria, Filip a vestit Evanghelia și i-a botezat pe cei credincioși, cum este scris: „... *ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus Hristos*“ (Fap. 8, 16). Pentru că orice lucrare trebuie să fie bazată pe mărturia a doi sau trei martori, noi vrem să vedem în ce mod a botezat apostolul Pavel: „*Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus*“ (Fap. 19, 5). Fie în Ierusalim, fie în Samaria sau Efes, fie Petru, fie Filip sau Pavel – toți au botezat în **Numele Domnului Isus Hristos**. Duhul Sfânt poate să descopere numai în același fel.

Pentru o înțelegere mai bună, trebuie să mai amintim următoarele: dacă un învățător pune o problemă, de exemplu „Cât fac trei ori trei“, atunci elevii nu au voie să răspundă „Trei ori trei fac trei ori trei“. Ei trebuie să dea răspunsul, să spună rezultatul. Este de neconceput cum întreaga preoțime repetă doar porunca din Mat. 18, 19, ca pe o formulă magică și o aplică fără a cunoaște rezultatul acestei porunci. Petru, Pavel, toți apostolii și bărbații lui Dumnezeu, până la primele secole creștine, au cunoscut rezolvarea – Numele.

Ucenicii s-au ținut exact de porunca misionară și au executat-o sută la sută conform îndemnului Învățătorului lor, atunci când ei au botezat în **Numele Domnului Isus Hristos**. Cine nu botează așa acela nu a botezat în **Numele** Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Accepția că Tată, Fiu și Duh Sfânt sunt nume, pe care

le apără aproape toți teologii dogmatici, este falsă. Acestea sunt denumirile deosebite ale descoperirilor lui Dumnezeu în Noul Testament. Dumnezeu nu se numește „Tată“, El este Tată. Dumnezeu nu se numește „Fiu“, El este Fiu. EL este Duh, dar El S-a descoperit în Numele de legământ ales de El însuși.

Cum se întâmplă deseori, și aici taina **Numelui** este ascunsă. Trebuie să se descopere. Botezul nu este în nici un caz ceva secundar, pentru că a fost cerut de către Domnul nostru, care, de asemenea, a fost botezat de Ioan, botezul respectiv fiind confirmat de către Dumnezeu. Însă botezul trebuie executat corect. Nu există nici un caz în Sfânta Scriptură în care cineva să fi fost botezat în formula trinitară.

Este de neînțeles cum de a fost preluată practica botezului catolic de către marile biserici protestante, care au convingeri diferite, și de către bisericile libere. Ceea ce ar trebui să vadă creștinii este faptul că toți aceia care au fost botezați în formula „în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“ sunt de fapt botezați în sânul bisericii romano-catolice. Părerea următoare a cardinalului iezuit Augustin Bea trebuie să ne facă atenți: „**După părerea lui Bea, papa este «tatăl tuturor credincioșilor», și pentru credincioșii evanghelici, care au botezul valabil, este necesară numai o reîntoarcere plină de dragoste în sânul bisericii mamă.**“ (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 22). Ceea ce înțelegem noi sub noțiunea „botezat valabil“, nu mai necesită nici o explicație suplimentară. Botezul biblic-apostolic, în **Numele Domnului Isus Hristos** este respins de către biserica romană, ca erezie.

În aceeași „necunoștință spirituală“ se întorc bisericile protestante de toate convingerile, prin asocierea Consiliului Mondial și a Ecumeniei, în poala bisericii mamă. Unii stropesc, alții îi udă pe copii, iar alții îi scufundă de trei ori sub formula cunoscută. În legătură cu Pavel, după ce ni se relatează pocăința lui, citim: „... și el și-a căpătat iarăși vederea, apoi s-a sculat și a fost botezat ...“ (Fap. 9, 18). În epistola către Corinteni el informează despre ceea ce s-a întâmplat: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în **Isus Hristos**, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă*“ (Rom. 6, 3-4).

Cine privește legăturile biblice puțin mai de aproape va constata că aici nu este vorba doar despre o lucrare exterioară, ci despre faptul că omul trebuie să trăiască mai înainte o pocăință și o întoarcere la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor prin credința în Domnul Isus Hristos, pentru ca apoi să se lase îngropat, printr-o scufundare simbolică unică, împreună cu Hristosul răstignit și mort, spre a trăi cu El mai departe o viață nouă. Înnoirea și nașterea din nou nu se fac prin botez, ci așa cum este scris: „*El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea*

făcută de Duhul Sfânt“ (Tit 3, 5). Botezul biblic, care este botezul corect, se face numai celor născuți din nou și înnoiți prin credință.

Apostolul scrie către Coloseni: „... fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți“ (Col. 2, 12). În capitolul următor apostolul explică: „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, ... Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (cap. 3, 1-3).

Apostolul Petru numește botezul ca un „legământ al unui cuget curat cu Dumnezeu“ și scrie despre apa în care este scufundat cel botezat, comparativ cu corabia lui Noe: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos“ (1 Pet. 3, 21).

Atunci când Petru a predicat în casa lui Corneliu, el a zis în legătură cu Isus: „Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin **Numele Lui**, iertarea păcatelor.“ După aceea este pusă întrebarea: „„Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi? ‘și a poruncit să fie botezați în **Numele Domnului Isus Hristos**.“ (Fap. 10, 43+47). Omul primește iertarea păcatelor prin credință în lucrarea de răscumpărare isprăvită. Ca dovadă că el L-a primit pe Hristos, omul se lasă botezat în **Numele Domnului**. „... Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos.“ (Gal. 3, 26-27).

Apostolul Pavel a scris către Biserica din Efes: „... un singur Domn, o singură credință, un singur botez“ (cap. 4, 5). Astăzi există multe orientări de credință, diferite feluri de botezuri și, tot așa, există diferite cunoștințe despre Domnul. Dar mărturia unitară și armonioasă a Scripturii, în ce privește botezul, nu poate fi trecută cu vederea. Învățăturile stabilite la început, în timpul creștinismului primar, sunt modelul unic valabil, atâta timp cât Biserica Dumnezeului Celui viu este pe pământ. Practica botezului trinitar introdusă odată cu înființarea „bisericii imperiale romane“, și care a fost folosită și la creștinarea forțată, este de fapt nebiblică. Există numai un singur original. Toate celelalte sunt falsuri, chiar dacă textul din Mat. 28, 19 constituie suportul acestor practici false. Apostolii au înțeles porunca misionară și au executat-o.

Cu formula „În Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“ se fac multe lucrări rele în țările occidentale creștine, ca, de exemplu: descânțece pentru oameni și animale, spiritism etc. Jurămintele, la intrarea în diferite loje francmasonice, se depun tot în formula trinitară. Fiecare păstor știe despre necazurile în care ajung oamenii prin practici oculte. Întrebați, cei în cauză răspund: „Aceasta se întâmplă în

Numele lui Dumnezeu!“, fără a înțelege că nu este decât un hocus-pocus sub cea mai smerită mască. Oamenii ajung în felul acesta sub influența Satanei, fără să bage de seamă. Această ignoranță este strigătoare la cer. Ea rezultă dintr-o cunoaștere falsă privitoare la Dumnezeu – care se bazează pe ideile trinitare – și este în legătură cu înțelegerea greșită a poruncii pentru botez.

Cât de adânc înrădăcinată a fost practica tradițională a botezului și în reformatorul Martin Luther, se poate citi în propria sa traducere a Bibliei la o dată mai veche. În loc să redea textul original, el a scris liber potrivit obișnuinței: „... și botezați-i cu Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“. În traduceri actuale scrie corect: „... și botezați-i în **Numele** ...“ Este o deosebire ca de la cer la pământ pentru acela care îl cunoaște. Cineva poate face ceva în numele unei firme, în numele unui guvern etc., dar la botez este vorba de o scufundare a răscumpăraților în Numele de răscumpărare. Este vorba despre un legământ cu Dumnezeu care se încheie numai în Numele nou testamentar de legământ, **Isus**. Așa cum o mireasă acceptă numele mirelui, tot așa acceptă și toți aceia care fac parte din Mireasa lui Hristos Numele Mirelui lor ceresc, confirmând, din partea lor, legământul cu El.

Petru explică astfel: „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt **Nume** dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți*“ (Fap. 4, 12). Cît de important este în acest context Numele Domnului trebuie arătat prin faptul că Petru se referă, în prima sa predică de la Rusalii la făgăduința din Vechiul Testament a prorocului Ioel: „*Atunci oricine va chema **Numele Domnului**, va fi mântuit*“ (Ioel 2, 32; Fap. 2, 21). Prorocul Ioel vorbea despre **YAHWEH**. Oricine cheamă Numele lui **YAHWEH** va fi salvat. Petru a putut vorbi despre același *Domn*, adică **YAHWEH** care S-a descoperit ca *Yah-shua*–Salvator. Botezul în acest **Nume valabil** pentru Noul Legământ este de o importanță mare și indispensabilă pentru credincioșii adevărați.

În poruncă nu scrie: „... în numele“ (plural) ceea ce ar fi corect gramatical, dacă „Tată“, „Fiu“ și „Duh Sfânt“ ar fi nume personale. Mulțumim lui Dumnezeu că porunca este scrisă la singular: „... și botezați-i în **Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt**“, lucru care corespunde cu mărturia apostolilor – **Domnul Isus Hristos**. Din păcate și despre această taină s-a pierdut cunoștința biblică, așa că aproape toată preoțimea se ține de tradiția moștenită, care este nebiblică, dar pe care ea o apără. Unul din motivele pentru care s-a pierdut cunoștința biblică este acela că Numele **YAHSHUA**, din care rezultă cu claritate cine este El, adică **YAHWEH**–Salvatorul, a fost schimbat în numele „Isus“. Astfel El a fost înlocuit de o tradiție fără nume cu trei titluri „înalte“.

Dacă oamenii întrebă astăzi ca în ziua întâi de Rusalii, ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți, atunci trebuie să le dăm același răspuns: „*Pocățiți-vă, și fiecare din voi*

să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Duhului Sfânt“ (Fap. 2, 38). Nimeni nu are dreptul să modifice Evanghelia lui Isus Hristos. Exegeții renumiți numesc erezie botezul în Numele Domnului Isus Hristos. Aici trebuie să ne întrebăm ce este o învățătură falsă, ce este corect și ce este fals? Rămâne ca cititorul matur să se decidă singur, dacă vrea să-L urmeze pe Domnul, urmându-i astfel și pe apostoli, sau vrea să urmeze preoțimea, care nu este rânduită de Dumnezeu, nu este legitimată de El și nu este în același Duh biblic de credință, pentru că nu dorește să-L urmeze pe El. *„Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”*“ (Ier. 6, 16).

Capitolul 19 CINA

Mai întâi trebuie să ne referim, pe scurt, la importanța serbării pascale din Vechiul Testament. Introducerea unei noi testamentare a avut loc în timpul unei serbări pascale. Domnul a spus: *„Duceți-vă în cetate la cutare om, și spuneți-i: „Vremea Mea este aproape; voi face Paștele cu ucenicii Mei în casa ta”*“ (Mat. 26, 18). La această cină, Iuda și-a întins mâna împreună cu Domnul în același blid. Din cauza aceasta Domnul Isus a zis: *„Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde”* (vers. 23).

Evanghelistul Marcu a relatat despre aceste lucruri în detaliu: *„Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți”*“ (Mar. 14, 22-24). Nu există nici un text în Biblie care să fie atât de greșit înțeles și răstălmăcit ca aceasta despre cină. În textul din Biblie care a fost citat mai sus, urma să aibă loc încheierea Noului Legământ. Sângele Noului Legământ nu a fost vărsat în timpul acestei mese pascale – și al cinei, ci pe crucea de pe Golgota. În timpul cinei, sângele divin se afla încă în venele Mântuitorului, nu în pahar. Noi trebuie să privim textul respectiv din perspectiva încheierii Legământului Vechi, ca să înțelegem legătura dintre cină și încheierea Legământului Nou testamentar.

Domnul Dumnezeu i-a transmis lui Moise toate rânduielile. Acesta le-a scris și le-a transmis poporului: *„A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte”*“ (Exod 24, 7-8).

Poporul din Vechiul Legământ a trăit răscumpărarea, eliberarea și chemarea afară din robie într-un timp când, conform rânduielii divine, în fiecare casă era tăiat un miel, carnea pregătită era mâncată iar sângele era aplicat pe ușorii ușii pentru propria apărare. Acesta era un semn, pe care îngerul morții trebuia să-l respecte. În casa care stătea sub protecția sângelui, îngerul nu avea voie să-lucidă pe cel dintâi născut.

Despre așezarea serbării pascale aflăm în Exod 12, 1-13. „*Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.*” Toți întâii născuți ai Israelului au rămas ocrotiți. Sângele mielului oferea siguranța față de nenorocire. Legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu poporul Lui a intrat în vigoare. Versetul 14 se referă la serbarea pascală: „*și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege veșnică pentru urmașii voștri.*” O zi de pomenire la salvarea – chemarea afară și călăuzirea, zi pe care Dumnezeu o a dăruit-o poporului Său.

Aici se evidențiază două lucruri: primul este faptul că acest sânge vărsat făcea valabil Legământul lui Dumnezeu pentru poporul Israel și salva viața răscumpăraților; al doilea arăta că, serbarea trebuia să fie rânduită spre pomenirea răscumpărării și spre pomenirea ieșirii din Egipt. Aceste două părți reale sunt confirmate și la cina din Noul Testament.

Era vorba ca toți cei răscumpărați să se declare dispuși să urmeze și să împlinească întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Abia după toate acestea Moise stropia cu sânge, acesta fiind semnul vizibil pentru Biserica răscumpărată, care se afla acum sub acoperirea sângelui. Spre această amintire Israelul urma să serbeze Paștele.

În Luca 22, Domnul nostru spune: „*Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea; ... Apoi a luat pâine; și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și le-a dat-o, zicând: Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*” (vers. 15+19). La cină, credincioșii nou testamentari se gândesc la răscumpărarea înfăptuită prin sângele Noului Legământ care a fost vărsat pentru poporul Noului Legământ. Domnul a arătat simbolic despre ce este vorba. Pâinea pe care a frânt-o El a fost pregătită inițial pentru serbarea pascală, astfel ea era fără aluat vechi. Vinul pe care l-a dat ucenicilor Săi să-l bea din potir, era de viță de vie. Matei relatează despre cuvintele Domnului: „*Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când voi bea cu voi din nou în Împărăția Tatălui Meu*” (Mat. 26, 29). Pe cât de vizibil a fost frântă pâinea, pe atât de vizibil a fost bătut, chinuit și a fost răstignit trupul lui Hristos. Așa de sigur cum era vinul în pahar, tot așa de sigur a curs

sângele Mielului lui Dumnezeu spre iertarea păcatelor noastre.

Nu pâinea care a fost frântă și mâncată a suferit, ci Domnul nostru a luat totul asupra-și în trupul Său de carne și a suferit pentru întreagă omenire. Vinul nu a fost nici transformat, nici vărsat, el a fost băut de cei prezenți la cină. Sângele sfânt al Răscumpărătorului nostru a fost vărsat pentru ca El însuși să intre în locul preasfânt ca Mare Preot „... *cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică*“ (Evrei 9, 12b). Mai departe se spune: „... *cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată, lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!*“ (vers. 14).

Despre o transformare a pâinii și a vinului nu este scris nimic. Dacă Domnul spune, ținând pâinea în mâinile Sale: „*Acesta este trupul Meu ...*“; atunci nu mai este nevoie de o transformare ceremonială prin sunete de clopote. Dacă Domnul spune: „*Acesta este sângele Meu ...*“, atunci nu este nevoie ca vinul să mai fie transformat. Este limpede că El nu a oferit ucenicilor, în mod literal, nici carne din trupul Lui omenesc, nici sângele Lui, pentru că aici este vorba despre o prezentare simbolică.

Nici despre faptul că Hristos Se jertfește de fiecare dată din nou la cină pentru cei vii și chiar pentru cei morți și că în hostie devine El însuși Domnul Dumnezeu, pe care apoi oamenii să-L mănânce (ce idee groaznică!), nu se pomenește, firește, nimic în Sfânta Scriptură. Așa ceva stă în contradicție directă cu învățătura lui Hristos, care spune despre El: „*El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate ... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. ,Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile' ... și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor. ' Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat*“ (Evrei 10, 12-18).

Cine citește mai departe în acest capitol găsește exprimat gândul mântuitor, că prin sângele lui Isus s-a eliberat calea cea nouă și vie spre locul preasfânt ceresc. Ceea ce s-a întâmplat pe Golgota, s-a întâmplat o dată pentru totdeauna și este valabil pentru toți acei care au primit, prin credința în Domnul Isus Hristos, iertarea păcatelor și viața veșnică. Biblia spune: „*și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.*“ (Evrei 9, 27-28). Hristos nu se jertfește zilnic și de mii de ori. Așa ceva este imposibil și total nebiblic.

Noțiunile catolice „transformare“ și „jertfa liturghiei“ trebuie să exprime că

substanțele pâine și vin se transformă în trupul adevărat și în sângele real ale lui Hristos, și că de fiecare dată se jertfesc din nou, apoi se mănâncă și se beau. Dacă s-ar întâmpla astfel, faptul în sine ar fi groaznic. Nu numai pentru vegetarienii! Dar acest lucru nu se întâmplă, nici n-a fost promis, nici n-a existat o astfel de superstiție în creștinismul primar și în primele secole. În mod ciudat, numai hostia se găsește pe altar, pe aceasta preotul punând-o direct pe limba participanților. Vinul îl bea apoi el pentru toți ceilalți. Sunetul clopotelor, fumul cădelniței și strigătul preotului „Sanctus, sanctus, sanctus“, la fel și închinarea înaintea altarului și rugăciunea făcută înaintea acestuia – toate acestea sunt cu totul străine Bisericii adevărate a lui Isus Hristos.

Biserica primară a sărbătorit cina în cel mai simplu mod. O numeau „frângerea pâinii“, care avea loc pe ici, pe colo în casele creștinilor. „*Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă, în frângerea pâinii și în rugăciuni.*“ (Fap. 2, 42). Foarte importante sunt exprimările apostolului Pavel în 1 Cor. 10 și 11: „*Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine*“ (1 Cor. 10, 15-17). Ce mărturie clară!

O comunitate biblică sărbătorește cina și azi, așa cum a fost rânduită și practică în Biserica primară: se coace o pâine din făină de grâu, desigur, fără plămădeală, corespunzător numărului participanților. Păstorul unei comunități locale ridică pâinea, mulțumește lui Dumnezeu și o binecuvântează în Numele Domnului. Apoi se frânge și este dată mai departe participanților de către bătrâni și fiecare servește o bucată din pâinea frântă, pentru că Biserica întregă se compune din mai multe mădulare și formează trupul lui Hristos. Pâinea trebuie să reprezinte unitatea trupului, adică a Bisericii, iar frângerea pâinii în bucăți mici reprezintă mădularele individuale, așa cum este exprimat acest lucru în vers. 17. În timpul cinei, credincioșii adevărați care fac parte din trupul lui Hristos, au o legătură deosebită unii cu alții și cu Domnul, care a murit ca Mielul lui Dumnezeu pentru noi. După împărțirea pâinii, se ridică potirul și se binecuvântează. După ce s-a mulțumit pentru acesta, este servit tuturor participanților. Este cum a prezentat-o apostolul, paharul binecuvântării și comunitatea credincioșilor, constând din gloata răscumpărată, care a fost răstignită împreună cu Hristos și a înviat odată cu El.

În cap. 11, Pavel subliniază ce a primit de la Domnul și ne-a lăsat nouă: „*Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.*““ Aici este foarte important faptul că nu este scris numai atât: „Acesta este trupul Meu“, ci este

scris astfel: „*Acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi.*“ Cu însuși trupul Său, El a înviat și S-a înălțat la cer. Pentru a primi claritate, trebuie solicitate mai multe texte biblice care se referă la aceeași temă. Este vorba despre viața divină, care s-a aflat, prin sângele divin, aici pe pământ. „*În El era viața, și viața era lumina oamenilor.*“ (Ioan 1, 4). „*Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.*“ (1 Ioan 5, 11-12).

„*Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge, și nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge.*“ (Lev. 17, 11-12). Nu sângele ca substanță chimică, ci viața lui Dumnezeu existentă în El urma să vină acum în toți cei răscumpărați, care au fost împăcați prin sângele Lui. Cu alte cuvinte ni s-a spus: cel ce are parte de sângele vărsat, acela primește și viața care se află în sângele Lui. Pentru că în Hristos se afla viața lui Dumnezeu, aici este vorba despre viața veșnică. Acesta este gândul principal care ni se transmite în Sfânta Scriptură, în vestire și în cina Domnului.

În vers. 12, mai târziu și în Fap. 15, 29, folosirea sângelui este interzisă în mod categoric. Dacă vinul din pahar s-ar fi transformat cu adevărat în sânge, ar fi însemnat că credincioșii au lucrat cu bună știință împotriva rânduielilor lui Dumnezeu. și aici este nevoie de o înțelegere spirituală. La cină – aceasta exprimând, prin simboluri vizibile, un sens divin și un scop, de asemenea, divin, nu este vorba despre o transformare de substanțe, ci este vorba de faptul că primim în noi, prin credință, prin împăcarea ispășită și răscumpărare, viața lui Hristos.

Răscumpărătorul a spus: „*Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, vă trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii ... După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine*“ (Ioan 6, 51+57).

În ceea ce privește transformarea, ar fi bine, dacă fiecare ar reciti prima minune pe care a înfăptuit-o Isus în Cana Galileii. El a transformat apa în vin, încât și nunul s-a mirat de calitatea deosebită a vinului (Ioan 2). Vinul rezultat din apă a fost chiar mai bun decât cel servit mai înainte. Oamenii nu au băut apă, închipuindu-și că beau vin. Din contra: ei au băut vin adevărat. Până astăzi nu a observat încă nimeni să se fi transformat hostia în carne. Același lucru este valabil și pentru vin. Nu este doar un cult misterios?

Pâinea simbolizează, pe de-o parte, trupul lui Hristos, care a fost jertfit, iar pe de

altă parte, trupul Său, Biserica, așa cum rezultă clar din 1 Cor. 10, 15-17. La pâine se accentuează pe: „... **„să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”** Tot astfel după cină, a luat paharul, și a zis: **„Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”**” (1 Cor. 11, 25). Cel ce mănâncă pâine are gust de pâine în gură, cel ce bea vin are gust de vin. Acesta este adevărul curat. Domnul a înviat trupește și S-a înălțat la cer. Nimeni nu a transformat o pâine aici pe pământ în propriul Său trup. După cum am arătat deja, nu este vorba despre așa ceva, ci despre viața lui Dumnezeu, pe care noi trebuie s-o primim în noi. „... **Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.**” (Ioan 1, 12). Mai clar și mai apăsător nu se poate spune.

Potirul ilustrează Noul Legământ, care a fost consfințit prin sângele Mielului. Nu pâinea și vinul trebuie transformate să devină Hristos, ci omul vechi trebuie preschimbat și transformat într-unul nou, în virtutea mântuirii prin Cuvântul, sângele și Duhul Domnului. Cel ce l-a aflat pe Dumnezeu în mod biblic poate să participe în mod corect la cina Domnului. Această cină de pomenire este gândită pentru a reține fapta mântuirii în amintire până la sfârșitul timpului de har. **„Pentru că, oridecâte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.”** (1 Cor. 11, 26). Să remarcăm că nu este scris **„Ori de câte ori mâncați din carnea aceasta”,** ci **„ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta.”** Numai ceea ce a fost turnat în pahar poate fi băut din acesta. Practica bisericii romane se află în afara voii și a Cuvântului lui Dumnezeu. Cearta pentru noțiunile „înseamnă” sau „este” nu este deloc necesară. Filozofia nu-și are locul aici. Chiar și tema aceasta trebuie văzută, executată și înțeleasă din perspectivă divină.

Capitolul 20 **CĂDEREA ÎN PĂCAT**

În Sfânta Scriptură găsim deseori descrieri în tablouri și pilde, fără ca problema propriu-zisă să ajungă la suprafață. Dumnezeu a făcut astfel ca tainele adânci ale Cuvântului Său și ale planului Său de mântuire să fie descoperite și aduse la lumină numai prin Duhul. Abia după ce am înțeles în ce a constat de fapt căderea în păcat, devin limpezi înțelesul și însemnătatea ieșirii din acest păcat prin mântuirea care a avut loc. Expresia „căderea în păcat” ne spune deja ce s-a întâmplat.

Destinația divină a omului era de a domni peste pământul întreg. Prin căderea în păcat el a pierdut această poziție înaltă. Numai prin căderea în păcatul prin care

primii oameni au ajuns sub puterea Satanei, se explică faptul potrivit căruia domnitorul acestei lumi a putut exercita, din clipa aceea, dominația sa asupra oamenilor și asupra întregului pământ. Dușmanul a ajuns, prin șarpe, în omenire. Nimeni nu poate spune cât timp au trăit, netulburați, Adam și Eva în comunitate cu Dumnezeu. Ei nu cunoșteau durerea, suferința, nici lacrimile; nu exista boală, nici moarte. Ei se bucurau de ocrotire în paradis și trăiau cu Domnul Dumnezeu în armonie fericită. În răcoarea serii El îi vizita; cerul era pe pământ. Starea aceasta va veni din nou: „*Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor*“ (Apoc. 21, 3b).

Căpetenia îngerilor – Lucifer care s-a răsculat în cer și apoi a fost doborât, și-a continuat lucrarea de distrugere pe pământ ca dușman declarat al lui Dumnezeu. Ținta lui era de a-i despărți pe oamenii creați de Dumnezeu, din comuniunea în care trăiau ei și Dumnezeu și de a-i arunca în nenorocire și în moarte. Conform Ezechiel 28, 12-17, El era deja în grădina Eden, înaintea căderii în păcat a omului. În textul amintit, Dumnezeu S-a adresat, prin proroc, direct Satanei, care era în funcția de împărat al Tirului. Sfânta Scriptură ne dovedește că Satana poate să pună stăpânire pe oameni și pe animale. Domnul a scos draci și demoni din mulți oameni (Mat. 4, 24). În Marcu 5, 9 aflăm despre cel rău că a vorbit personal din omul demonizat: „*Apoi Isus l-a întrebat: ‘Cum te cheamă?’ El a răspuns: ‘Legiune mă cheamă, pentru că suntem mulți.*“ Acest om nu era dominat numai de Satana, ci și de alte duhuri rele.

În grădina Eden existau mulți pomi, printre care pomul **vieții** și pomul **cunoștinței**, dar la căderea în păcat, a fost într-adevăr, ceva mai mult decât mâncatul unui fruct natural. De altfel, în Gen. 3 nu scrie nimic de mâncatul unui măr, ci numai de satisfacția folosirii unui fruct din pomul cunoștinței. În Gen. 3, 7 putem citi: „*Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.*“ Ceva groaznic se întâmplase, după care ei și-au acoperit rușinea goliciunii lor. Ei nu și-au legat ochii și nici nu și-au acoperit gura, ei și-au acoperit însă partea de jos a trupului cu șorțuri confecționate de ei.

În relatarea din grădina Eden este vorba despre „plăcerea ochilor“, despre „amăgire“ etc. Orice bărbat și orice femeie știe în ce constă ispitirea gândului, a ochilor și plăcerea trupului. Chiar și expresia „șarpele m-a amăgit“ trebuie observată. Soția lui Potifar, mareșalul curții lui faraon, a văzut că Iosif era frumos la chip și la trup, „*După câtăva vreme, s-a întâmplat că nevasta stăpânului său a pus ochii pe Iosif, și a zis: ‘Culcă-te cu mine.’*“ Mai târziu ea a zis ca să-l defăimeze: „*Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine ...*“ (Gen. 39, 7+14). Dacă o fată sau un băiat au fost amăgiți, atunci nu a fost vorba despre „mâncatul unei înghețate“ sau despre „băutul laptelui“.

În Exod 22, 16 ni se clarifică, mai de aproape, expresia „a amăgi“: „*Dacă un om înșeală pe o fată nelogodită, și se culcă cu ea ...*“ Pavel a știut ce s-a întâmplat în grădina Eden, altfel nu ar fi scris Bisericii, cu îngrijorare: „*Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.*“ (2 Cor. 11, 3). Apostolul scrie, referindu-se la căderea în păcat: „... și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii“ (1 Tim. 2, 14).

După căderea în păcat, deci după faptul săvârșit, Domnul Dumnezeu a vorbit imediat cu Eva: „*Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii ...*“ (Gen. 3, 16). Aceasta clarifică ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Eva nu urma să mănânce cu durere, ceea ce ar fi fost logic dacă ar fi păcătuit cu gura. Până azi, nici o femeie nu a rămas însărcinată prin mâncatul unui fruct. Domnul Dumnezeu a știut cu exactitate ce s-a întâmplat, și cum trebuia pedepsită fapta desăvârșită. De aceea femeile din întreaga lume nasc cu durere copii lor, ca o amintire a căderii în păcat, așa cum a spus Domnul.

Cel ce se poticnește de cuvintele: „*șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom*“ (Gen. 3, 13), ar trebui să citească în Prov. 30, 20: „*Tot așa este și calea femeii preacurve: ea mănâncă, și se șterge la gură, și apoi zice: ,N-am făcut nimic rău.*“

Domnul Dumnezeu a blestemat șarpele și a zis: „*Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pântec, și să mănânci țărână*“ (Gen. 3, 14). Până la timpul respectiv, el a umblat vertical, altfel nu ar fi avut sens pronunțarea sentinței: „... să te târăști pe pântec ...“ Foarte important este și versetul următor: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.*“ După mărturia Domnului Dumnezeu, aici este vorba despre două semințe diferite: o dată este vorba despre sămânța șarpelui, iar apoi despre sămânța femeii. În întreaga Scriptură, „sămânță“ înseamnă urmași.

Satana însuși nu poate naște sau creaa, el este o ființă duhovnicească, decăzută și fără sex. Din cauza aceasta, el a folosit animalul care era cel mai apropiat omului și care putea vorbi. După cum putem reciti în Gen. 3, șarpele a purtat o adevărată discuție cu Eva. Ambele, discuția și răspunsul, întreaga argumentație sunt redată acolo. Abia după blestem șarpele a devenit o reptilă și și-a pierdut chipul original.

Discuția din grădina Eden a început cu întrebarea cunoscută: „*A zis Dumnezeu cu adevărat?*“ și astăzi Satana se folosește de aceeași metodă: răspândește în mințile oamenilor îndoiala față de Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi el a încurcat-o pe Eva prin argumente false asupra Cuvântului lui Dumnezeu, răsucind totul cu măiestrie. La sfârșit a urmat minciuna cea mare: „*Cu adevărat voi nu veți muri, ci,*

... *vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu.*“ Aceasta s-a auzit frumos, iar Eva a căzut în capcană. La ce a folosit mai târziu „deschiderea-ochilor“ și „cunoștința despre bine și rău“, într-o stare despărțită de Dumnezeu, sortită morții? Fiecare om poate, de atunci, să judece personal lucrarea lui și știe ce este bine și rău, ce este minciună și ce este adevărat etc. Din cauza aceasta, toți oamenii sunt răspunzători de faptele lor și vor fi judecați la judecata de apoi după faptele lor.

În Biblia grecească este scris despre șarpe, în Gen. 3, 1: „... ho Ophis“, ceea ce în germană ar trebui spus: „der Schlang“ sau „der Schlangerich“. În limba engleză se spune despre șarpe: „... and he said unto the woman“, în limba franceză, la fel: „il did a la femme“, tot așa în limba rusă: „i skasal smej shene“, ceea ce în românește înseamnă: „el i-a vorbit femeii.“ și în alte limbi șarpele este descris ca fiind creatură de sex masculin. Traducătorii redau în mod exact sexul masculin al șarpelui. După versiunea ebraică, căderea în păcat se referă doar la actul sexual. Un comentator scrie: „... **Îngerul, călărețul șarpelui, a intrat la Eva, și ea a rămas însărcinată și i-a născut pe Cain.**“ (F. Braun, Blicke ins Wort, pag. 67).

Firea omenească, caracterul, particularitățile sunt, după cum se știe, lucruri moștenite care se află în cromozomi. Moștenirea are loc prin unirea celulelor. Astfel a pătruns în omenire firea păcătoasă, răzvrătitoare a șarpelui, respectiv a Satanei împotriva lui Dumnezeu. Satana însuși care i-a tras pe oameni în moarte prin neascultare și încălcare, a dispus de puterea morții, de aceea Mântuitorul a trebuit să vină în carne: „... *pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor*“ (Evrei 2, 14b-15). Prin biruința asupra morții, Domnul cel înviat a preluat cheile morții și ale iadului (Apoc. 1, 18).

Porunca dumnezeiască spune: „*Creșteți, înmulțiți-vă!*“ (Gen. 1, 28). EL a rînduit căsătoria și a unit prima pereche de oameni. Tragedia constă în ruperea primei căsătorii, în amestecul catastrofal, mortal. Totul urma să se împerecheze și fiecare specie trebuia să se înmulțească după **felul ei**. Aici a luat naștere acum o creatură, o încrucișare, de care n-a fost răspunzător Dumnezeu, ci Satana prin șarpe, așadar nu o Creație originală. El a înșelat-o și a amăgit-o pe Eva, iar aceasta s-a dat apoi lui Adam. Dar Dumnezeu nu putea să accepte așa ceva, pentru că nu corespondea voinței Sale de la început. Ceea ce nu se naște din voia Sa nu poate să se rînduiască sau să se subordoneze voii Lui.

Adam a stat deodată în fața faptului împlinit, că iubita lui, care a fost luată din el, Eva, care i-a fost încredințată, nu mai era fecioară. Ea s-a dat șarpelui, apoi a avut o relație și cu Adam. Astfel a avut loc căderea în păcat. Din ambele uniri, care au avut loc una după alta, a rezultat câte un copil: Cain și Abel.

Până în timpul nostru se mai nasc „gemeni“ care provin din doi tați diferiți. Cele două cazuri mai cunoscute au fost în Suedia și Franța. În Stockholm, doamna Bjoerlen a născut, în aceeași zi un copil negru și un altul blond cu ochi albaștri. Soțul ei a refuzat să-l întrețină pe acel copil, care era vizibil că nu este al lui. La judecătorie, doamna Bjoerlen a recunoscut relația ei cu un bărbat negru. Ea a avut, în aceeași zi, o relație sexuală cu bărbatul ei și o altă relație sexuală cu iubitul ei. În Marseille, doamna Duvalle, a născut, la fel, un copil blond și un altul negru.

Un alt caz ieșit din comun: "Vestea că este tatăl a doi gemeni, o fată și un băiat, l-a făcut pe americanul Nick Smith, în vârstă de 40 de ani, să fie cel mai fericit bărbat de pe pământ. Totuși, fericirea lui a fost de scurtă durată. În urma unei banale analize efectuate celor doi copii s-a dovedit că numai fetița este a soțului, băiatul având alt tată, necunoscut de medici. Stupefacția familiei a fost la fel de mare ca și a medicilor, nimeni neînțelegând cum poate fi posibil așa ceva. Convins că este victima unei neînțelegeri, soțul a cerut repetarea analizelor în cadrul unei comisii medicale conduse de un renumit profesor genetician. Spre dezamăgirea sa, rezultatul a fost același, băiatul nu era a lui. În urma unui interogatoriu sever, până la urmă adevărul a ieșit la iveală. Infidela soție și-a mărturisit păcatul: după ce dimineața făcuse dragoste cu soțul, seara o petrecuse în brațele amantului, care era tatăl adevărat al băiatului." ("Super Magazin", Anul 1 - Nr. 1/1993).

Cine citește Gen. 3, 15 cu atenție va constata că Domnul Dumnezeu a vorbit, imediat după căderea în păcat despre sămânță, adică despre urmașii șarpelui și despre sămânța femeii. Chiar de la început nu au existat numai două linii naturale, ci și două linii spirituale.

În ceea ce-l privește pe Cain, el nu este amintit ca fiu al lui Adam în nici un registru genealogic, nici în Vechiul și nici în Noul Testament. Tot așa, Adam nu este numit niciodată tatăl lui Cain. Aici este motivul pentru care Eva este numită „mama omenirii“ (Gen. 3, 20), însă Adam nu este numit tatăl „tuturor celor vii“. Dacă cu adevărat Cain ar fi fost cel întâi născut al lui Adam, atunci i s-ar fi dat o atenție deosebită.

Dacă în Gen. 4, 1 scrie că Eva a spus, după naștere: „*Am născut un fiu cu ajutorul Domnului!*“, trebuie să ne închipuim că atunci nu era nici o moașă sau un medic. Durerile erau mari; Adam nu știa cum să ajute. Astfel ea a strigat în durerile nașterii către Domnul. Imediat în versetul următor scrie: „... *apoi ea l-a născut pe Abel, fratele lui.*“

Apostolul Ioan cunoștea, după cum vedem, ceea ce s-a întâmplat în grădina Eden, pentru că el scrie: „... *nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său*“ (1 Ioan 3, 12). Prin „cel rău“, a cărui copil era Cain, nu poate fi vorba

de Adam. Ioan le scrie credincioșilor: „... *pentru că ați biruit pe cel rău*“ (1 Ioan 2, 13b-14b). Aici din nou este vorba despre Satana care, în Apoc. 20, 2, este numit balaur, șarpele cel vechi și diavol. În Sfânta Scriptură se poate citi despre cel rău, adică despre contrariul lui Dumnezeu, singurul care este „bun“. În rugăciunea: „Tatăl nostru“ se spune: „... *și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău*“ (Mat. 6, 13). Satana, împotrivorul lui Dumnezeu, este cel rău, el este originea tuturor lucrurilor care se împotrivesc lui Dumnezeu.

Cain era plin de ură și de egoism; el a fost primul ucigaș și asasin. Satana este ucigașul de la început (Ioan 8, 44). El nu a ucis însă în cer, ci aici pe pământ. Este exclus ca acest Cain să fi ieșit din Adam care era creat după chipul Dumnezeului celui Sfânt. Din Dumnezeu nu poate ieși nimic rău. Pentru că Satana a intrat în ființa omenească cu ajutorul șarpelui și a târât-o în pierzare și moarte, a fost necesar ca Dumnezeu să vină în trup, pentru a ne elibera de sub puterea Satanei. Atunci când cei răscumpărați vor primi partea lor de moștenire, ei vor domni peste întregul pământ, așa cum a dorit Dumnezeu de la început, fiind așezați în poziția lor destinată dinainte.

Enoh era al șaptelea urmaș al lui Adam (Ep. lui Iuda, vers. 14). Cain nu este numărat; Abel a fost ucis, deci nu a avut urmași. Din cauza aceasta registrul genealogic trece prin Set, astfel Cuvântul este desăvârșit și în punctul acesta: Adam, Set, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Enoh (Gen. 5, 5-18; Luca 3, 37).

Ca și durerile nașterii la femei, tăierea împrejur la bărbați era făcută în amintirea căderii în păcat și a rupturii care s-a produs la început. Atunci când Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam și cu urmașii lui, El a cerut tăierea împrejur și a zis: „*Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur*“ (Gen. 17, 10). Tăierea împrejur a fost declarată ca un semn veșnic de legământ. Cine nu se tăia împrejur urma să fie ucis, pentru că desființa legământul din partea Lui (vers. 13-14). Atunci când Moise a întârziat cu tăierea împrejur a fiului său, Domnul a vrut să-l ucidă: „*Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul fiului său, și l-a aruncat la picioarele lui Moise, zicând: ,Tu ești un soț de sânge pentru mine*“ (Exod 4, 25).

În Mat. 13, Domnul a vorbit clar și pe înțeles despre două semințe spirituale: „*Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. țarina, este lumea; sămânța bună, sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii celui rău.*“ (Mat. 13, 37-38). El le-a zis uneori oamenilor împietriți și stăpâniți de duhuri rele: „*Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii*“ (Ioan 8, 44).

Sămânța șarpelui a fost o realitate, ca și sămânța femeii. Sămânța șarpelui a fost Cain, sămânța femeii a fost Hristos. Apostolul Pavel reia acest gând și scrie, în Gal. 3, despre sămânța făgăduită: „și seminței tale”, adică Hristos. (vers. 16). EL este sămânța, căruia îi revine făgăduința (vers. 19). În Vechiul Testament citim: „... după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași.” (Isa. 53, 10). Fiecare sămânță se reproduce după felul ei, aceasta este o lege dumnezeiască. Aici se explică și cuvântul dușmănie: „Dușmănie voi pune între ... sămânța ta și sămânța ei ...” (Gen. 3, 15). Satana a pătruns cu ajutorul șarpelui în omenire, pentru a distruge ordinea lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, Dumnezeu trebuia să vină în omenire prin naștere, pentru a ucide dușmănia și pentru a o anula (Ef. 2, 13-16). În trupul Lui de carne, Domnul a isprăvit mântuirea, pentru a locui în cei răscumparați. EL i-a smuls influenței Satanei și i-a mutat în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu a biruit întreaga putere a dușmanului și a triumfat asupra ei în Hristos (Col. 2, 15).

Pentru că Satana a pătruns în carnea și în sângele omenesc, Dumnezeu trebuia să ia chip de om în Fiul devenind carne și sânge. Aici este vorba despre viața noastră, de salvarea sufletului nostru, de aceea numai prin sângele Mielului divin este posibilă împăcarea și răscumpararea. În Răscumparătorul nostru nu a curs sânge iudaic, ci sânge divin, curat și sfânt, în care era viața dumnezeiască.

Nu a existat nici o evoluție, așa cum vor să demonstreze oamenii de știință cu diferite schelete și forme de capete dezgropate, ci au existat diferite feluri de viețuitoare care în exterior se deosebeau foarte mult. Chiar și carnea era o „altă carne” (Iuda 7). În 1 Cor. 15, 39, Pavel scrie: „Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor.”

Aici lipsește veriga de legătură din istoria omenirii, cunoscut în expresia „the missing link”, după care știința mai caută și astăzi. Pe baza craniilor și pe baza diferitelor schelete, se știe că au existat viețuitoare ciudate și diferite în felul lor. Numai că cercetătorii nu au găsit răspuns la acestea și caută în continuare. Astfel de taine se găsesc într-adevăr numai în cartea tainelor – Biblia.

Prima categorie provine din amestecul șarpe/Eva: aceasta era linia lui Cain, care s-a căsătorit cu o fiică a lui Adam. Ceilalți erau urmașii lui Adam și ai Evei – prin Set, care s-a căsătorit cu sora lui proprie, pentru că Adam și Eva au avut mulți fii și multe fiice: „După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice” (Gen. 5, 4-5). Mai târziu s-a născut încă o categorie, atunci când s-au amestecat cele două linii. Urmașii lui Cain – numiți în Biblie „fii oamenilor” – mai aveau ceva din atractivitatea lui Lucifer. Atunci când bărbații din linia lui Set, „fiii

lui Dumnezeu“, „*au văzut că femeile oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales.*“ (Gen. 6, 2). Din pricina acestei încrucișări, Dumnezeu a hotărât să pună capăt acestui neam omenesc, pentru că Mesia trebuia să vină din linia curată. De la potop încoace a existat apoi numai o singură linie, care merge înapoi până la Adam. De la cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham și Iafet se trage actuala omenire de pe întregul glob pământesc (Gen. 9, 18-19; Fap. 17, 26).

Cele două linii spirituale vor rămâne și vor exista până la sfârșit în toate popoarele (Mat. 13, 38). Judecata îi revine numai Domnului Dumnezeu pentru că numai El singur știe, cine, cum și ce este fiecare. Un lucru trebuie însă recomandat fiecărui individ, spre cercetarea proprie: cel ce a auzit Cuvântul lui Dumnezeu din gura Domnului, crede și lucrează conform Cuvântului, acela ar putea fi din Cuvântul și din Duhul lui Dumnezeu. Cel ce respinge Cuvântul în interiorul său exprimându-se împotriva, acela nu are nimic comun cu Domnul. În fiecare caz, rezultatul este vizibil în comportamentul individului. Acum mai trăim în timpul harului, iar cel ce dorește poate să se întoarcă la Domnul, poate să-L creadă și poate să-L urmeze.

Satana i-a arătat Domnului nostru de pe înălțimea unui munte, toate împărățiile lumii și strălucirea lor, spunându-I: „*Toate aceste lucruri ți le voi da ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie*“ (Mat. 4, 8-9). Răscumpărătorul nostru știa că El Își va vărsa sângele Lui pentru mântuirea celor ce sunt aleși pentru viața veșnică. EL, ca proprietar original, a respins oferta Satanei. Deja psalmistul a spus: „*Scoală-Te, Dumnezeule, și judecă pământul! Căci toate neamurile sunt ale Tale*“ (Ps. 82, 8). Apostolul Pavel s-a exprimat astfel: „*și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim proslăviți împreună cu El*“ (Rom. 8, 17). La sfârșitul acestei epoci se va împlini și aceasta. Noi avem prioritatea de a trăi într-un timp în care toate tainele din Scriptură sunt dezvăluite. Din aceste taine face parte și ceea ce s-a întâmplat în grădina Eden.

Capitolul 21 NEPRIHĂNIREA

Condamnarea omului face necesară neprihănirea lui. Neprihănirea nu este o eliberare din lipsă de dovezi acuzatoare, prin „neprihănit“ se înțelege că acela care este învinuit, nu este vinovat, acuzarea a fost doar, pe nedrept, îndreptată spre el. Cel ce stă înaintea judecății nu a încălcat nici o rânduială, a apărut doar un acuzator, care nu a putut rezolva nimic, pentru că nu a putut dovedi nici o vină. Acuzația a fost respinsă, procuratura a trebuit să claseze dosarul – judecarea cazului a încetat.

Pe de o parte, omul a devenit vinovat înaintea lui Dumnezeu, de aceea el are nevoie de iertare. Neprihănirea în sensul divin este de partea cealaltă: Dumnezeu îl vede, în Hristos, pe omul căruia El i-a iertat păcatele, astfel este ca și cum acesta nu ar fi păcătuit nici o dată. Zicala zice: „Iertat – dar nu uitat!“ Noi chiar dacă ne iertăm unii pe alții din inimă, totuși ne aducem aminte deseori de multe lucruri care au existat odată, demult. La Dumnezeu stau lucrurile altfel: El a iertat păcatele și nu se mai gândește la acestea. Nimeni nu are dreptul să readucă, în amintire, lucrurile din trecut ale unui om pe care Dumnezeu l-a iertat și l-a făcut nevinovat. Cine face așa ceva devine vinovat și pune în pericol, pentru sine, iertarea divină și neprihănirea.

Pentru că omul este născut în starea aceasta păcătoasă fără o contribuție personală, Dumnezeu a luat asupra Sa, prin Fiul, decizia condamnării pe care ar fi trebuit s-o pronunțe prin legea Lui, și, prin împăcarea Sa, a lucrat o neprihănire deplină a omului. „*Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți.*“ (Isa. 53, 5).

În epistola către comunitatea din Roma, Pavel a învățat în detaliu neprihănirea biblică și a arătat, cum poate fi primită și trăită. Referitor la Evanghelia lui Isus Hristos și la neprihănirea care urmează, el scrie: „*Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecărui care crede: mai întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: ,Cel neprihănit va trăi prin credință‘*“ (Rom. 1, 16+17).

Dumnezeu nu numai că l-a salvat pe om de la moarte și pierzare, ci El l-a dezvinovățit pe deplin și i-a redat dreptatea divină. Propria neprihănire prin fapte care izvorăște din dreptatea proprie, nu mai este necesară pentru că am devenit părtași ai dreptății lui Dumnezeu. Dreptatea proprie nu valorează înaintea lui Dumnezeu și poate să fie cea mai mare piedică pentru noi. Este scris: „*Căci nimeni*

nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii“ (Rom. 3, 20).

Prin lucrarea suverană a lui Dumnezeu, omul a fost scos din starea pierdută în care a fost condamnat și a fost reaşezat înaintea lui Dumnezeu. Acesta este miezul Evangheliei lui Isus Hristos. Dumnezeu nu numai că ne-a iertat, El ne-a făcut nevinovați și ne-a dăruit chiar și propria Sa dreptate. „... și anume, **neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El ... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. și sunt socotiți **neprihăniți**, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus.**“ (Rom. 3, 22-24).

Aici nu mai rămâne spațiu pentru faptele proprii, care duc la o neprihănire proprie, aici trebuie să cedăm loc mesajului divin, adică Evangheliei lui Isus Hristos. Aceasta este de fapt Evanghelia mântuirii, mesajul eliberator, care trebuie trâmbițat, în toată lumea. Omenirea a fost împăcată cu Dumnezeu. „...**să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească **neprihănit** pe cel ce crede în Isus.**“ (Rom. 3, 26). Nu credința într-un întemeietor al vreunei religii sau al vreunei confesiuni realizează neprihănirea divină, ci credința în Isus, în care Dumnezeu S-a întâlnit cu omenirea, împăcând-o cu Sine. Faptele smerite nu valorează: „**Pentru că noi credem că omul este socotit **neprihănit** prin credință, fără faptele Legii.**“ (Rom. 3, 28).

După cum vedem, Pavel a fost atât de cuprins de gândul neprihănirii, încât a adus lumină în tema aceasta, privind-o din toate părțile. Epistola către Romani, de la cap. 3 până la cap. 8, ne dă o introducere atotcuprinzătoare în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Fiecare trebuie doar să accepte, prin credință, ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit și să-I mulțumească Lui pentru aceasta. Cine încearcă prin fapte proprii nu va recunoaște niciodată lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu în importanța sa adevărată și deplină. Lucrarea noastră proprie ne împiedică să vedem ceea ce a făcut Dumnezeu cu adevărat. „... **pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos **neprihănit**, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.**“ (Rom. 4, 5).

Prin Avraam ni se arată o lecție de o importanță vitală, că acelaia căruia Dumnezeu i se adresează și care primește astfel Cuvântul făgăduinței nu mai privește la sine și la stările înconjurătoare, ci crede din inimă ceea ce a zis Dumnezeu. El vede deja lucrurile făgăduite, deși acestea încă nu există, îi dă lui Dumnezeu onoare și trăiește în siguranța credinței, având convingerea tare că Dumnezeu va împlini ceea ce a făgăduit chiar El.

În Rom. 5, apostolul explică mai departe: „**Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos**“ (vers. 1). El ne arată că prin credință am intrat în această stare de har,

având acces la tronul harului, că ne putem lăuda cu nădejdea în slava lui Dumnezeu, chiar și în necazuri și dureri. Apoi el revine din nou la miezul neprihănirii: „*Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu*“ (vers. 9). Tot timpul se subliniază faptul că nu este vorba despre o credință în ceva neprecis, ci este vorba despre credința în Isus Hristos, Cel răstignit, și în răscumpărarea adusă prin sângele Său scump și sfânt.

Apostolul scrie mai cuprinzător: „*Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți* ...“ (Rom. 5, 18-19). Așa cum, pe de-o parte, se constată că actul de condamnare i-a lovit pe toți oamenii, de la Adam încoace, tot așa, pe de altă parte, putem crede că această condamnare a fost ridicată, că în fața lui Dumnezeu am fost iertați și întru totul **neprihăniți**.

În cap. 6 ni se arată că noi am fost răstigniți și am murit împreună cu Hristos, că am fost îngropați cu El, dar apoi înviați cu El, la o viață nouă, dumnezeiască.

Romani 7 îl arată pe om în toată slăbiciunea lui. El se vede înșelat prin păcat și simte toată asprimea legii divine. Numai acolo unde este o lege, poate exista și o încălcare de lege. Fără darea legii pe muntele Sinai, cu toate poruncile și interdicțiile ei, omenirea nu ar fi știut ce este drept. Legea a fost dată pentru ca omul să-și dea seama de încălcările dreptății. Judecătorul cel drept ne-a condamnat prin legea Sa, iar ca Răscumpărător, El ne-a dăruit har și milă. „...*dar mila biruiește judecata.*“ (Iac. 2, 13).

Omul își dă seama de robia sa, de obiceiurile proprii și de înclinațiile al căror sclav este, și strigă din suflet: „*Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc ... că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?*“ (Rom. 7, 15-24). Fiecare om care se întoarce la Dumnezeu va trebui să treacă prin acest proces interior, pentru că fără acest proces nu este posibilă o pocăință.

Abia după aceasta urmează, în capitoul 8, ceea ce este descris ca o realitate trăită divină. Omul, **neprihănit** prin credința în Domnul Isus Hristos și în lucrarea Sa desăvârșită de răscumpărare, poate să strige: „*Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus*“ (vers. 1), pentru că ei au găsit pace cu Dumnezeu și au intrat în odihna Lui.

Satana, acuzatorul fraților (Apoc. 12, 10) și cei care i se pun la dispoziție ridică acuzații tot mai mari împotriva credincioșilor neprihăniți prin har. Pavel ține seama de această stare: „*Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți.*“ (vers. 33).

Neprihănirea adevărată nu este doar o învățătură, ea trebuie să devină o experiență trăită. Neprihănirea este partea a doua a iertării. Dumnezeu trebuia să-l condamne pe om, pentru că a devenit vinovat. Răscumpărarea prin sângele Mielului a eliminat vina noastră. O altă acuzație nu poate fi ridicată, chiar dacă Satana încearcă adesea acest lucru. El a făcut-o și la Martin Luther, dar acesta din urmă a aflat siguranța prin credință, spunând prin ea: „Cel neprihănit va trăi prin credință!“ **Neprihănirea** divină vine numai prin credința în răscumpărarea înfăptuită prin Isus Hristos.

Așa cum omul se întoarce la Dumnezeu și află, prin pocăință, sfârșitul vieții proprii iar prin nașterea din nou începutul unei vieți noi, divine, tot așa este și cu iertarea, care este în legătură cu suferința și moartea lui Hristos, și cu neprihănirea, care este în legătură cu învierea și cu viața lui Dumnezeu. „... *care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost neprihăniți.*“ (Rom. 4, 25). Așa de sigur cum a murit Isus, tot așa de sigur este păcatul iertat. Așa de sigur cum a înviat El, așa de siguri suntem noi justificați și iertați pentru totdeauna.

Apostolul Iacov ne arată credința celor neprihăniți, credință care stă pe Cuvântul lui Dumnezeu și care prin ascultarea corespunzătoare, își găsește desăvârșirea prin fapte: „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: ,Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire‘; și el a fost numit ,prietenul lui Dumnezeu‘“ (Iac. 2, 22-23).*

Nu faptele îl justifică pe om. Acestea sunt doar o parte integrantă a celui neprihănit prin credință. Cine crede în Dumnezeu, acela procedează conform celor poruncite de El. Avraam credea că Dumnezeu îl va învia pe fiul său Isaac din morți și era pregătit să-l aducă drept jertfă, așa cum i s-a poruncit. Din perspectiva aceasta a credinței, lui i-a căzut greu să asculte. Iacov nu se referă la faptele pe care oamenii le fac din inițiativă proprie cu intenția de a obține ceva în fața lui Dumnezeu, ci numai la faptele care se fac după porunca și Cuvântul lui Dumnezeu. Cine crede cu adevărat, acela face doar ce a zis Dumnezeu. „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc.*“ (Ioan 15, 14). Astfel credința „respiră“ și este vie.

Om neprihănit prin credința în Isus Hristos stă așa înaintea lui Dumnezeu, ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. El este reaşezat în starea originală pentru destinația veșnică și mai așteaptă doar transformarea trupului și desăvârșirea. Cine

crede cu adevărat o va dovedi bucuros prin viața și faptele sale, așadar prin ascultarea sa, așa cum a făcut-o și Avraam. În Evrei 12 răscumpărații sunt arătați ca oameni dreți și desăvârșiți. „... *Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, de Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți.*“ (vers. 22-23).

Capitolul 22 **ÎNNOIREA ȘI NAȘTEREA DIN NOU**

Experiența neprihănirii pune capăt vieții vechi, care a fost trăită fără Dumnezeu, și face o introducere la înnoirea interioară. Deși este vorba despre o singură lucrare de răscumpărare și despre o singură răscumpărare, totuși lucrarea divină și plină de har se face vizibilă treptat în diferite domenii ale vieții și este exprimată prin noțiuni diferite.

Totul începe prin trezire: omul despărțit de Dumnezeu, care este mort spiritual, este trezit la realitate. Aceasta se întâmplă prin Duhul lui Dumnezeu, prin predicarea Evangheliei. Până atunci omul este într-adevăr mort spiritual, fără ca s-o știe. Pentru el lumea este în ordine, el nu-și dă seama că ceva nu este în ordine.

Indiferent dacă este sau nu religios, omul înlătură orice gând care se referă la viața de după moarte, la responsabilitatea personală înaintea lui Dumnezeu, în fața judecății. Cel ce nu exclude o astfel de posibilitate își spune lui sau altora: „Eu nu am omorât pe nimeni și nu am făcut cutare sau cutare lucru, deci nu va fi așa de rău, dacă va veni ceva.“ Dar atunci vine ceva cu adevărat. Toți ar trebui să afle că Dumnezeu nu este un bunic bătrân sau un unchi drăguț, în fața căruia poți avea trecere prin câteva cuvinte măgulitoare. Atunci Dumnezeu nu mai este Mântuitorul iubitor, ci un Judecător aspru. EL este legat de propriul Său Cuvânt și trebuie să judece conform acestuia.

Așa cum El este legat acum de Cuvântul Lui și îi iartă pe toți care Îl cred, dându-le har și dezvinovățindu-i, tot așa El va judeca drept pe toți care I s-au opus, contrazicând Cuvântul și planul Său de mântuire. Chiar și aceia care au încercat să facă ceva pe căi proprii, fără să se fi predat Domnului cu adevărat, vor fi decepționați. Nu contează doar să crezi, ci trebuie să-L crezi pe *Dumnezeu* – să crezi după cum a stabilit El condițiile în planul Său de mântuire referitor la omenire. Cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl face astfel mincinos (1 Ioan 5, 10).

Mai întâi este așa, omul firesc nu ia seama la lucrurile spirituale, chiar dacă este religios și procedează astfel. Totul începe cu trezirea conștiinței din somnul spiritual. La predica lui Petru de la Rusalii, oamenii au fost așa de mișcați și au fost treziți în interiorul lor, încât au întreat: „*Fraților, ce să facem?*“ (Fap. 2, 37b).

Prin vestirea Evangheliei, ascultătorii află diferite lucruri despre Dumnezeu, fac cunoștință și au experiență cu El. Atunci când Petru a predicat în casa lui Corneliu, în timpul predicii cei prezenți au aflat totul dintr-o dată, de la pocăință până la botezul cu Duhul Sfânt (Fap. 10, 34-48). Depinde de poziția interioară a ascultătorilor, de așteptarea lor în credință și de predica împuternicită, astfel Duhul lui Dumnezeu poate lucra conform Cuvântului vestit. Este bine că nu există șabloane care pot fi aplicate. Credința adevărată și valabilă înaintea lui Dumnezeu vine din predică – din mesajul Evangheliei depline. Ascultătorii Cuvântului pot trăi toate experiențele spirituale care sunt necesare pentru mântuire. Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze dăruind omului puțină să-și recunoască starea sa proprie, aceasta conducând la pocăință. Omul simte durere pentru lucrurile pe care el nu le-a făcut corect, și cere iertare de la Dumnezeu.

Cunoștința despre păcat pătrunde așa de adânc, încât fiecare om își dă seama în prezența Dumnezeului sfânt: „Doamne, eu am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta!“ Apoi urmează o corectare. Cine a furat, nu mai fură; cine a mințit, nu mai minte; ș.a.m.d. Are loc o pocăință interioară și o înnoire înspre Hristos, care se revarsă în nașterea din nou. Cel cuprins astfel se roagă Domnului ca să-l ierte pentru toate și Îi mărturisește ce îl apasă și îl frământă. În timpul rugăciunii se întâmplă ceva neobișnuit, adică lucrarea supranaturală a harului: dintr-o dată vine siguranța mântuirii și pacea lui Dumnezeu în inimă. Un om care simte o părere de rău, știe din clipa respectivă că numai credința în Isus Hristos poate mântui. Este o experiență adevărată, în interior are loc o transformare, o lucrare directă a Duhului lui Dumnezeu în omul devenit credincios. Duhul lui Dumnezeu mărturisește duhului său că el a devenit un copil al lui Dumnezeu (Rom. 8, 16). Mântuirea în Hristos se poate afla până în ziua de azi; această experiență este posibilă.

Cine se întoarce cu adevărat la Dumnezeu, prin credință, și își deschide inima cu încredere și nu zice doar: „Eu mă duc până acolo să aud cum stau lucrurile“, ci vine într-o poziție corectă și începe să vorbească cu Domnul, după ce i-a permis Cuvântului Lui să pătrundă, prin predică, în inima lui, acela Îl va afla pe Dumnezeu cu adevărat, ca în creștinismul primar. EL este credibil, în El ne putem încrede cu adevărat.

Din păcate, multe mișcări spirituale prezintă un tablou fără o imagine clară despre calea îngustă a Domnului și fără experiența personală obținută în urma părășiei cu Isus.

În discuția cu Isus trebuie să fie o credință ca de copil, la fel cum răspundem la o scrisoare. Noi ne referim la ceea ce ne-a scris El, pentru că, prin Cuvânt, Dumnezeu ne vorbește nouă, iar prin rugăciune vorbim noi cu Dumnezeu. EL ne face oferta Sa, ne face cunoscută voia Sa. În rugăciune ne referim la aceasta și Îi mulțumim pentru toate acestea. Astfel omul ajunge într-o părtașie personală cu Dumnezeu.

Prin credință și încredere permitem Cuvântului să ne vorbească, astfel simțim cum, dintr-o dată, Cuvântul ni se adresează în mod personal, ca lui Nicodim: „*Drept răspuns, Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“*” (Ioan 3, 3). Experiența nașterii din nou este o necesitate dumnezeiască pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. „*Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să vă nașteți din nou“*” (Ioan 3, 7). Experiența nașterii din nou nu are nimic de-a face cu filozofia reîncarnării, care în mod greșit este numită a fi nașterea din nou. Prin nașterea din nou, așa cum o învață Sfânta Scriptură, omul nu se întoarce într-o altă formă sau într-un alt chip, ci așa cum este și trăiește el devine credincios, primește Cuvântul lui Dumnezeu în sine, iar Duhul Sfânt înfăptuiește nașterea și aduce viață nouă, divină, în sufletul omului.

„*Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.*” (Tit 3, 4-7).

În cap. 2, 11 apostolul scrie: „*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.*” Omul care a primit har recunoaște ce îi slujește pentru mântuire și ce îi este necesar în acest sens. În epistole sunt descrise experiențele celor ce, în marea lor majoritate, au văzut și au trăit împreună cu Hristos. Pentru că El este același ieri, azi și în veci (Evrei 13, 8), se poartă acum la fel cu toți acei ce vin la El. Cel ce acceptă Cuvântul adevărului, trăiește ce a fost făgăduit. „*El, de bună voia Lui, ne-a născut (născut din nou) prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a fapturilor Lui.*” (Iac. 1, 18).

Apostolul Petru exprimă același gând și scrie: „*Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.*” (1 Pet. 1, 22-23). Cine trăiește experiențe personale cu Dumnezeu, așa cum sunt descrise în Cuvânt, acela devine o parte a Cuvântului Său și a voii Sale, prin aceasta el dovedește că este rânduit în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Astfel de oameni

pot rânduie corect tot ce este scris. Este necesară o unitate între cei răscumpărați și Răscumpărător, pentru ca să vedem așa cum vede El și să dorim ceea ce dorește El.

Cu experiența pocăinței, a înnoirii și a nașterii din nou începe calea urmașului lui Isus Hristos. Pentru aceasta întregul om este solicitat cu voința și puterea sa. În ceea ce privește calea de urmat, se pot cita multe texte biblice. Domnul stă dintr-o dată pe primul loc. Dacă este necesar trebuie lăsate în urmă casă și curte, soție sau soț, frați, părinți, copii, prieteni etc., din pricina Împărăției lui Dumnezeu (Luca 18, 29); lucrul acesta înseamnă că dacă numai omul respectiv vine la credință, iar ceilalți din familie nu cred, el nu poate fi reținut de cei necredincioși. Ca să fi un urmaș al lui Hristos nu trebuie să intri într-o mănăstire sau într-o congregație, ci trebuie să rămâi într-o viață de zi cu zi normală, adică să rămâi în familie și în serviciu și să-ți rânduiești viața și activitatea într-un mod corespunzător voii lui Dumnezeu. Părăsirea drumului lat și pornirea pe calea îngustă aduc cu sine consecințe pentru fiecare om. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, nimeni nu poate umbla pe două căi în același timp. Decizia trebuie să vină, iar viața unui om depune mărturie despre calea lui pe care umblă.

Înnoirea trăită se referă la inima omului, conform Cuvântului din Scriptură: „*Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne*“ (Ez. 36, 26). Omul înnoit în interior stă înaintea unei mari probleme; el trebuie să arunce tot ce aparține omului vechi care a fost în el. În fond, orice om necredincios duce o viață dublă. El nu este cum se prezintă și ceea ce cred alții despre el. Fiecare om are două fețe; odată el se arată cum ar dori să fie, iar altă dată se arată cum este el cu adevărat. și în punctul acesta suntem învățați în mod clar: „*... cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.*“ (Ef. 4, 22-24). În versetele următoare sunt amintite o serie de lucruri care nu fac parte și nu aparțin vieții credinciosului.

După ce a fost trezită conștiința omului din moartea spirituală, Duhul lui Dumnezeu semnalează lucrurile care nu sunt corecte înaintea lui Dumnezeu. Din sfințirea credinciosului face parte „*Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.*“ (Rom. 12, 2). Cine Îl urmează pe Isus nu poartă crucea ca un lăntșor la gât sau pictată pe umăr, el ia asupra sa ocară lui Hristos Cel răstignit, și umblă pe calea îngustă care duce la viață (Mat. 16, 24).

Apostolul Pavel încheie astfel epistola sa către Galateni: „*În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru*

Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!“ (cap. 6, 14). Numai cel ce a murit pentru el și pentru această lume poate trăi deja aici cu Hristos, apoi în lumea viitoare. Toate celelalte lucruri sunt dorințe smerite și eforturi cu intenții bune, dar sunt sortite eșecului. Cei răscumpărați formează o ceată a celor întâi născuți după voia lui Dumnezeu.

Dar și în domeniul acesta se semnaleză o dezvoltare greșită care nu are nimic comun cu noțiunea biblică „a te dezice de tot și a-L urma pe Domnul“. În creștinismul primar, în primele secole, credincioșii adevărați din toate timpurile, și cei din sec. al XX-lea, toți acei ce L-au aflat pe Hristos au trăit lucrurile pe care trebuie să le aibă un credincios, chiar acolo unde se aflau ei. Nici unul nu s-a retras în vreo mănăstire, nici nu s-a adâncit într-o meditație bazată pe smerenie și dreptate proprie. Apostolii și credincioșii din vremea creștinismului primar au trăit o viață cu totul normală, dar cu Hristos! Fiecare se afla la locul lui de muncă, în familie, în comună, în oraș, unit cu Hristos, fiind o mărturie vie a harului aflat. Omul devenit credincios are posibilitatea, prin puterea lui Dumnezeu, să trăiască o viață normală, în limitele Cuvântului lui Dumnezeu. Dintr-o viață normală fac parte căsătoria, meseria și toate celelalte lucruri care se includ în domeniul pământesc. Aici nu este vorba ca oamenii să fie scoși din această lume, ci lucrurile lumești trebuie să fie scoase afară din om.

Capitolul 23 SFÎNȚIREA

Ca și apostolul Pavel, fiecare slujitor adevărat al lui Hristos se va strădui să vestească Evanghelia, până când vor pătrunde toți într-o viață plăcută lui Dumnezeu: „*Ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfînțită de Duhul Sfânt*“ (Rom. 15, 16).

și tema aceasta face parte din vestirea Evangheliei depline. În Evrei 12, 14 se spune foarte clar: „*Urmăriți pacea cu toți și sfînțirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.*“ Aceasta este o problemă care trebuie luată în serios. Aici li se spune celor credincioși, neprihăniți, înnoiți și născuți din nou că nu vor vedea pe Domnul fără această sfînțire, deci nu vor avea parte de înviere, de transformare, de răpire și de nunta Mielului. Dar chiar acesta este scopul țintei. Ei doresc să-L vadă, pentru că atunci ei vor fi transformați în chipul Lui (1 Ioan 3, 2-3) În timpul acela se împlinește ceea ce a spus Domnul nostru în predica de pe munte: „*Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!*“ (Mat. 5, 8).

Cei răscumpărați sunt chemați și solicitați la o curățire și la o sfînțire prin

Cuvântul și prin Duhul lui Dumnezeu, pe baza făgăduințelor date de Dumnezeu, tocmai ca acestea să fie adeverite în mod corespunzător. „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem **sfîntirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.**“ (2 Cor. 7, 1). În versetele dinainte ni se arată căruia grup i se adresează textul. Este vorba despre oamenii în mijlocul cărora umbla Dumnezeu și pe care El îi numește „poporul Său“. Ei sunt chemați afară și despărțiți de tot ceea ce nu este de origine dumnezeiască. Ei acceptă în inima lor ceea ce a spus Domnul: „...nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.“ (2 Cor. 6, 16-18).

În versetul amintit sunt atinse două domenii: cel al trupului pătat, deci păcătuirii prin trup, și păcătuirile care murdăresc duhul și sufletul. Sfințirea deplină cuprinde pe omul întreg. Aflăm și motivul pentru care Hristos și-a iubit profund Biserica, încât și-a dat viața pentru ea: „... ca s-o **sfîntească după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană**“ (Ef. 5, 26-27).

Răscumpărații, care sunt fără pată, fără greșeli și sfințiți, Îl vor vedea pe Răscumpărătorul lor. La **sfîntire** este vorba despre „botezul în apă prin Cuvânt“. și în cazul acesta este folosit un exemplu ușor de înțeles: nu-i o stropire, ci o baie deplină, o scufundare în plinătatea Cuvântului, care este duh și viață. Omul întreg, sufletul, duhul și trupul sunt așezate în limitele Cuvântului, ceea ce înseamnă: că voia lui Dumnezeu devine bucurie în viață, și nu un lucru forțat. Acest botez în Cuvânt spală toate tradițiile nefolositoare, toate obiceiurile, toate constrângerile și toate poverile. Domnul nostru spune: „Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus“ (Ioan 15, 3). Omul își dă seama, din Cuvânt, de ceea ce nu este după voia lui Dumnezeu și își rânduiește viața în mod corespunzător.

Curățirea și sfințirea prin Cuvânt și prin Duh pot avea loc numai acolo unde omul crede întregul Cuvânt și este pregătit să trăiască astfel. Isus, Domnul nostru, nu a făcut doar răscumpărarea, ci și dreptatea și sfințirea (1 Cor. 1, 30). Imediat după aceasta este și motivația: „... pentru ca, după cum este scris: *„Cine se laudă, să se laude în Domnul.*““ Lauda proprie este exclusă aici, pentru că nu ceea ce putem isprăvi contează, ci numai ceea ce a făcut El în noi. Numai Lui îi revine lauda și onoarea. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.“ (Ef. 2, 10). Dumnezeu a avut grijă pentru toate. El a pregătit deja ceea ce trebuia să facem noi, ceea ce El cere de la noi. Noi trebuie să trăim doar în aceasta și să umblăm astfel.

Isus ne arată ce înseamnă sfințirea adevărată, cum are loc ea și că El s-a îngrijit deja de acest lucru: „**Sfințește-i** prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul ... și Eu însumi Mă **sfințesc** pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr“ (Ioan 17, 17-19). O sfințire valabilă înaintea lui Dumnezeu este posibilă numai în Cuvântul adevărului, care este sfânt. Orice efortare omenească proprie duce la o sfințire aparentă.

Noțiunea „sfânt“ se referă, în Sfânta Scriptură, mai întâi, numai la Dumnezeu, pentru că numai El este sfânt. Însă tot ce purcede de la El, este sfânt, și ceea ce El, care este sfânt, pretinde pentru Sine este sfințit de către El. Astfel poporul Lui este un popor sfânt (Exod 19, 6). Preoții Lui sunt sfinți prin chemare și predare (Lev. 21). Pe fruntea Marelui Preot era scris „*Sfințenie Domnului.*“ (Exod 28, 36). Numai în comunitate cu El, pot fi sfinte lucruri și oameni, pe care El i-a separat și i-a ales pentru Sine în slujbă.

Prorocul Isaia a avut o trăire puternică: el L-a văzut pe Domnul pe tron și a auzit ființe cerești strigând: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!*“ (cap. 6. 3). Apostolul Ioan a relatat lucruri asemănătoare, când L-a văzut pe Domnul pe tron: „... *Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atoptuternic, care era, care este, care vine!”*“ (Apoc. 4, 8). Dumnezeu cel sfânt și desăvârșit sfințește și desăvârșește. El separă, cheamă afară și le permite, ca Salvator, celor salvați să aibă parte de El. „*Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească frați*“ (Evrei 2, 11).

Isus Hristos, Răscumpărătorul, este numit *Sfântul lui Dumnezeu*, pentru că El a ieșit din Dumnezeu cel Sfânt. Viața nouă, pe care un om o primește din Dumnezeu, este de fapt viața lui Isus Hristos, cu toate însușirile Sale sfinte. Astfel se înfăptuiește sfințirea după Cuvântul Scripturii: „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*“ (1 Pet. 1, 16).

Apostolul Pavel îi salută pe credincioși, deseori, numindu-i sfinți și iubiți. „... *Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți.*“ (1 Cor. 1, 2).

„*Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus.*“ (Ef. 1, 1).

„*Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii.*“ (Fil. 1, 1).

„*Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu*

o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.“ (Col. 3, 12).

Dumnezeu cunoaște numai desăvârșirea. Dumnezeu vede deja gloata răscumpărată prin Isus Hristos chemată afară, o vede iubită, curățată, sfințită și ca pe proprietatea Lui deosebită. Prin Cuvântul Său sfânt și prin prezența Sa, noi suntem un popor sfințit pentru El. Apostolul Pavel vorbește despre o **sfințire** lucrată prin Duhul, care se desfășoară în acei care cred și sunt aleși pentru mântuire (2 Tes. 2, 13).

Cine nu l-a trăit pe Isus Hristos, așa cum a fost trăit de către credincioșii din timpul apostolilor, poate să se retragă și să spună că, prin izolare sau prin încercări de pocăință, prin resemnare și prin tot felul de restricții de la ceea ce oferă viața, se poate deveni sfânt. Dar așa ceva este egal cu zero și nu înseamnă nimic înaintea lui Dumnezeu! Numai acela care a fost chemat afară de El, adică separat de lucrurile lumești, a primit har, și prin nașterea din nou, a fost făcut proprietatea Sa, numai acela poate fi sfințit de către El. Numai oamenii care s-au predat Domnului pe deplin vor fi pătrunși de ascultarea față de El și față de Cuvântul Său, deci de adevărul dumnezeiesc, și vor fi sfințiți. Omul întors la Dumnezeu, care este destinat pentru un scop dumnezeiesc, conform chemării divine, nu mai poate să participe la distracții lumești, pentru că este scris: „...și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (1 Ioan 2, 17). Aceasta se referă la tot ce Dumnezeu a poruncit și a interzis în cele zece porunci și în toate celelalte rânduieli (Lev. cap. 19-21) care privesc viața personală, în predica de pe munte, în evangheliile și în epistole. Omul sfințit de către Dumnezeu poartă Cuvântul în sine pentru a-l împlini prin harul lui Dumnezeu, și nu pentru a-l încălca.

Către astfel de oameni se adresează Pavel: „*Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta*“ (1 Tes. 5, 23-24).

Sfânta Scriptură nu cunoaște practica catolică a beatificării. Ea nu cunoaște nici morții numiți sfinți sau protectori patroni. Așa ceva este o inducere liniștită în eroare. Milioane de oameni li se adresează așa-zișilor sfinți, care nici nu există. Nouă ni s-a poruncit să ne adresăm direct lui Dumnezeu, și nu oamenilor. Cine citește despre acestea va constata că, în special în religiile din Orientul Îndepărtat, credința în strămoși joacă un rol foarte mare. Numai Dumnezeul Sfânt poate să sfințească și să ne facă fericiți. Cine nu a devenit sfânt în timpul vieții nu va fi nici după moarte. Acolo nu-l ajută cu nimic nici rugăciunile celor rămași în urmă.

Petru îi îndeamnă astfel pe cei deveniți credincioși, cu privire la ziua cea mare

care va veni: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Pet. 3, 11-12).

Trebuie accentuat faptul că nu omul este cel care ajunge la un lucru cu care s-ar putea mândri. Sfințirea este o stare care ne-a fost dăruită de către Dumnezeu, pe care o acceptăm și o trăim. Sfințirea, ca și răscumpărarea, a fost posibilă, prin jertfirea lui Isus Hristos, pentru că așa a voit-o Dumnezeu: „... Prin această ‚voie‘ am fost **sfințiți** noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10, 10).

Capitolul 24 **BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT**

Cine a devenit credincios se lasă botezat biblic în Numele Domnului Isus Hristos, prin scufundare în apă. Omul confirmă astfel din partea sa, față de Dumnezeu, că a acceptat Noul Legământ inițiat de către Dumnezeu. Răspunsul pe care Dumnezeu îl dă celui devenit credincios, constă în faptul că acesta este botezat cu Duhul Sfânt. Aici este vorba despre un eveniment supranatural pe care credincioșii adevărați îl trăiesc de la prima zi de Rusalii încoace. Despre tema aceasta s-ar putea scrie multe cărți. În această prezentare vor fi citate însă în stil telegrafic numai cele mai importante domenii ale lucrării Duhului Sfânt. În primul rând privim la făgăduințele care au fost date înainte în legătură cu primirea Duhului Sfânt. Prorocul Ioel a descris evenimentul de la Rusalii în capitolul 3.

Asupra acestui eveniment nu are influență nici un om, este un eveniment supranatural care este dăruit omului de către Dumnezeu. De aceea Petru a zis: „*Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: ‚În zilele **de pe urmă**, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri!‘*” (Fap. 2, 16-17). Prin noțiunea „zilele din urmă” apostolul vrea să spună ultimii două mii de ani, pentru că la Dumnezeu o zi este ca o mie de ani (2 Pet. 3, 8).

Această experiență este supranaturală și este astfel înconjurată de semne însoțitoare care se află în afara capacităților omenești – daruri și talente. Prin revărsarea Duhului Sfânt devin active cele nouă daruri ale Duhului în Biserică, așa cum sunt descrise în 1 Cor. 12, 4-11; pe de altă parte, aceiași Duh Sfânt lucrează cele nouă roade în viața individului, cum sunt ele enumerate în Gal. 5, 22-23. Acolo

unde există Duhul lui Dumnezeu cu adevărat sunt descoperite darurile și roadele Duhului, prin viața și ființa lui Isus în mijlocul credincioșilor. Despre folosirea darurilor Duhului nu putem relata aici mai mult; acestea slujesc însă, la fel ca și cele cinci slujbe (1 Cor. 12, 28; Ef. 4, 11), spre zidirea Bisericii (1 Cor. 12+14).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a făgăduit revărsarea Duhului Sfânt peste orice făptură. În Noul Testament se spune că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Cel ce botează cu Duh și foc (Mat. 3, 11). Luca relatează despre prevestirea pe care a dat-o Ioan Botezătorul cu cuvintele: „*Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-I leg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*“ (cap. 3, 16). Din legătura noțiunilor „boteza cu Duh și foc“ s-a născut cuvântul „botezul Duhului“, pentru că este vorba despre un „botez interior“. Așa cum a botezat Ioan în apă, credincioșii urmau să fie botezați în plinătatea Duhului.

Considerându-L persoană centrală, toată istoria mântuirii se referă la Hristos; El este punctul central al istoriei mântuirii. Dumnezeu a făcut un început nou în El, care este **Cel întâi născut**, peste care a venit Duhul, pentru a revărsa același Duh, prin El, peste toți **întâii născuți**: „*După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel*“ (Luca 3, 21+22). Isus, Fiul omului, se roagă. Cerul se deschide, iar Duhul Sfânt devine vizibil, așa cum a plutit El deasupra adâncului, în Geneza 1, iar acum în chipul unui porumbel. Duhul lui Dumnezeu nu are nici un chip, dar se poate descoperi într-un chip.

În simbolul porumbelului se prezintă ceva, ca și prin simbolul mielului. Fiul lui Dumnezeu nu are chipul unui miel, El umblă vertical ca și noi oamenii. Prin acest simbol a fost concretizat sensul divin cu privire la mântuire: mielul – ca animal de jertfă și ca ființa cea mai blândă dintre animale, apoi porumbelul, pasăre a cerului care nu posedă fiere și este curată, pe care deja Noe a lăsat-o afară din corabie. Din cauza aceasta Duhul este simbolizat printr-un Porumbel care s-a pogorât peste Mielul lui Dumnezeu. Dumnezeu Se poate descoperi în multe feluri, rămânând totuși același.

Dumnezeu nu este un bărbat bătrân cu o barbă lungă și cărunță. Chiar dacă Daniel L-a văzut ca pe un Îmbătrânit de zile, care s-a așezat pentru judecată (Dan. 7, 9-14). Pentru că El nu este supus stărilor vremelnice, El nu poate să îmbătrânească. Dar dacă este cazul ca El să Se arate ca Judecător, când Își va arăta autoritatea și onoarea, atunci El se va descoperi așa cum L-a văzut Daniel. În paralel cu aceasta se poate citi Apocalipsa cap. 1 și se poate constata, poate cu mirare mare, că Fiul omului, care a venit, în prorocul Daniel, la Cel îmbătrânit de zile, pentru a primi apoi puterea peste toate popoarele (Dan. 7), este descris în Apocalipsa ca fiind acel Bătrân: „*Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca*

zăpada; ochii Lui erau ca para focului“ (Apoc. 1, 14).

Este copleșitoare multitudinea descoperirii lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu a venit sub forma ungerii și a inspirației peste prorocii din Vechiul Testament. Despre Ioan Botezătorul se relatează că el a fost plin de Duh Sfânt de la naștere (Luca 1, 15). Despre Simeon se spune că Duhul Sfânt era peste el (Luca 2, 25-26). Despre Zaharia este scris că el a fost umplut cu Duh Sfânt (Luca 1, 67). Deja înaintea pogorării Duhului Sfânt, Domnul Isus a dat ucenicilor Săi, pe care i-a ales, însărcinările Sale prin Duhul Sfânt (Fap. 1, 2).

Duhul Sfânt lucrează în diferite feluri. El a vorbit, El a descoperit, El a prevestit etc. Fiul lui Dumnezeu, născut prin Duhul, care era totodată Fiul omului, L-a primit aici, pe pământ, la începutul slujbei Sale, pe Duhul Sfânt, spre a-L dăruia apoi pe același Duh Sfânt, care este numit și „Duh de înfiere“ (Rom. 8, 15), tuturor celor născuți din Dumnezeu, pe care urma să-i răscumpere. Acolo a avut loc așezarea Fiului lui Dumnezeu în slujba Sa, și aici așezarea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu.

Prorocii erau unși, luminați, inspirați; dar ei erau veniți prin naștere firească în această lume, ca oricare om. Neamul nou dumnezeiesc, care a luat ființă de la început prin Isus Hristos, este de origine cerească (1 Cor. 15, 47). Noi suntem pe pământ doar oaspeți și străini, patria noastră este „acolo în înălțime“. Prorocii au prorocit de multe ori despre venirea Duhului Sfânt, iar Domnul Isus a vorbit despre venirea Mângâietorului: „*Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl*“ (Ioan 15, 26).

În mărturisirea de credință de la Niceea se spune: „**Cel care a ieșit de la Tatăl și Fiul ...**“ (F. Hauss, Väter der Christenheit, pag. 40). Dar Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește clar: așa cum a ieșit Fiul, ca descoperire vizibilă a lui Dumnezeu, ca Emanuel, din Dumnezeu, tot astfel a ieșit Duhul Sfânt din Dumnezeu. De aceea, în ambele cazuri este același punct de referință: Dumnezeu, care este Cel determinant, El este originea. Formula de rugăciune: „Slavă Dumnezeului Tată, Fiul și Duhul Sfânt“ este o născocire nebiblică.

Nu există nici un loc în care s-ar fi adus închinăciune înaintea Duhului lui Dumnezeu. Nici Fiul nu a acceptat vreo onoare, ci a spus: „*Eu nu umblu după slava care vine de la oameni.*“ (Ioan 5, 41). La întrebarea unui fruntaș: „*Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?*“, Isus, ca Fiul omului, a dat răspunsul: „*Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.*“ (Luca 18, 18-19). În ultimul verset din ultimul capitol al epistolei către Romani, Pavel rezumă închinarea corectă într-o singură frază: „*... a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.*“

Dacă Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze într-un om, atunci se întâmplă, în principal, trei lucruri. Acestea ne sunt enumerate în Ioan 16, 7-11: „*Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.*“

Nici aceste trei noțiuni nu au fost lăsate în voia omului! Deci dacă vine Duhul, El va deschide ochii păcătosului: ***„asupra păcatului, că ei nu cred în Mine; asupra neprihănirii, că Eu Mă duc la Tatăl, iar voi nu Mă veți mai vedea; despre judecată, că stăpânul lumii acesteia este judecat.*“** A fost necredința primilor oameni care a dus, prin neascultare, la încălcarea poruncii divine. Este păcatul necredinței – nu păcatele cele multe care sunt un rezultat al necredinței, ci singurul păcat al necredinței, care îi îndepărtează pe oameni de Dumnezeu și de viața veșnică. Două texte biblice ne vor clarifica totul. Domnul a spus: „*De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*“ (Ioan 8, 24). și: „*Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Celce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*“ (Ioan 5, 24).

Dacă Duhul lui Dumnezeu vine peste un om, atunci El începe cu problema cea mai acută: necredința în Dumnezeu și în Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan scrie: „*Cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos.*“ (1 Ioan 5, 10). În clipa în care un om nu-L crede pe Dumnezeu și nu acceptă ceea ce a făcut El în Isus Hristos, atunci el, Îl face pe Dumnezeu mincinos și inversează rolurile: el se plasează pe partea adversarului, îi dă acestuia dreptate și îl prezintă ca adevăr, dar prin aceasta Îl pune pe Dumnezeu în neadevăr, prezentându-L ca mincinos. Dumnezeu nu poate accepta așa ceva.

Astfel Duhul Sfânt îl convinge pe păcătos, în primul rând, despre păcatul necredinței, îl îndeamnă la pocăință și astfel la pasul al doilea – dreptatea, neprihănirea. În al treilea rând, el ajunge la cunoștința că stăpânul acestei lumi este judecat. Dumnezeu însuși a pronunțat judecata asupra Satanei. Conform Ioan 12, la această întâmplare s-a auzit glasul lui Dumnezeu ca un tunet puternic: „*Norodul, care stătea acolo, și care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: ‚Un înger a vorbit cu El!‘ Isus a răspuns: ‚Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară’*“ (vers. 29-31). Satana, inițiatorul fiecărui păcat, este judecat; capul șarpelui a fost zdrobit.

În ziua de Rusalii, credincioșii, care au fost curățiți mai înainte prin Cuvântul adevărului și au fost sfințiți, au fost apoi umpluți cu Duh Sfânt. Fiecare poate să citească singur despre ceea ce s-a întâmplat acolo. A fost apogeul lucrării mântuirii

divine, care a parcurs drumul crucii, al învierii și al înălțării, până la revărsarea Duhului. Pentru ca toți să afle despre acest moment cu adevărat, „*deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.*” Dar nu acest eveniment auzibil este mai important, ci ceea ce s-a repetat mai târziu de nenumărate ori: **niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.** Nu s-a mai relatat niciodată că un alt vuet ca o furtună puternică ar fi venit, dar de fiecare dată când cei deveniți credincioși au fost botezați cu Duh și cu foc, au existat rezultate asemănătoare ca la Rusalii: „... și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Fap. 2, 2+4).

De Rusalii a avut loc o dublă minune supranaturală. Prima a constat în faptul că cei credincioși au început să vorbească prin Duhul în alte limbi, iar a doua în faptul că fiecare persoană din mulțimea adunată, care era compusă din neamuri diferite a auzit vorbirea în propria sa limbă: „*Toți se mirau, se minunau, și ziceau unii către alții: ,Toți aceștia care vorbesc, nu sunt Galileeni? Cum dar îi auzim vorbind fiecareuia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?‘*” (Fap. 2, 7+8). În ziua de Rusalii încă nu era necesar darul tălmăcirii, pentru că Duhul lui Dumnezeu a transmis vorbirea respectivă direct de la vorbitor la ascultător. Darul tălmăcirii este pomenit mai târziu printre cele nouă daruri ale Duhului. Într-un caz normal, darul acesta a fost folosit de doi sau cel mult trei credincioși care au vorbit prin Duhul, pe rând, în altă limbă, iar un altul a tălmăcit (1 Cor. 14, 27-28).

Domnul a prevestit deja aceasta prin prorocul Isaia: „*Ei bine! Prin niște oameni cu buze bălbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul. El îi zicea: ,Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!‘ Dar ei n-au vrut să asculte.*” (Isa. 28, 11-12). Chiar și atunci când Duhul Sfânt vorbește direct în mod supranatural, prin oameni către oameni, de multe ori nu este primit. De Rusalii erau două grupuri prezente în mulțime: „*Toți erau uimiți, nu știau ce să creadă, și ziceau unii către alții: ,Ce vrea să zică aceasta?‘ Dar alții își băteau joc, și ziceau: ,Sunt plini de must!‘*” (Fap. 2, 12-13).

Dar Petru nu s-a lăsat descurajat. El a executat tot ceea ce i s-a încredințat, prezentând planul lui Dumnezeu în mod corespunzător, în legătură cu ceea ce se întâmplase acolo. În predica sa el a ajuns la culmea evenimentului, mărturisind: „*Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.*” (Fap. 2, 32-33). Același Duh Sfânt, care a venit peste Fiul lui Dumnezeu, a venit acum peste primii fii și primele fiice, peste răscumpărații lui Dumnezeu, și de atunci tot vine peste toți fii și toate fiicele lui Dumnezeu și va veni până când Biserica Mireasă va afla desăvârșirea, iar timpul harului se va încheia. Dumnezeu a prevăzut-o astfel în planul Său de mântuire.

Din toate făgăduințele din Scriptură, numai una este denumită ca „făgăduința Tatălui“. La sfârșitul celor patruzeci de zile, când Domnul a înviat, El a dat apostolilor Săi învățătura despre Împărăția lui Dumnezeu, cu o poruncă, nu numai cu un sfat bun: „*Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui – ,pe care ‘ le-a zis El – ,ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt‘*“ (Fap. 1, 4+5). Nici chiar apostolii nu au înțeles bine că nu mai este vorba doar despre Israel, ci despre toate limbile, popoarele și națiunile, din care Domnul îi va chema pe oameni afară: „*Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: ,Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?’ El le-a răspuns: ,Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa‘*“ (Fap. 1, 6+7). După aceste cuvinte, Domnul cel înviat a spus, spre completarea misiunii Lui: „*Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului‘*“ (Fap. 1, 8).

Primirea Duhului Sfânt este totodată o înzestrare referitoare la o slujbă împuternicită, care are loc prin vestirea Evangheliei despre Isus Hristos în toată lumea. Martorii adevărați ai lui Isus Hristos L-au trăit ca pe Cel înviat și au fost umpluți cu puterea Duhului Sfânt. În timpul apostolilor și după aceea, cei care au devenit credincioși au trăit experiența botezului Duhului. Aceasta făcea parte din viața creștină. Atunci când Pavel a vizitat pentru prima oară un grup de ucenici în Efes, el i-a întrebat direct: „*Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?’*“ (Fap. 19, 2).

Fundamentalistii învață că Duhul Sfânt se primește automat, fără necesitatea unui eveniment supranatural corespunzător. Pavel întreabă însă aici foarte clar, dacă acești ucenici au primit Duhul Sfânt când au crezut. „*Ei i-au răspuns: ,Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt. ‘ ,Dar cu ce botez ați fost botezați?’ le-a zis el. și ei au răspuns: ,Cu botezul lui Ioan.‘ Atunci Pavel a zis: ,Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.‘ Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prorocau‘*“ (Fap. 19, 2-6). Deci credincioșii au fost botezați în apă și au fost umpluți cu Duhul Sfânt.

Filip a trăit o trezire puternică în Samaria. Apoi au mai venit apostolii Petru și Ioan la fața locului. „*Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorase încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.‘*“ (Fap. 8, 15). Evangheliștii sec. al XX-lea organizează campanii mari, înflăcărează masele, încasează o grămadă de bani și

dispar din nou. Despre botez nu predică nimic, și numesc "lucrarea Duhului" o exaltare emoțională, pe care ei înșiși o provoacă printr-o atmosferă înfierbântată.

Dumnezeu a lucrat cu Corneliu și cu Petru în același timp, în mod supranatural, și astfel l-a adus pe apostol în casa acestui comandant temător de Dumnezeu. După ce Petru a ajuns la apogeul predicii sale, Duhul Sfânt a căzut peste toți acei care au ascultat cuvântarea lui. *„Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”*“ (Fap. 10, 45+46). Aceasta dovedește că botezul Duhului și botezul în apă la cei deveniți credincioși sunt inseparabile. Succesiunea poate avea loc diferit.

Se merită subliniat ce a explicat Petru în legătură cu acest eveniment, la adunarea Bisericii din Ierusalim: *„și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început.”* (Fap. 11, 15). În legătură cu tot ceea ce privește viața de credință, trebuie să ne întoarcem la început. În timpul de azi toate noțiunile sunt șterse, deformatе, și răstălmăcite. Se folosesc aceleași formulări, dar se exprimă totuși cu totul altceva.

Există semnalmente deosebite care descriu lucrarea Duhului Sfânt. EL este un Mângâietor, El este un Învățător, El ne călăuzește în tot adevărul. Domnul a spus: *„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; că El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi”* (Ioan 16, 12-15).

Tot ce i-a aparținut lui Dumnezeu este răscumpărat prin Hristos, a fost plătit și Îi aparține. Tot ce este al Lui primește Duhul Lui. De aceea este scris: *„...Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este a Lui.”* (Rom. 8, 9). Duhul adevărului ne învață tot ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, descoperă legăturile și ne dăruiește o privire în voia directă a lui Dumnezeu și în planul Său de mântuire. Copiii adevărați ai lui Dumnezeu vor fi supuși călăuzirii directe a Duhului. *„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.”* (Rom. 8, 14). Duhul lui Dumnezeu călăuzește întotdeauna corespunzător cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Și în privința primei învieri și a transformării trupurilor muritoare este necesară puterea Duhului Sfânt. Fără aceasta nu există nici o transformare. *„și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său,*

care locuiește în voi“ (Rom. 8, 11). Zicala populară spune: „Dacă n-ar fi vorba ,dacă‘ ...“ Importanța acestui cuvânt devine aici clară: **dacă** Duhul locuiește în noi se va întâmpla așa cum este scris. **Dacă** El **nu** locuiește însă în noi, atunci trupurile muritoare nu pot fi transformate și înviate. Apostolul Pavel explică acest gând, în același capitol, mai departe: „*De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru*“ (Rom. 8, 19-23).

Pentru gloata celor întâi născuți Duhul lui Dumnezeu este darul cel dintâi, pecetea, siguranța că nu numai sufletul este răscumpărat, ci și trupurile acestea muritoare vor fi transformate la venirea lui Isus Hristos. Duhul lui Dumnezeu, care este numit și unger, este descris ca pecete sau pecetluire. „*și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.*“ (2 Cor. 21-22). Isus este „Hristosul“, este „Unsul lui Dumnezeu.“ (Fap. 3, 19-21; Fap. 10, 38). Cuvântul „Hrist“ înseamnă de fapt „Unsul“. De aceea toți care au primit Duhul Sfânt pot fi denumiți „creștini“. Cine nu este uns cu Duhul Sfânt, în mod biblic, și cine nu a primit pecetea divină, nu are voie, conform mărturiei Sfintei Scripturi, să se numească „creștin“.

Pentru că în toate domeniile există două seminte diferite și imitații ale originalului, Domnul Isus nu a vorbit despre „Isuși“ mincinoși, ci despre „Hristoși mincinoși“, despre „unși mincinoși“ și „proroci mincinoși“, care se vor ridica în timpul sfârșitului. Prin aceasta El se referă la dezvoltarea anticreștină – ea cuprinde oameni care pe de-o parte sunt unși, pe de altă parte sunt împotriviți ai lui Hristos, ai Cuvântului Său. „*Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.*“ (Mat. 24, 24). Dumnezeu revarsă Duhul Său ca o ploaie peste orice făptură. Aici însă nu depinde numai de ploaie, ci de sămânța care este în interiorul inimii omului. „*... căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepiți și peste cei nedrepiți.*“ (Mat. 5, 45). Există unși în timpul sfârșitului care nu se lasă puși în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum au existat deja unși la încheierea primei epoci, dar care erau falși. „*Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.*“ (1 Ioan 2, 19).

În Mat. 7, 21-23 Domnul descrie acest grup care face lucruri mari în Numele Lui, dar nu se lasă rânduit în planul de mântuire al lui Dumnezeu, nu îl recunoaște

pe El și din cauza aceasta nu este recunoscut nici de către El. Fie că sunt atinși, prin aceste cuvinte, predicatorii moderni de la televiziune, sau sunt atinse mișcările charismatice, ori sunt atinși evangheliștii făcători de minuni, toți merg în propriile lor direcții, fără a se supune Cuvântului lui Dumnezeu și fără a-L respecta pe Hristos, în calitatea Lui de Cap, folosindu-se însă de Numele Lui, oriunde le convine.

„Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el, și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și măcăcini, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.“ (Evrei 6, 7+8). Referința la o experiență ca la Rusalii nu ajută la nimic. Dacă este vorba despre sămânța adevărată, atunci trebuie să apară și roada Duhului, ca la credincioșii adevărați de la început. Isus, Domnul nostru, nu a spus: „Prin darurile lor îi veți recunoaște“, ci „După roadele lor îi veți recunoaște!“ Daruri se găsesc în ambele grupuri; dar roada adevărată a Duhului se va găsi însă numai în sămânța adevărată, dumnezeiască, care va fi pecetluită. Mulți au o ungere; *pecetluirea* o au însă numai cei întâi născuți, care se lasă rânduiți prin Duhul în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu.

În epistola către Efeseni, Pavel adresează un cuvânt către credincioșii adevărați: „și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost **pecetluiți** cu Duhul Sfânt, care fusese fâgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui“ (Ef. 1, 13-14). Aici nu este vorba despre nici o lucrare religioasă, pe care ar îndeplini-o vreun demnitar, ci despre un eveniment supranatural trăit, venit direct de la Dumnezeu. Apostolul îndeamnă: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost **pecetluiți** pentru ziua răscumpărării“ (Ef. 4, 30).

Capitolul 25

ALEGEREA – ALEGEREA DINAINTE

„Ales de Dumnezeu“ înseamnă înainte de toate: a fi hotărât și sfințit pentru o slujbă sau pentru o însărcinare. Alegerea este arătată în mod clar în cazul lui Avraam și al poporului Israel: „Dar tu, Israele, robul Meu, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, prietenul Meu, tu, pe care te-am luat de la marginile pământului, și pe care te-am chemat dintr-o țară depărtată, căruia ți-am zis: ‚Tu ești robul Meu, te aleg, și nu te lepăd!‘ nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare“ (Isa. 41, 8-10).

Așa cum era obișnuința la proroci, și Ieremia a putut să mărturisească despre însărcinarea și slujba sa: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „*Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te **cunoșteam**, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem **deoparte**, și te făcusem proroc al neamurilor.*“ (cap. 1, 4-5).

Dintre cele douăsprezece seminții, Dumnezeu a ales seminția lui Levi pentru slujba preotească: „... *căci pe el l-a ales Domnul, Dumnezeul tău, dintre toate semințiile, ca să facă slujba în Numele Domnului, el și fiii lui, în toate zilele*“ (Deut. 18, 5).

Dintre toți fiii lui Isai, Dumnezeu l-a ales pe David și l-a numit împărat peste poporul Lui (1 Sam. 16, 6-14).

și Isus i-a ales pe apostoli pentru o slujbă deosebită: „*Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă.*“ (Ioan 15, 16).

Domnul i-a vorbit lui Anania în legătură cu întoarcerea lui Saul: „*Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel*“ (Fap. 9, 15). Deși întoarcerea a urmat mai târziu, Pavel a fost ales deja din pântecele mamei sale, așa cum a fost cazul și la proroci: „*Dar când Dumnezeu – care M-a pus **deoparte** din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, – a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său*“ (Gal. 1, 15).

În general se potrivește ceea ce a scris Pavel bisericii din Corint: „*Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ... Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ... și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt ... pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu*“ (1 Cor. 1, 26-29).

Pentru o înțelegere mai bună, trebuie citate mai multe texte, pentru că chemarea și alegerea se referă la două grupuri diferite de credincioși. Aleșii sunt și chemați, dar cei chemați nu sunt toți aleși. În pilda despre nunta cerească, Domnul nostru a spus în Mat. 22, 14: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.*“ Aleșii formează, în fiecare epocă a Bisericii, gloata biruitorilor care moștenesc totul conform făgăduințelor din cele șapte mesaje deschise din Apocalipsa cap. 2 și 3. Cei chemați cred de fapt în Isus Hristos ca Răscumpărătorul lor personal, dar ei nu se lasă călăuziți în tot adevărul și de aceea nu se lasă aduși în concordanță deplină cu Cuvântul lui Dumnezeu. Numele lor sunt scrise în cartea vieții și ei vor fi primiți la judecata de apoi (Apoc. 20, 11-15).

În Apoc. 17 este vorba despre Mielul, care va lupta și va birui, și despre gloata biruitoarelor, care au ajuns la ținta cea mai înaltă, cărora li se potrivesc cele trei noțiuni „chemat“, „ales“ și „credincios“: „... pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. și cei **chemați, aleși și credincioși**, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui“ (vers. 14).

Atât Răscumpărătorul, cât și gloata răscumpărată a celor întâi născuți, sunt numiți „aleși ai lui Dumnezeu“: „*Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, **Alesul Meu**, în care Își găsește **plăcere** sufletul Meu.*“ (Isa. 42, 1). „... *Robul Meu pe care L-am ales* ...“ (Isa. 43, 10; Mat. 12, 18). **Plăcerea** lui Dumnezeu a venit mai întâi pe Cel ales, ca apoi să poată veni prin El peste cei aleși (Mat. 3, 17; Mat. 17, 5). Astfel se împlinește ce a fost prevestit la nașterea Răscumpărătorului nostru: „*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii **plăcuți** lui Dumnezeu.*“ (Luca 2, 14). Există pe pământ oameni peste care se odihnește prin har plăcerea lui Dumnezeu.

Alegerea merge mână în mână cu alegerea dinainte. Așa cum există numai o singură alegere, adică aceea pentru mântuire, tot așa există și numai o singură alegere dinainte, care duce la mântuire. Fiul, care S-a născut acum cca 2.000 de ani, a fost ales înaintea întemeierii lumii și de aceea El se referă, privind înapoi, la slava lui Dumnezeu, pe care El a posedat-o înainte de a fi lumea: „și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea“ (Ioan 17, 5). Formularea „înainte de a fi lumea“ stă deseori în legătură cu istoria mântuirii. „Înainte de a fi lumea“ a fost la început, când Logosul a ieșit din plinătatea lui Dumnezeu și de aceea „era cu Dumnezeu.“ (Ioan 1, 1). În momentul acela toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu erau deja aleși în Hristos conform planului Său veșnic de mântuire. Cu slava cu care a fost proslăvit El, cu aceeași slavă vor fi proslăviți și cei răscumpărați în chipul Său: „*Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii*“ (Ioan 17, 24).

Despre cei răscumpărați se spune la fel. Despre ei se scrie la fel, adică se scrie despre alegerea lor înainte de întemeierea lumii: „*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale*“ (Ef. 1, 4-5). Dumnezeu, care este veșnic, a luat o hotărâre înainte de întemeierea lumii și o împlinește în decursul vremurilor, până în veșnicie.

Petru scrie despre Mielul fără pată al lui Dumnezeu: „*El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.*“ (1 Pet. 1, 20). și răscumpărații au fost văzuți dinainte în El, de aceea numele lor au fost

scrise înainte de întemeierea lumii în cartea vieții Mielului jertfit. „și toți locuitorii pământului i se vor închina (Antihristului), toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat“ (Apoc. 13, 8).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a ales Israelul ca popor deosebit al Lui: „... Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul Dumnezeuul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.“ (Deut. 14, 2). Din perspectiva nou testamentară, Pavel a scris cu privire la Biserica dintre neamuri: „În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește **alegera**, sunt iubiți din pricina părinților lor.“ (Rom. 11, 28).

Alegerea și rânduirea mai dinainte conduc la predarea și sfințirea celor ce sunt aleși și rânduiți dinainte, Duhul Sfânt lucrând predarea și sfințirea. Israelul nu era separat de la sine, nici sfânt în sine, ci el a devenit, printr-o separare divină, un popor predat și sfânt al Domnului: „... căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o Împărăție de preoți și un neam sfânt.“ (Exod 19, 5b-6). Petru le scrie credincioșilor din Noul Testament: „Voi însă sunteți o seminție **aleasă**, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui“ (1 Pet. 2, 9).

Apostolul Pavel scrie, într-un mod complet, despre alegerea dinainte, în următoarele versete: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt **chemați** după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a **cunoscut** mai dinainte, i-a și **hotărât** mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. și pe aceia pe care i-a **hotărât mai dinainte**, i-a și **chemat**; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit **neprihăniți**; iar pe aceia pe care i-a socotit **neprihăniți**, i-a și proslăvit“ (Rom. 8, 28-30).

Dumnezeu n-a văzut într-adevăr nimic în oameni de care s-ar fi putut lega, pentru că nu era nimic în ei la care ar fi putut privi El. Mântuirea și salvarea vin numai de la Dumnezeu singur. El a văzut omenirea în Hristos: în El a avut loc acel „Da“ față de răscumpărați – acceptarea, și în El s-a petrecut și „Amin“-ul – înfierea. Mărturia Scripturii este clară și copleșitoare. EL i-a ales pe ai Săi dinainte și i-a rânduit pentru viață veșnică. Atotștiutorul putea să facă deodată și chemarea, și alegerea dinainte: „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut“ (Fap. 13, 48).

Alegerea nu este un act după bunul plac. Dumnezeu Își face cunoscută voia Sa

în mod clar, dar nu o impune nici unui om. Intenția Lui declarată sună astfel: „... care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.“ (1 Tim. 2, 4). Dar pentru că Dumnezeu știe totul dinainte, El a știut și cine va accepta mântuirea și cine o va respinge. Cine nu vine la Dumnezeu, rămâne departe de El. Cine nu se lasă salvat de El, rămâne în pierzare. Astfel El a putut vedea dinainte, ceea ce înseamnă *înainte de întemeierea lumii*, pe aceia care Îl vor crede, așa a putut să-i rânduiască pentru mântuire.

Deseori se ivesc neînțelegeri asupra textului citat de către Pavel în Rom. 9: „*Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur ... Astfel El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea.*“ (vers. 15+18). Aceia care vin la El sunt cei care găesc har la El. Numai cel ce vine la El poate afla mila și dragostea Lui. Lor li se potrivește versetul următor: „*Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă*“ (Rom. 9, 16). Cine nu vine însă la Dumnezeu, nici nu poate afla mila Lui. Celui care nu vine la El și își împietrește inima, Dumnezeu îi va împietri inima de tot. Dumnezeu nu și-a părăsit intenția originală, din contra: El o adeverește celor ce vin la El și Îi dau crezare. Dacă în continuare se scrie despre mânia lui Dumnezeu și despre vasele mâniei, care sunt făcute pentru distrugere, atunci este vorba despre cei ce nu cred și care nu vor să aibă nimic comun cu Dumnezeu, dar peste care rămâne însă mânia lui Dumnezeu, deși aceasta a fost luată de pe noi în Isus Hristos. Există oameni care resping eliberarea lui Dumnezeu, rămânând astfel sub condamnare. Cine nu vine la Hristos rămâne sub mânia lui Dumnezeu, pentru că el nu acceptă eliberarea oferită pentru sine.

Lucifer s-a împotrivit lui Dumnezeu printr-o decizie liberă și nu se va încadra niciodată în planul lui Dumnezeu. Tot așa există oameni care nu se vor încadra niciodată în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu poate acorda iertare și har, adică eliberare totală, numai acolo unde oamenii o acceptă, ca un dar, prin credința în lucrarea de ispășire înfăptuită de Hristos pentru noi.

Ni se spune: „*Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.*“ (Tit 2, 11). Domnul îi cheamă pe toți: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați.*“ (Mat. 11, 28). Dar nu toți vin la El. Ei nu ascultă de chemarea Lui. Chiar printre cei smeriți, care cercetează Cuvântul Său, există asemenea oameni care-și urmăresc scopurile proprii și nu pătrund în comuniunea personală cu Domnul și Mântuitorul lor. „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!*“ (Ioan 5, 39-40). Toată cercetarea Scripturii, precum și orice studiu teologic nu valorează nimic, contează numai dacă fiecare vine cu adevărat la Domnul și primește viața veșnică. Domnul zice: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea.*“ (Ioan 7, 37). Cei mai mulți nu vin, ei

nu simt nici o sete.

„și împietrește pe cine vrea“ din Romani 9, 18 este stabilit ca o constrângere, pentru că Dumnezeu nu poate lucra împotriva voii omului. Dumnezeu nu a dorit pierzarea omenirii, pentru că El vrea ca toți să fie ajutați și toți să fie salvați, pentru că El este Salvatorul. Dacă omul nu vrea ceea ce voiește Dumnezeu, atunci Dumnezeu trebuie să voiască ceea ce vrea omul. Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu această decizie liberă asupra voii lor. EL nu i-a forțat și nu i-a creat ca automate sau ca marionete; ei au putut să aleagă între viață și moarte, între ascultare și neascultare.

Omul despărțit de Dumnezeu stă pe decizia sa proprie, până când recunoaște și primește chemarea dumnezeiască. El stă pe realizarea proprie până când devine o parte a planului adevărat al lui Dumnezeu. El vrea să fie independent și nu subordonat. În căutarea libertății proprii, el a căzut în pierzarea aleasă de el. În dezlegarea de Dumnezeu el a devenit un legat al adversarului. De aceea este necesară această eliberare divină. Răscumpărătorul nostru a fost trimis pentru a vesti prizonierilor eliberarea (Luca 4, 18).

Așa cum a fost cu părintele credinței, Avraam, care ne-a fost dat ca exemplu, așa este cu fiecare om care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu, îl crede și lucrează. Ei îi dau dreptate lui Dumnezeu, se pun de partea Lui și confirmă legământul pe care El l-a încheiat cu noi. Aleșii Îl cred pe Dumnezeu în tot ce a zis El; ei fac ce a poruncit El și ascultă îndemnul Lui. La ei Cuvântul, credința și faptele sunt într-o concordanță armonioasă. Aleșii au subordonat voia lor proprie voii lui Dumnezeu, ei se roagă sincer: „*Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ*“ (Mat. 6, 10). Ei nu au o voie proprie, ei doresc doar ceea ce voiește Dumnezeu. Ei sunt ca Fiul lui Dumnezeu, o adevărată directă a întrupării Cuvântului, după ce au devenit o parte din Dumnezeu prin nașterea din nou. Unor astfel de oameni li se adresează Petru cu îndemnul: „*De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată*“ (2 Pet. 1, 10).

Din prezentările lui Petru putem afla despre Hristos că este Piatra aleasă, care pentru unii a devenit piatra unghiulară, iar pentru alții piatra de poticnire și stânca de cădere. Cine face parte din neamul ales și din preoția împărătească, Îl va privi pe Hristos prin credință ca piatra unghiulară și de încheiere. Cine se poticnește în El se află în neascultare față de Cuvânt (1 Pet. 2, 3-10).

Experiența spirituală ne învață că fiecare trebuie să-și ocupe locul rânduit pentru el și trebuie să creadă ceea ce este pregătit pentru el. De exemplu, cine nu crede în alegerea dinainte, nu poate fi nici ales. Același lucru se referă și la pocăință, la

înnoire, la nașterea din nou, și la orice experiență pe care o putem face cu Dumnezeu. Fiecare om trăiește numai ceea ce crede el. „*Noi însă, frați prea iubiți de Domnul trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului*“ (2 Tes. 2, 13).

„*Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși, ca să-L aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale*“ (Ef. 1, 9-11).

Capitolul 26

O ZI LA DUMNEZEU – O MIE DE ANI

Prezentarea următoare ne va ajuta să înțelegem, cu adevărat, planul lui Dumnezeu cu omenirea. În Ps. 90, 4 scrie: „*Căci, înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte.*“ Petru exprimă același gând în Noul Testament: „*Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru; că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.*“ (2 Pet. 3, 8). Dacă în Sfânta Scriptură este vorba despre zilele din urmă, atunci trebuie să deosebim dacă este vorba de zile în sens profetic sau dacă se vorbește cu adevărat despre ultima generație.

Dumnezeu a creat lumea în șase zile și s-a odihnit în ziua a șaptea. Dacă citim relatarea despre Creație, găsim scris: „*În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse*“ (Gen. 2, 2). Pentru istoria omenirii, de șapte mii de ani, este de o importanță mare. Numărul 7 este numărul desăvârșirii dumnezeiești. Ziua a opta ar fi din nou ziua întâi.

Perioada biblică poate fi împărțită în epocile următoare: aproximativ două mii de ani – două zile la Dumnezeu – au trecut de la Adam până la Avraam, următoarele două mii de la Avraam până la Hristos. Acum urmează din nou desăvârșirea unei epoci de două mii de ani. Ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului – Împărăția de o mie de ani. Prorocii și apostolii au vorbit și au scris despre această „zi a Domnului“. Ioan relatează despre un eveniment trăit personal pe insula Patmos „*În ziua Domnului eram în Duhul.*“ (Apoc. 1, 10). Această zi din

urmă începe cu cea mai mare conflagrație, cunoscută sub numele „bătălia de la Armaghedon“ (Apoc. 16, 14-16), și se încheie cu lupta cea mare a lui Gog și a lui Magog, după mia de ani, când Satana va fi dezlegat și acesta va înșela popoarele încă odată (Apoc. 20, 7-10). Între acestea se află Împărăția păcii de o mie de ani, unde „... lupul va locui împreună cu mielul, ... pardosul se va culca împreună cu iedul, ... vițelul, puiul de leu ...“ (Isa. 11, 6-8) și, „...Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare; niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța să facă război.“ (Mica 4, 3; Isa. 2, 4).

„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său.“ (Isa. 11, 10-11).

Din perspectivă profetică noi trăim, de la începutul Noului Legământ, în ultimele două zile numite și „sfârșitul vremurilor“. Despre Hristos se spune: „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la **sfârșitul vremurilor** pentru voi“ (1 Pet. 1, 20). Această epocă se află acum la sfârșitul ei. Din cauza calculului diferit al anilor (anul biblic are 360 de zile, iar cel solar are 365 de zile) nu este posibil să calculăm timpul. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Totuși ne-au fost date un punct de plecare și o orientare generală în timp. Din împlinirea evenimentelor prezise – din semnele timpului – putem observa că noi trăim acum la sfârșitul timpului de sfârșit. Cât de mult s-a apropiat istoria omenirii de punctul crucial, venit de la Dumnezeu, este un lucru clar și vizibil.

În ziua de Rusalii, Petru a avut în vedere ambele zile profetice, atunci când a vorbit despre evenimentul revărsării Duhului Sfânt, pe care l-a rânduit pe fundamentul Cuvântului din Ioel: „Cuvântul Domnului care a fost spus lui Ioel (cap. 1, 1): **În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna Duhul Meu peste orice făptură ...**“ (Fap. 2, 17). EL așează, cu precizie, ziua Domnului la sfârșitul acestor zile din urmă, adică după scurgerea celor două mii de ani ai istoriei omenirii, și ea poată să vină după ce va fi încheiată ziua mântuirii: „Soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină **ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.**“ (Fap. 2, 20). După Mal. 4, 5 ziua Domnului este și ziua cea mare și înfricoșătoare.

Unele evenimente se vor întâmpla la sfârșitul acestei epoci de două mii de ani, altele la începutul zilei a șaptea, ziua Domnului. Nu există text biblic care să numească sabatul sau duminica „ziua Domnului“. Această zi va fi minunată pentru cei răscumparați (Fil. 1, 6; Fil. 2, 16), dar pentru cei fără Dumnezeu va fi însă groaznică (Isa. 13, 6-12). Așa cum Dumnezeu a isprăvit în ziua a șaptea lucrarea Creației Sale și apoi s-a odihnit, tot așa va fi cu isprăvirea lucrării Sale de răscumpărare.

Timpul harului mai este numit și „ziua mântuirii“ sau „timpul potrivit“, ca „timpul plăcerii Lui“ (Isa. 49, 8; 2 Cor. 6, 2) și „anul de îndurare al Domnului“ (Isa. 61, 2; Luca 4, 19). Prin anul de îndurare se înțelege și „anul jubiliar“, care în Vechiul Testament se repeta tot după șapte ori șapte ani, deci în al cincizecilea an. Toți datornicii și sclavii care și-au pierdut averea, ajungeau în anul de îndurare, în posesia moșiilor pe care le-au avut mai înainte (Lev. 25). În ziua aceea mare a împăcării, trâmbițele răsunau, toți datornicii deveneau liberi într-o singură zi în timpul aceluia an de îndurare. După ce, mai înainte, a avut loc marea „zi de împăcare a lui Dumnezeu“ cu omenirea, se sună acum cu trâmbița Evangheliei, iar cel ce ascultă și crede devine liber. Întregul timp de har, care este anul dumnezeiesc de îndurare, pe care Domnul nostru l-a dăruit omenirii, se află la dispoziția fiecărui om, indiferent unde și când trăiește acesta. Oricine Îl crede în acest timp pe Dumnezeu și acceptă răscumpărarea oferită devine un om liber. Domnul nostru a strigat atunci: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.*“ (Luca 4, 21). Acest „astăzi“ este ziua dăruită de Dumnezeu (Evrei 4, 7).

Despre ultimele două zile, Petru explică mai departe: „*De asemenea toți prorocii, de la Samuel și ceilalți, care au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea.*“ (Fap. 3, 24). Ne putem mira de precizia cu care au descris bărbații lui Dumnezeu din Noul Testament, prin descoperire, planul de mântuire al lui Dumnezeu. „*Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.*“ Dumnezeu a încheiat acest legământ în Hristos, pe Golgota, și i-a dat, în același timp, o făgăduință Israelului: „*Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.*“ (Evrei 8, 8+10).

Referitor la timpul Vechiului Testament, care, la fel, a fost exprimat în zile, în sens profetic, citim în Evrei 1: „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul.*“ (vers. 1). Sfârșitul acestor zile ale părinților s-a revărsat în începutul zilelor în care Dumnezeu a vorbit prin Fiul, dându-ne răspunsul. Aici se exprimă, pentru Biserică, timpul celor aproximativ două mii de ani, care își găsește împlinirea și desăvârșirea la sfârșitul acestei epoci. Apoi urmează împlinirea planului lui Dumnezeu cu Israelul, la începutul zilei a șaptea, direct înaintea începutului Împărăției de o mie de ani.

În Osea 6, 1-2, este relatat despre aceasta: „*Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui*“ (vers. 1-2).

Din anul 70 d. Hr., când a fost distrus templul de către armata romană condusă de generalul Titus, Israelul a fost răspândit printre toate popoarele, așa cum deja prorocul Moise a prezis acest lucru. Moise a anunțat, totodată, și întoarcerea lor în Israel (Deut. 4, 27-28). Prin prorocul Ieremia, Domnul a vorbit următoarele: „*Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna, și-l va păzi cum își păzește păstorul turma ... Ei vor veni, și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului ... le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor.*“ (cap. 31, 10-13). În prorocul Ezechiel, cap. 36-38, ni se relatează: „*și să le spui: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ,Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile, și-i voi aduce înapoi în țara lor.*“ (cap. 37, 21). În cap. 38 ni se descrie timpul în care se vor întâmpla toate acestea: „*În vremea de apoi ... în zilele de apoi te voi aduce ...*“ (vers. 8+16).

În textul amintit, din Osea, se spune că după două zile, adică după două mii de ani se vor întâmpla acestea, iar în a treia zi, Domnul va ajuta Israelul, încât ei vor primi viață din Dumnezeu. Speranța în venirea lui Mesia a rămas vie printre iudeii credincioși, până în ziua de azi. O rugăciune la zidul plângerii se încheie, în general, cu cererea ca Mesia să vină, iar templul să fie construit din nou. Atunci se va spune: „*Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca ploaia de primăvară, care udă pământul!*“ (Osea 6, 3).

Ca printr-o minune a lui Dumnezeu, statul Israel există iarăși din anul 1948. Din perspectiva istoriei mântuirii divine, Dumnezeu se ocupă cu Israelul privindu-l ca un întreg în propria țară, în timp ce El cheamă afară dintre neamuri și limbi numai persoane individuale care cred. În ce privește desăvârșirea Bisericii dintre neamuri și salvarea Israelului, Pavel scrie: „*O parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor.*“ (Rom. 11, 25-26).

Același gând l-a avut și Iacov deja înainte de adunarea Bisericii din Ierusalim, unde a spus următoarele: „*Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocului, după cum este scris: ,După aceea Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui.*“ (Fap. 15, 14-16). Prorocul Amos a formulat-o astfel: „*În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David ...*“ (cap. 9, 11). Referitor la poporul Israel, Țefania scrie: „*În ziua aceea, nu vei mai avea nevoie să roșești ...*“ (cap. 3, 11). „*În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele ... În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.*“ (Zah. 12; 3, 9, 10).

Realitatea întoarcerii poporului Israel în patria lui este dovada infailibilă că timpul harului se apropie acum de sfârșit, iar Dumnezeu se va descoperi iudeilor în scurt timp. Înainte de sosirea zilei de pe urmă, trebuie să se încheie lucrarea lui Dumnezeu cu Biserica. Așa vorbește Domnul: „*Iată, că vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*“ (Mal. 4, 5). Se poate ca această făgăduință să se fi împlinit deja, fără ca preoțimea oficială să fi băgat de seamă? La începutul timpului de har s-a întâmplat tot așa cu Ioan Botezătorul.

Pentru că Ioan Botezătorul a împlinit prima parte a vers. 6 din Maleahi 4 "*ca să întoarcă inima părinților la copii*" (Luca 1, 17) a fost și el numit Ilie. Dar de atunci au trecut aproape două mii de ani, iar ziua Domnului nu a venit încă. Ioan a fost mesagerul care, conform Maleahi 3, 1, a pregătit atunci calea Domnului (Mat. 11, 10; Mar. 1, 1-3).

Ioan a fost întrebat, printre altele: „*Ești tu Ilie?*“ La aceasta el a răspuns: „*Nu sunt.*“ (Ioan 1, 21). Înaintea încheierii zilei harului și înaintea începutului zilei judecății și mâniei, Dumnezeu a vrut să trimită un bărbat ca prorocul Ilie. Acest bărbat are sarcina de a întoarce inimile copiilor lui Dumnezeu la credința părinților apostoli (Mal. 4, 6b). Așa cum Ilie a chemat poporul Israel pe muntele Carmel și a zidit din nou altarul Domnului, luând exact douăsprezece pietre, care corespundeau celor douăsprezece seminții ale lui Israel, pentru ca Dumnezeu să poată răspunde din cer și să aducă hotărârea Sa, tot așa Ilie din timpul acesta trebuie să așeze iarăși ca temelie în Biserică învățătura celor doisprezece apostoli, pentru ca Dumnezeul cel viu să poată confirma Cuvântul Său și să-și descopere puterea în Biserica Sa. Acest bărbat nu poate fi reprezentantul unei denominații: el trebuie să fie un om trimis de Dumnezeu cu directul mesaj divin pentru poporul lui Dumnezeu.

În Mat. 17, 11, Hristos confirmă slujba aceasta, care atunci se afla încă în viitor: „*Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină mai întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.*““ Traducând Biblia, într-o notă referitoare la Mat. 17, 10-11, dr. Scofield scrie următoarele despre tema aceasta, așa cum procedează și ceilalți cunosători ai profeției biblice: „**Hristos întărește această profeție deosebită și încă neîmplinită din Mal. 4, 5-6: «Ilie trebuie să vină mai întâi și să așeze toate lucrurile.»** Aici, ca și în Maleahi, prorociile sunt arătate în mod separat, una s-a împlinit în timpul lui Ioan Botezătorul, cealaltă trebuie să se îplinească în Ilie. Dar Ioan Botezătorul era deja venit, iar slujba sa în Duhul (Luca 1, 17) și puterea lui Ilie care trebuia să vină era desăvârșită, încât se putea spune: «Ilie a venit deja».“

Cel ce a pregătit calea Domnului la prima venire a lui Hristos a venit în duhul și puterea lui Ilie. Înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, bărbatul lui Dumnezeu trebuie, pe bază biblică, să rânduiască și să aducă totul la forma corectă din timpul

primilor creștini. Aceasta trebuie să se întâmple, conform Sfintei Scripturi, înaintea venirii lui Isus Hristos, pentru că despre El se spune: „... *pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime*“ (Fap. 3, 21).

Referitor la ziua Domnului, Pavel scrie către Tesaloniceni: „*Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.*“ Aceasta înseamnă că surpriza cea mare va veni fără nici o sesizare dinainte. Referindu-se la ziua aceasta, Pavel spune: „*Când vor zice: ‘Pace și liniște!’ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.*“ Noțiunile „pace“ și „siguranță“ nu au avut niciodată un rol așa de mare ca în prezent. Politicienii încearcă să ofere popoarelor greu încercate pace și securitate. Chiar în timpul când devizele „pace“ și „siguranță“ vor fi des folosite, atunci se va întâmpla nenorocirea. Timpul acesta este acum. În est și în vest se împlinesc dorința dezarmării și a securității în toată Europa și astfel pentru toată lumea. Pentru cunoscătorii Scripturii ziua aceasta nu va veni pe neașteptate, pentru că ei văd, cu ajutorul semnelor timpului, cât de mult au înaintat evenimentele în desfășurarea lor. „*Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.*“ (1 Tes. 5, 2-4).

Apostolul Pavel atinge problema venirii Domnului Isus Hristos și a unirii noastre cu El și ne îndeamnă să nu intrăm în panică: „... *ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar*“ (2 Tes. 2, 2b). În acest capitol și în alte locuri sunt descrise semnalmentele spirituale ale acestei epoci din urmă, care este numită și timpul sfârșitului: „*Cum vă spuneau că în **vremurile din urmă** vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.*“ (Iuda 18).

Aproape aceleași cuvinte se găsesc în 2 Pet. 3, 3: „*Înainte de toate, să știți că în **zilele din urmă** vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor.*“

În versetul următor apostolul descrie semnalmentele acestor batjocoritori care nu batjocoresc într-un fel obișnuit, ci batjocoresc făgăduința venirii lui Hristos spunând: „*Unde este făgăduința venirii Lui?*“

Starea generală în zilele din urmă sau în timpul sfârșitului este descrisă în 2 Tim. 3, 1-9: „*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfași; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu ...*“

În general, Domnul a vorbit despre starea morală și spirituală a omenirii din timpul acesta; este ca în zilele lui Noe și ca în timpul Sodomei și Gomorei (Luca 17). În timpul lui Noe a avut loc amestecul cel mai mare dintre cele două linii (Set și Cain), iar din cauza aceasta Dumnezeu a hotărât sfârșitul oricărei viețuitoare (Gen. 6). Acum are loc amestecul cel mai mare pe plan religios care a existat vreodată.

În 2 Tim. 4, 1-5, suntem avertizați de o vestire care deviază de la Cuvântul adevărului: „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă ... Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.*“ În 1 Tim. 4, 1-3 nu apostolul, ci Duhul Domnului a prezis desfășurarea spirituală: „*Dar Duhul spune lămurit că, în **vremile din urmă**, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor ... Ei opresc căsătoria (obligând celibatul) și întrebuițarea bucatelor (de ex., vinerea este interzis consumul cărnii), pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul.*“ Sfânta Scriptură numește „*învățături drăcești*“, dorințele deosebite prezentate de oameni.

Și apostolul Petru a scris despre ziua Domnului, pe care o numește și „ziua lui Dumnezeu“: „***Ziua Domnului** însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde ... așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu.*“ (2 Pet. 3, 10-12).

Prorocul Daniel s-a referit deseori la timpul sfârșitului. În cap 2, 28 scrie: „*Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descoperă tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în **vremurile de pe urmă**.*“ În cap. 8 vers. 17, 19 și 26 i s-a spus: „*Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește **vremea sfârșitului!** ... Iată, îți arăt, ce se va întâmpla la **vremea de apoi** a mâniei, căci vedenia aceasta privește **vremea sfârșitului** ... Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște **vremi îndepărtate**.*“ Aproape aceleași cuvinte i-au fost spuse prorocului, în ultimul capitol: „*Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la **vremea sfârșitului** ... Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la **vremea sfârșitului**.*“ (cap. 12, 4+9).

Până în prezent nu a fost posibilă rânduirea părții profetice a istoriei cu ajutorul Sfintei Scripturi, cum este cazul acum, pe baza desfășurărilor politice în lume. Europa care se naște acum pe o bază politică și religioasă este renașterea „*Împărăției romane*“ pe fundamentul tratatelor de la Roma din 25 martie 1957. Desfășurarea evenimentelor din Europa Centrală și starea generală a lumii arată limpede că noi trăim aproape de revenirea lui Isus Hristos și de ziua Domnului care-

i urmează. Timpul nu este doar aproape, timpul a sosit. Prorocia biblică nu mai trebuie tâlcuită astăzi, noi o vedem împlinită înaintea noastră. Timpul harului, **ziua mântuirii**, se apropie de sfârșit; numărătoarea inversă a început deja. O epocă se încheie, iar cealaltă, ultima zi, începe. După ziua a șaptea, ultimul mileniu, timpul se va revărsa în veșnicie.

Capitolul 27 ÎMPĂRĂȚIA ROMANĂ MONDIALĂ ȘI ÎNSEMNĂTATEA EI DEOSEBITĂ ÎN TIMPUL SFÎRȘITULUI

Împărăția Romană mondială este de nedespărțit de biserica romană. În zilele lui Constantin ea a început ca biserică imperială, apoi a devenit biserică națională și pe urmă biserică de stat. Desfășurarea religioasă s-a încheiat cu cea statală, și din instituția religioasă s-a format o structură statală, și anume „statul bisericesc“, care a existat peste veacuri. Nici o altă biserică, de la „biserica din Răsărit“ și până la biserica anglicană mondială, nu are, în calitate de instituție religioasă, caracter de stat. Biserica romană este în mod oficial un stat independent în cadrul altui stat, aceasta este puterea politică cea mai importantă pe pământ. Vaticanul întreține relații diplomatice cu peste 100 de țări, aceasta înseamnă schimb de ambasadori cărora Sfântul Scaun le-a dat denumirea de „nunțiu“. De ce nu are astfel de relații diplomatice și o altă biserică recunoscută? De ce numai biserica Romei? Pentru că aceasta este o formație politico-statală care, în sens spiritual, are menirea să răspundă de toți cei care aparțin tuturor statelor.

La vizitele papale totul decurge ca la vizitele unui *șef suprem de stat*, unde acesta **trebuie** să fie primit cu toate onorurile. Când Hristos a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu, S-a referit El oare la „biserica romană“, pe care papii au ridicat-o în fața ochilor lumii? Poate această putere mondială politică, economică și religioasă să fie Biserica lui Hristos? A fost aceasta voia lui Dumnezeu? Aceasta a fost intenția lui Isus Hristos, când a înfăptuit răscumpărarea pe Golgota?

Conform celor văzute de prorocul Daniel în vedenii, aflăm că până la sfârșitul acestei civilizații sunt prevăzute patru împărății mondiale. Ultima este Împărăția Romană mondială (Dan. 2+7). Evoluția acestor împărății mondiale este dovedită de istorie: împărăția babiloniană a durat din 606-538 î. Hr., împărăția mezilor și a perșilor din 538-330 î. Hr.; a urmat apoi împărăția greacă sub Alexandru cel Mare, care a durat din 330-30 î. Hr. Începând cu anul 30 î. Hr., Împărăția Romană mondială, care va dura până la sfârșitul direct al acestei epoci, a preluat dominația. Aceste patru împărății au fost simbolizate în Daniel 7, prin patru animale. În prorocia biblică un animal simbolizează întotdeauna o putere, o împărăție sau un domnitor care și-a exercitat puterea (Dan. 7, 17+23).

Totul a început cu bărbatul renumit Nebucadnețar, care, influențat de fanatici și mărire a poruncit, dintr-o dată, ca oricine se îndreaptă spre un alt Dumnezeu decât dumnezeii recunoscuți în împărăția sa, să fie dat morții. Cine nu a auzit despre cei trei bărbați care au fost aruncați în cuptorul cu foc, numai pentru că au chemat numele Dumnezeului adevărat, căruia I-au slujit? Aceeași acuzație a fost adusă și împotriva prorocului Daniel, iar pe baza acuzațiilor el a fost aruncat înaintea leilor. Dar dintr-o dată a apărut, ca din senin, pe perete textul scris „Menetechel“ (Mene mene techel up farsin), prin care domnitorul a fost înștiințat că împărăția lui este cântărită și zilele îi sunt numărate. Tot așa se va întâmpla la sfârșitul acestei generații.

În ultimii două mii de ani Roma și-a exercitat puterea prin toate metodele posibile. Mai întâi în chip politico-păgân, apoi în chip politico-păgâno-creștin. Fie de către împărați, fie, mai târziu, de către papi – întotdeauna s-a urmărit extinderea, întărirea și restabilirea granițelor acestei împărății. Aceasta se realizează cu toate mijloacele posibile. Toate celelalte împărății, până la „imperiul britanic“, s-au destrămat și au trebuit să se încadreze în dezvoltarea generală. și împărăția sovietică a căzut, iar blocul răsăritean este reorganizat pentru ca această unică „împărăție mondială“ să ia ființă. Această desfășurare este socotită de către biserică o biruință contra comunismului, așa cum s-a proclamat la Sinodul European de la Roma, în noiembrie/decembrie 1991. Decăderea bruscă a comunismului înseamnă progresul catolicismului mondial.

În această Împărăție Romană mondială s-a proclamat, începând cu sec. al IV-lea d. Hr., crezul trinitar romano-catolic ca singurul crez valabil. Împărații, papii, regenții și toți cei care aveau influență s-au simțit datori să sprijine acest țel cu toată puterea. Cei care s-au adresat singurului Dumnezeu adevărat, cum, spre exemplu, au fost iudeii și credincioșii de alte convingeri, au fost prigoniți fără scrupule. Scopul a scuzat întotdeauna mijloacele. Au existat cruciade și multe așa-zise „războaie drepte și sfinte“, pentru că biserica „sfântă și dreaptă“ stătea în spate.

Astăzi nu există nici o posibilitate de a se prezenta ceea ce s-a comis cu adevărat. Cel care privește picturile care redau sculele de tortură folosite de inchiziția „sfântă“, i se face rău. Intoleranța față de credincioșii de altă credință și fanatismul religios orb, care au produs atâta ură, au depășit orice măsură. Cercetătorii au încercat cu multă rețineră să aducă lumină în această perioadă întunecată. Nu se poate spune îndeajuns de răspicat că toate aceste atrocități săvârșite au fost justificate pe baza poziției nebiblice, conform căreia în această Împărăție Romană trebuie să fie valabilă o singură credință, și anume aceea care este reprezentată prin biserica romană.

Papii și împărații își împărțeau puterea. Astăzi am numi aceasta „joint-venture“

sau „power-sharing“. Ei au domnit parțial în împărăția lor cu o brutalitate de nedescris. Această așa-zisă „Împărăție Romană sfântă“ nu este de fapt sfântă, aceasta nu este Împărăția lui Dumnezeu. Împărăția aceasta, prin denumirea ei, este prezentată, intenționat sau din neștiință, în mod fals. Nici un apostol sau vreun bărbat chemat de Dumnezeu nu s-au amestecat vreodată în politică, nici nu au deținut putere lumească. Slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu au vestit în toate timpurile Împărăția lui Dumnezeu și au lăsat politica pe seama politicianilor. Împărăția Romană mondială, compusă din puterea politică, economică și religioasă, se ridică acum din nou înaintea noastră și se extinde. O Europă unită a fost visul dintotdeauna al papilor, dar în profeția din timpul sfârșitului ea joacă cel mai mare rol.

Indiferent de forma de guvernare din diferitele țări care au făcut parte din această Împărăție Romană sau care fac parte acum – formele de stat și de guvernare au venit și au trecut, dar „biserica imperială“ a supraviețuit și a rămas de fier. Pentru a se impune opiniei mondiale, Vaticanul va atrage și va cuprinde toate celelalte religii instaurându-și dominația ocrotitoare. Astăzi nu se mai aruncă blesteme și nici nu mai este excomunicat careva, astăzi tuturor li se întind brațele. Papa primește în audiență, în aceeași săptămână, un politician din Israel și pe șeful Organizației pentru Eliberarea Palestinei; la el vin responsabilii politici și religioși din toate țările, indiferent de aspectul ideologic sau politic. Toți și-au dat seama că fără o vizită făcută papei nu-și găsesc respectul necesar nici măcar în propria lor țară. În mod sigur președintele american George Bush a ascultat de consilierii săi când a vizitat Europa, în mai 1989, făcându-i, mai întâi, din politețe, o vizită papei. Mihail Gorbaciov, ca mulți alții, a procedat la fel. și unirea Germaniei a fost hotărâtă acolo pe plan politic. După începutul unirii, în noiembrie 1989, cancelarul Helmut Kohl i-a mulțumit papei în mod oficial, din Berlin, pentru ajutorul lui puternic. Astfel se face politica mondială (Apoc. 17, 2+18).

Conform profeției biblice, după toate războaiele care au avut loc va fi proclamată o pace aparentă; dușmanii istorici vor deveni prieteni, ca să se împlinească ce este scris: „*Când vor zice: „Pace și liniște!”*“ (1 Tes. 5, 3). Toată Europa este cuprinsă de o schimbare. În est și în vest oamenii intervin pentru pace, ei au demonstrat cu lozincile „Din săbii să facem pluguri“ sau „Pace fără arme“. În ultimul timp s-au realizat progrese mari la tratativele de pace. Această pace politică nu va fi declarată de nici un politician, ci de Antihristul, care va domni atunci și care se va prezenta ca inițiator și ca mediator. Dar pacea adevărată și durabilă va fi adusă de Hristos, adevăratul Domn al păcii.

Preotul Markmann redă o precizare referitoare la timpul sfârșitului, scrisă de un văzător rus, în felul următor: „**Cu pușin timp înaintea morții sale, în anul 1900, văzătorul rus Vladimir Soloviov a publicat renumita lui lucrare „Scurtă povestire**

despre Antihrist'. El îl pune pe ‚omul viitorului‘ să vorbească în fața Congresului mondial al popoarelor următoarele cuvinte: ‚Popoare ale pământului! Pacea mea v-o dau vouă!‘ și încheie astfel: ‚Popoare ale pământului, făgăduințele s-au împlinit. Pacea mondială veșnică este asigurată ... pentru că de acum înainte există pe pământ o putere centrală care este mai tare decât celelalte puteri în parte sau în totalitatea lor ... și de acum înainte nici o putere nu va îndrăzni să spună război, când eu zic pace. Popoare ale pământului! Pacea să fie cu voi!‘“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, pag. 67).

Astfel de cuvinte vor ieși din gura căpeteniei religioase, care determină politica într-o mare măsură. Dacă apologeții creștini vorbesc despre „Supermann“-ul din timpul sfârșitului și îl caută în iudaism și în islam, aceasta arată necunoaștința lor. Acest om nu va fi nici ateu, nici iudeu, nici musulman, nici budist, nici hindus. Este vorba despre un om încununat, care se consideră domnitor peste toată lumea. Același om care se prezintă mai întâi iubitor, dar în care în ceasul X, va intra Satana, ca în Iuda, și-l va stăpâni; atunci măsura păcatului și a nelegiurii se va umple.

Împlinirea profeției biblice nu este valabilă pentru China sau S.U.A., ci pentru „Europa Unită“. Preotul Markmann scrie despre aceasta: „După ultimul război, Vaticanul s-a luptat consecvent pentru o Europă nouă și unită. Papa Paul al VI-lea a subliniat în mod deosebit gândul unirii Europei. Deja predecesorii săi Pius al XII-lea și Ioan al XXIII-lea s-au declarat pentru crearea unei Uniuni Europene cu caracter supranațional. Paul al VI-lea sublinia că numai credința catolică este cea care a ‚realizat‘, Europa unită; aceasta ar putea contribui într-o măsură incomparabilă să insufle vitalitate spirituală acelei culturi comune fundamentale ce ar urma să dea viață unei Europe unite, din punct de vedere social și politic.‘ Necesitatea unirii Europei va deveni din zi în zi mai stringentă, a declarat el în 1963.“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, pag. 70).

Vaticanul a fost puterea inițiatore în elaborarea tratatelor romane. Deja în anul 1970 s-au deschis relațiile diplomatice cu comisia Pieței Comune din Bruxelles. Se va ajunge la o Europă unită. Mihail Gorbaciov, un om respectat în toată lumea, a subliniat, încă o dată, noțiunea „construirea Casei Europene“, așa cum a fost elaborată ea în tratatele romane în 1957. Politicienii renumiți și clericii au preluat deja aceste cuvinte, introducându-l în vocabularul lor. Toate vocile autoritare se exprimă cu hotărâre, în ultimul timp, pentru unitatea Europei întregi.

„Papa face apel pentru o ‚Europă fără granițe‘. Papa a chemat la construirea unei ‚Europe fără granițe‘ care să nu-și tăgăduiască rădăcinile creștine. Acest ‚Proiect al unei Europe fără granițe‘ îl încredințează mamei lui Dumnezeu, Maria, a spus el, luni, în fața a cca 6.000 de oameni în Covadonga în Asturia, ultima stație a călătoriei sale de trei zile în Spania.“ (Ziarul „Frankfurter Allgemeine“, 22. 08. 1989).

Din nou papa este acela căruia i-a venit ideea potrivită, de a face un pod de legătură peste prăpastia dintre est și vest. Citatul următor prezintă o relație mai clară despre această problemă: „**Interesul puternic al papei pentru o Europă unită pe bază religioasă-catolică se materializează și în proclamarea de sfinți protectori (patroni) ai Europei. Deja papa Paul al VI-lea îl proclamase pe ,Benedict din Norcia‘ drept patron al Europei. Acum papa Ioan Paul al II-lea a declarat, în cadrul bisericii catolice mondiale, încă doi sfinți protectori, anume pe frații sfinți ,Chiril‘ și ,Metodiu‘, care au lucrat în sec. al IX-lea, ca apostoli și învățători ai slavilor; acum ei au fost declarați ca sfinți protectori ai Europei.**“

„**Ioan Paul al II-lea vrea să evidențieze, prin sărbătorirea sfinților Chiril și Metodiu și prin proclamarea lor drept patroni ai Europei, contribuția acestora la formarea Europei. Pe de altă parte, el vrea să sublinieze faptul că profilul spiritual și cultural al Europei nu s-a format doar prin civilizația romano-latină și pe baza tradiției spirituale occidentale, ci și prin cultura greacă clasică și prin tradiția bizantino-slavonă.**“

Președintele conferinței episcopale germane, cardinalul Josef Höffner, a declarat la Köln, în acest context, că efectul acestor patroni, ca „apostoli ai slavilor“, poate fi comparat cu ceea ce a efectuat sfântul Benedict pentru Europa de Vest și Europa Centrală. Toți acești trei sfinți ar fi deci „constructorii spirituali ai Europei, și anume ai întregii Europe“.

Decizia papei ar fi o solicitare către toți ca „toată Europa să fie încredințată mijlocirii celor trei mari sfinți chiar și în cadrul pașilor hotărâtori întreprinși deja pe drumul deplinerii unității dintre biserica catolică și cea ortodoxă ...“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, pag. 72-73).

Vaticanul, prin organizațiile lui, joacă cel mai important rol în unirea Europei pe plan politic și religios. Fără el nu poate fi gândită profeția pentru timpul sfârșitului. Strategia lui s-a schimbat total după cel de-al doilea război mondial, acum este fără violență, dar scopul a rămas același. Cel de-al doilea război mondial este, după unii cunoscători ai fenomenului, o încercare de a crea, prin forță militară, o Europă catolică.

Bolșevismul ateist a fost privit de către Vatican, de către curia întreagă, în general, și de către guvernele din vest, ca fiind cel mai mare pericol pentru Occidentul creștin. Mussolini s-a pus în slujba bisericii când a predat, în anul 1929, actualul „stat al Vaticanului“ papei Pius al XI-lea ca teritoriu suveran și autonom. Vaticanul a devenit iarăși de facto din timpul acela un stat suveran.

Relația bisericii cu fascismul și socialismul național până în anul 1945, a fost cercetată de către istorici. Redăm, în continuare câteva citate din cartea „Abermals kräfte der Hahn“, cap. 67 și 68, scrisă de dr. K. Deschner, care a prezentat fără menajamente fapte istorice.

„**Primul serviciu pe care l-a făcut fostul socialist (Mussolini) Sfântului Scaun, a fost**

unul financiar. El a salvat de fapt „Banco di Roma“, unde se aflau depunerile curiei și ale demnitarilor ei, în sume mari. El a salvat-o de la faliment, ajutând-o, din fondul statului italian, cu 1, 5 miliarde lire ... Cardinalul Vannutelli, decanul așa-zisului colegiu sfânt, a declarat deja atunci despre dictator că ar fi „ales pentru salvarea națiunii și pentru restabilirea fericirii ei.“

„Papa Pius al XI-lea s-a mai văzut odată forțat, în ziua de 13 februarie 1929, să îl numească pe Mussolini ‚omul care ne-a fost trimis de sus‘ ... Să mai notăm, în paranteză, că, după semnarea tratatului lateran, chiar și primarul general al orașului Köln, Konrad Adenauer, l-a asigurat pe Mussolini, într-o telegramă de felicitare, că numele lui va fi scris cu litere de aur în istoria bisericii catolice.“

„În timp ce aproape toată lumea a condamnat agresiunea fascistă (asupra Abisiniei), biserica catolică, în special clerul italian, a stat de partea lui Mussolini. În 27 august 1935, când pregătirile de război din Italia s-au desfășurat într-o viteză mare, papa a proclamat un război de apărare (!) în scopul expansiunii (!) unei populații în creștere care ar putea fi drept și corect. Câteva zile mai târziu, adică patru săptămâni înaintea agresiunii, 19 arhiepiscopi și 57 de episcopi i-au trimis lui Mussolini o telegramă publică în ‚Osservatore Romano‘, în care se spunea: ‚Italia catolică se roagă pentru extinderea patriei sale iubite, care este mai unită ca oricând prin guvernul țării.‘ ... Arhiepiscopul din Tarent, după ce a citit o liturghie pe un submarin, a numit agresiunea ‚un război sfânt, o cruciadă‘ ... Arhiepiscopul de Milano, cardinalul Schuster, care a binecuvântat în toamna anului 1935 trupele care s-au dus pe front, l-a comparat pe Mussolini cu Cezar, Augustus și Constantin, învățînd la școală tineretul italian că, prin lucrarea Duceului ‚Dumnezeu ar fi răspuns din ceruri.‘ ... Încă în 12 ianuarie 1938 Mussolini a primit 72 de episcopi și 2340 de preoți în Palazzo Venezia, unde arhiepiscopul Nogara, l-a rugat pe Dumnezeu, într-o cuvântare, să stea de partea Duceului în toate bătăliile, pentru propășirea Italiei creștine ... ‚Cu o exaltare smerită, cu glasul și cu inima poporului strigăm: Heil Duce!‘“

„Deja în anul 1933 episcopii spanioli au cerut într-o pastorală, iar papa într-o enciclică din 3 iunie ‚o cruciadă sfântă pentru restabilirea totală a drepturilor bisericesti‘. ... Cumnatul lui Franco, Serrano Suñer, secretarul organizației tineretului catolic, mai târziu ministru de interne și de externe, era un prieten al lui Mussolini și al lui Hitler și, la sfârșitul lui iunie 1942, a fost decorat de papa cu Marea Cruce a ordinului Pius al XI-lea. Cu două luni înainte, Suñer îi spune unui corespondent de presă danez că pe frontul de est luptau deja 15.000 de spanioli și că numărul lor se va ridica la un milion, dacă Germania ar avea nevoie. ... Episcopii germani au publicat deja în 30 august 1936, la indicația directă a secretarului de stat, cardinalul Pacelli, o pastorală în care se spune cu privire la Spania: ‚Ce misiune îi revine poporului și patriei noastre reiese de la sine. Fie ca să-i reușească Führer-ului nostru cu ajutorul lui Dumnezeu, să realizeze această uriașă și grea operă de apărare (!) într-o fermitate de nezdruncinat și în cea mai fidelă cooperare a tuturor compatrioților.‘ Deja în 3 ianuarie 1937 episcopii germani i-au prelucrat pe credincioșii lor cu privire la Spania: ‚Dragi diecezani! Führer-ul și cancelarul Adolf Hitler a văzut de departe înaintarea bolșevismului și și-a îndreptat toate gândurile și grijile pentru a înlătura această mare

primejdie din fața poporului nostru german și a Occidentului.“

„În același an (1933) catolicul von Papan a încheiat concordatul dintre Germania nazistă și Vatican ... Din anul 1934 până în anul 1938, Papan, în calitate de ambasador german la Viena, a pregătit preluarea puterii de către naziști în Austria.“

„Niciodată episcopii germani nu s-au ridicat împotriva multor mii de asasinate judiciare comise asupra adversarilor lor, împotriva prigoanei liberalilor, democraților și comuniștilor, pe care de fapt au dorit-o cu adevărat ... Niciodată nu au protestat împotriva groaznicelor pogromuri ale evreilor, nici împotriva distrugerii a peste două sute de sinagogi, nici împotriva înjosirii, deportării și gazării evreilor, pe care propria lor biserică i-a prigonit o mie și cinci sute de ani, omorându-i astfel. Ca atare ei nu au protestat niciodată împotriva sistemului național-socialist. Mai mult, înalții clerici, cum au fost cardinalul Faulhaber din München, cardinalul Schulte din Köln, episcopul Matthias Ehrenfried din Würzburg etc. (în anul 1935), și-au declarat disponibilitatea de a colabora cu nazismul și au regretat neimplicarea lor.“

„La 11 martie 1938 trupele lui Hitler au ocupat Austria. Cardinalul Innitzer din Viena, care în înțelegere cu Vaticanul, îi recomandase lui Schuschnigg supunerea și îi declarase: „Anexarea este inevitabilă“, și a sărbătorit intrarea trupelor germane cu dăngăte și steaguri cu svastică atârinate pe biserici, și a însărcinat preoțimea să facă același lucru. La 12 martie s-a impus acesteia oficierea unui serviciu de mulțumire lui Dumnezeu. După ce Hitler l-a primit pe cardinal în audiență în 15 martie, și după ce l-a asigurat pe acesta de menținerea drepturilor sale bisericești, toți ceilalți episcopi austrieci, cu excepția episcopului din Linz, au solicitat poporului să-l voteze pe Hitler și au încheiat apelul lor cu salutul: „Heil Hitler“.“

Și în fața realităților care demonstrează că obiectivul politic al bisericii mondiale a rămas același, trebuie ca procesele din trecut să fie un avertisment pentru viitor. Așa-zisul „Sfântul Imperiu Roman de origine germană“ constă din putere religioasă și politică. Această formulare își are îndreptățirea în măsura în care Vaticanul s-a folosit, într-un mod cu totul deosebit, de germani pentru atingerea scopurilor sale. și în procesul de unificare al Europei, Germania este din nou „locomotiva întregului tren“, placa turnantă est-vest. Istoricii, fie din înțelepciune, fie din teamă de biserică, n-au descris acest delicat capitol religios sau l-au încredințat hârtiei numai aluziv.

Înainte de al doilea război mondial, Vaticanul s-a concentrat asupra Germaniei, care a devenit tot mai puternică. Totul a început în Bavaria catolică, în special în München, unde Hitler a eșuat, în anul 1923, într-o încercare de puci. În anul 1924 Vaticanul a încheiat cu Bavaria un concordat. Este remarcabil faptul că papa Pius al XII-lea a fost în acești ani nunțiu papal în München și, mai târziu, în Berlin.

Deja în anul 1938 se aflau în lagărele de concentrare 40.000 de adversari politici, fără ca vreun demnitar să fi ridicat glasul pentru cei dezonorați. Franz von Papen, un catolic supus, a declarat: „... **național-socialismul este reacția creștină împotriva spiritului din 1789.**“ (E. Paris, *The secret history of the Jesuits*, pag. 130). Prin aceasta el s-a referit la revoluția franceză care a rezultat din despărțirea statului de biserică și care a provocat sfârșitul „Sfântului Imperiu Roman de națiune germană“. Când s-au ridicat glasuri în străinătate împotriva desfășurărilor din Germania, editorul ziarului „Stürmer“, Julius Streicher, a apărut toate acestea cu cuvintele: „... aceasta este numai propaganda anglo-saxonă protestantă împotriva noastră.“ Cine își asigura acoperirea spatelui la Roma se simțea peste măsură de tare.

Cunoscătorii situației știu că Vaticanul nu voia să biruie doar bolșevismul ca adversar politic, ci și biserica disidentă din Răsărit, ca rival religios. Numai cui îi este cunoscut faptul că trupele SS erau compuse în marea lor majoritate din iezuiți în uniformă, printre aceștia se afla și mareșalul Goebbels, care organizau și conduceau totul, numai acela va înțelege de ce, la ocuparea Rusiei de către trupele germane, nu a fost distrusă nici o clădire religioasă din Ucraina romano-catolică, în timp ce în celelalte zone s-au făcut, fără scrupule, distrugerii. Redăm în continuare, încă o dată, câteva citate din cartea „Abermals krähte der Hahn“ de dr. Karlheinz Deschner, cap. 67 și 68:

„După atacul trupelor germane asupra URSS-ului în anul 1941, episcopul catolic de campanie (Franz Justus Rarkowski), despre care se admitea chiar din cercurile catolice că pastoralele sale **abundă ... de ideea sprijinirii național-socialiste a războiului**‘, a adresat un cuvânt pastoral catolicilor din armată, în care se spune printre altele: **‘Ca de atâtea ori în istorie, Germania a devenit în prezent salvatorul și luptătorul de avangardă al Europei ... Multe state europene ... știu că războiul împotriva Rusiei este o cruciadă europeană ... Această trăire puternică și responsabilă a angajării voastre în Răsărit va trezi în voi conștiința, cât de mare este fericirea să fim germani.**“

„și într-un memoriu *al tuturor episcopilor catolici din Germania*, datat 10. decembrie 1941, înalții prelați ai bisericii recunosc: **... Cu satisfacție urmărim lupta împotriva puterii bolșevice asupra căreia noi, episcopii germani, i-am avertizat în nenumerate pastorale, din anul 1921 până în anul 1936, pe politicienii Germaniei și i-am chemat la vigilență, după cum guvernului îi este cunoscut.**“

„Așadar, marele papă al păcii a tăcut. El a tăcut însă și la distrugerea a aproape două mii de biserici, peste cinci sute de sinagogi și la uciderea a numeroși clerici în timpul războiului din Răsărit. Doar Vaticanul voia să răspândească acum catolicismul în Rusia ortodoxă, ca și în celelalte zone ocupate de armatele lui Hitler. Despre colaborarea iezuiților cu SS-ul și gestapoul s-au purtat discuții, încă în 1940 între generalul iezuiților, Conte Ledochowski (1866-1942, general al Ordinului din 1915), și reprezentanții serviciului secret hitlerist ... Din 1919, se spune în document, că Vaticanul a încercat să răstoarne regimul comunist ... Vaticanul intenționa să trimită

cît mai mulți preoți în zonele ocupate din Rusia pentru a pregăti terenul pentru alte planuri ale politicii Vaticanului împotriva Rusiei. În 8.11.1941 comandantul suprem al Wehrmacht-ului a trimis toți comandanții supremi ai armatei germane în est, ținând seama de convenția cu Vaticanul ... pentru a ușura activitatea misionară a episcopilor catolici în zonele ocupate' ... și un șef al serviciului secret german, generalul maior-SS Schnellenberg, scrie într-un raport de cinci pagini către Ministerul de Externe, despre o convorbire cu papa: „Papa va face tot posibilul pentru a asigura o victorie germană. Scopul lui este distrugerea Rusiei.“

„... Dr. Adenauer, 20 de ani mai târziu: „Această lume (răsăriteană) este *dușmanul nostru de moarte* acum și trebuie să fim foarte atenți' ... „Acum nu este vorba numai despre zona sovietică, ci este vorba despre eliberarea întregii Europe de Est din spatele cortinei de fier' ... „Germania nu va fi prada comunismului ateu, ci îl va aduce la cădere.“

La intrarea trupelor germane în Iugoslavia, în aprilie 1941, croații romano-catolici au fost menajați, iar sârbii ortodocși au fost uciși în masă. Mișcarea catolico-fascistă a Croației, ustașii, au colaborat cu puterea de ocupație catolică. Este cunoscut faptul că episcopul Stepinac a inițiat coordonarea acestei colaborări. El însuși a raportat papei că 250.000 de sârbi au fost convertiți cu forța la religia catolică. Din populația de două milioane de ortodocși din Croația au fost uciși cca 600.000. Alții evaluează cifra la 800.000. Nu numai evreii și alte minorități etnice au fost uciși, ci și alte grupuri care făceau parte din populația proprie și aveau o altă convingere de credință.

La intrarea trupelor germane în Polonia, a avut loc un masacru printre protestanții germani. „Baia de sânge din Bromberg“ a devenit o noțiune. Pe atunci se vorbea că peste 40.000 – în principal bărbați – au fost măcelăriți în zonele cu o administrație poloneză. După toate cercetările, apelul pentru aceasta a fost lansat de la amvoane. Acum însă numărul morților este evaluat la mai puțin.

Nu este greu de înțeles ce a vrut să zică Hitler cu exprimarea: „**Pentru alcătuirea unei mișcări puternice, am nevoie de catolicii din Bavaria și de protestanții din Prusia. Celelalte vin mai târziu.**“ (K. Deschner, Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte, partea I, pag. 360). și teologii evanghelici conducători au lucrat în contradicție cu „biserica recunoscută“. În loc să beneficieze de binecuvântarea veșnică a lui Dumnezeu, ei au fost împovărați cu un blestem temporar. Ce ar fi venit mai târziu, noi am fi aflat la victoria lui Hitler. După acțiunea de curățire a evreilor, a minorităților și a adversarilor politici, ar fi urmat și a doua, adică a protestanților.

Încă în 9 aprilie 1945, cu o lună înaintea încheierii războiului, a fost ucis pastorul lutheran Dietrich Bonhoeffer, în Flössenberg, după o ședere în închisoare de doi ani, la comanda personală a catolicului Himmler. Grupurile protestante de tineret erau interzise în al treilea Reich. Prima dată ar fi simțit acest lucru oratorii

bisericii protestante, care s-au exprimat deschis împotriva dictaturii național-socialiste, apoi toți credincioșii din bisericile libere și din comunități. Conștiința de sine a bisericii catolice și a conducătorilor acesteia, și anume convingerea că în afara acestei credințe nu are dreptul la existență nici o altă credință, cauzează moartea tuturor celorlalți. Trebuie să amintim, cu respect, că și de partea catolică a fost o trezire adevărată a conștiinței, persoane individuale ridicându-și glasul împotriva nedreptății.

După aceste fapte putem să ne întrebăm dacă ar mai fi existat astăzi în Europa vreo biserică protestantă sau alte comunități libere, sub o dominație germano-hitleristă. În special iezuiții angajați și organizațiile lor voiau să îi prezinte papei, de la reformă încoace, singura „biserică sfântă, catolică și apostolică“, după cum este formulat în mărturisirea de credință catolică. **„Papa Benedict al XV-lea i-a numit în 1915, în plină pace a Cetății (!), pe credincioșii ‚sectei evanghelice‘ ca ‚trimiși ai Satanei‘, care au ridicat ‚amvoane ale ciumei‘, iar pe slujitorii lor spirituali ‚hoți și pungași.‘“** (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 22). De neînțeles este citatul următor: **„Iezuitul Mayrhofer din Ingolstadt susținea în revista ‚Oglinda predicatorilor‘: ‚Noi nu vom fi judecați dacă cerem uciderea protestanților; este ca și cum am cere pedeapsa cu moartea pentru pungași, ucigași, falsificatori și revoluționari.‘“** (E. Paris, The secret history of the Jesuits, pag. 35).

Poziția bisericii catolice în cel de-al doilea război mondial se poate cita din multe documente, așa este și citatul care urmează. În 3. mai 1945, Vaticanul a dat o declarație în presa spaniolă din Madrid, prin generalul Franco, cu ocazia morții lui Hitler: **„Adolf Hitler, fiul bisericii catolice, a murit apărând creștinismul. De aceea se înțelege că nu se găesc cuvinte pentru deplângerea morții sale, fiindcă s-au găsit atât de mulți care au lăudat viața lui. Deasupra rămășițelor pământesti stă chipul lui biruitor și moral. Cu palmierul martirilor, Dumnezeu să-i dăruiască lui Hitler laurii biruinței sale.“** (E. Paris, The secret history of the Jesuits, pag. 163).

Mulți care au strigat „Heil Hitler!“, nu au știut ce au făcut cu adevărat. Dar demnitatea religiei nu ar fi trebuit să știe acest lucru? Totuși ei au întins brațul și au mărturisit cu salutul „Heil Hitler“ că acum mântuirea vine de la Hitler, și nu de la Dumnezeu. Aceasta am trăit-o și eu fiind născut în anul 1933. Deseori am privit paradele de marș ale trupelor! Totul suna așa de puternic când se striga cu atâtea voci „Sieg Heil! Sieg Heil!“

Târziu, odată cu prăbușirea dictaturii lui Hitler, mulți și-au dat seama că au făcut parte dintr-o generație de război dusă în eroare, înșelată, trișată. Publicarea atrocităților și descoperirea ulterioară a holocaustului evreilor au făcut ca multora să le piară graiul. Astăzi mai există oameni care tăgăduiesc aceste fapte numai din cauză că ei nu pot să rânduiască în mintea lor aceste atrocități care au dus până la

gazarea bărbaților, a femeilor și a copiilor nevinovați. În Numele lui Dumnezeu și al poporului german s-au făcut în sec. al XX-lea cele mai groaznice crime. și astăzi mai răsună cuvintele propagandistice din timpul naziștilor în urechile multora. Unii își aduc aminte cum s-a proclamat, prin aclamații puternice: „... și o credință pentru toată lumea ...“ Pe cureaua soldaților era scris „Dumnezeu este cu noi!“ Ce batjocură!

Peste 55 de milioane de oameni au fost „arși“ în cel de-al doilea război mondial, dar instigatorii propriu-zisi au rămas nepedepsiți. „**Cardinalul Frings din Köln, care, într-o emisiune radiofonică din 16. decembrie 1945 și-a exprimat dorința de a vedea Apusul impregnat de creștinism, care înseamnă desigur de catolicismul roman, a cerut în mod public, el fiind primul care a făcut-o în Germania, la Bonn, de ziua catolicilor, în 23. iunie 1950, reînarmarea Germaniei și o pace bazată pe ‚ordinea lui Dumnezeu‘! ... Astfel episcopul Muench, ca și papa Pius al XII-lea, a cerut într-o pastorală ‚clemență‘ pentru criminalii de război germani. În 1951 el a primit, din mîna președintelui R.F.G., Marea Cruce de Merit a R.F.G. și a fost numit cardinal de către papa Ioan al XXIII-lea.**“ (K. Deschner, *Abermals kräfte der Hahn*, pag. 647-650).

Foarte relevant este și citatul următor: „**După prăbușirea regimului catolic, mănăstirile din străinătate ale franciscanilor au devenit locuri de refugiu în masă ale criminalilor, în Austria la Klagenfurt, în Italia la Modena, dar și în Franța.**“ (K. Deschner, *Abermals kräfte der Hahn*, pag. 625). După cum se vede, ei au cunoscut bine și au știut unde să găsească nu numai uși deschise, ci și brațe deschise. Chiar și aghiotantul francez al criminalului de război Klaus Barbie, măcelarul din Lyon, Paul Touvier, a fost prins într-o mănăstire catolică, în care a trăit bine mulți ani.

După înfrângerea armatei germane la Stalingrad, papa a încercat să atragă Statele Unite de partea lui pentru a lupta împotriva bolșevismului. Singura condiție pe care a pus-o președintele american Roosevelt a fost: capitularea lui Hitler. Papa l-a implorat ca să cedeze din cauza lucrurilor care erau în joc. Dar de data aceasta, el s-a văzut în fața unui dictator avid de putere, fanatic și surd. Episcopii catolici, care și-au manifestat solidaritatea cu Adolf Hitler, în martie 1933, la conferința din Fulda, au spus, în 1945, ceva cu totul deosebit și au introdus o strategie nouă pentru a ajunge la ținta secretă a unei Europe unite pe plan politic și religios.

Ceea ce nu s-a reușit cu puterea războiului va deveni realitate în scurt timp pe calea diplomatică. În timp ce milioane de oameni, emigranți, prizonieri de război aflați în lagărele de lucru trebuiau să suporte consecințele războiului, clerului nici nu i-a păsat de aceștia când și-a îndreptat iarăși steagul după direcția vântului. Cei nevinovați au suferit, iar cei vinovați erau în siguranță și își jucau rolul mai departe.

La Conciliul Vatican II (1962-1965) linia direcțională a fost stabilită din nou. Bisericele protestante nu au mai fost blestemate și însemnate ca disidente, ci ca frați care s-au despărțit dar care sunt primiți acum cu brațele deschise. Contrareforma s-a

încheiat. Ciudat este însă că nici unul din blestemele care au fost pronunțate împotriva protestanților, mai ales la Conciliul din Trient, nu a fost luat înapoi. Până astăzi nu s-a cerut încă nici o scuză față de evrei, protestanți și credincioși de altă convingere din partea papei și a bisericii.

Domnitorii de la Roma nu au ținut cont, niciodată, de viața altora. Cine stătea în calea pretențiilor asupra puterii, fie copii sau oameni maturi, fie dușmani politici sau religioși, erau înlăturați. Nero, Dioclețian, Constantin și alții au făcut începutul. Această tendință a continuat mai târziu la papii romani. Cine nu s-a supus a fost prigonit și ucis, indiferent dacă era vorba de păgâni, de evrei sau de creștini de altă convingere, a căror crimă consta doar în faptul că nu s-au supus bisericii romano-catolice.

Constantin este întemeietorul propriu-zis al „Bisericii imperiale“ romane și al executării brutale a puterii de către aceasta. El ar fi văzut o cruce de foc pe cer și, pe lângă aceasta, un text scris: „Cu semnul acesta vei birui.“ Acest ucigaș, care în familia sa a ucis pe Licinius și Bassianus, cumnații săi, pe nepotul său, apoi pe fiul lui Licinius, pe socrul său, Maximilian, pe fiul său, Crispus și pe propria sa soție, Fausta, era în același timp un politician abil. Pentru el biserica era un factor de putere, de care s-a folosit. Dar el i-a lăsat și pe păgâni să se afirme. Începând cu timpul acela, din prigoană și din crime a rezultat biserica imperială creștino-păgînă. Cu numai 70 de ani mai târziu, Augustin a slăvit biserica aceasta considerând-o „stat dumnezeiesc“. Pentru el Satana era legat. Dar aici era o realitate contrarie: el abia atunci a fost dezlegat.

Ziua de naștere a zeului Soare a devenit ziua de naștere a Fiului lui Dumnezeu. Jupiter, Diana și celelalte zeități au fost date jos, Petru, Maria și alții au fost declarați sfinți și ridicați în slavă. În fond, atunci a avut loc o prelucrare deplină a cultului zeilor greco-romani de către „creștinismul“ acesta în formare. Zeii păgâni au fost schimbați cu sfinții și patronii apărători. Populația a fost forțată să se supună acestei puteri politico-religioase. Cine nu a vrut să se supună sau cine nu a putut să se supună, din cauza conștiinței, a fost înlăturat. Colaborarea dintre stat și biserică nu îngăduia altor creștini nici o șansă. Fie în viața comercială sau în profesii, fie în cadrul breslelor – boicotul și prigoana erau, peste tot, la ordinea zilei.

Abia atunci când papa și biserica romană se vor scuza pentru moartea a milioane de oameni care prin manevrele lor au fost expulzați din viața aceasta, vor avea dreptul să vorbească despre „protecția vieții celor nenăscuți“. Viața care nu s-a născut încă trebuie protejată, iar viața care s-a născut deja a fost și este animal de vânat! Nu au făcut chemări pentru cruciade chiar papii și nu i-au binecuvântat ei pe soldații plătiți, nepăsându-le însă de viața acestora? S-a ținut cont în cruciadele sau războaiele religioase de femeile gravide și de copii, în general, de viața omenească?

Ce fatalitate, dacă chiar în apropierea mănăstirilor sunt scoase schelete de copii la lumina zilei!

În „Catehismul catolic pentru adulți“, la pagina 256, biserica este declarată un sacrament. Faptul că în biserica catolică există șapte sacramente, în general, se cunoaște, dar ca și biserica să fie un sacrament, este ceva nou. Citat: **„Biserica-sacrament al Duhului. Greutăți cu biserica. La întrebarea în legătură cu locul Duhului Sfânt, mărturisirea de credință a bisericii răspunde: ‚Cred în unica biserică sfântă, catolică și apostolică‘. Biserica mărturisește, așadar, că Duhul lui Isus Hristos lucrează continuu în ea și prin ea, de-a lungul istoriei. Ea crede că este locul sfânt, chiar sacramentul, semnul și unealta lucrării Duhului Sfânt.“**

Între mărturisirea cu buzele și realitate există o diferență ca de la cer la pământ. Nu Duhul lui Hristos a fost cel care a lucrat atât de brutal în istoria bisericii. Pentru că și în biserică este cunoscut tot ce s-a întâmplat în lume la îndemnul și indicațiile acesteia, trebuia ca poziția bisericii să fie exprimată în acest catehism catolic pentru adulți: **„Nici o altă exprimare de credință nu produce atâta contrazicere, ba chiar dușmănie, ca aceasta. Mulți catolici activi au probleme cu biserica. Nu puțini zic: ‚Isus, da – biserica, nu!‘ Obiecția principală împotriva bisericii sună: ea a trădat de-a lungul istoriei, mesajul original al lui Isus. Pentru că Isus – astfel se spune – a fost sărac și a intervenit pentru cei săraci; biserica însă este bogată, pactizează cu cei bogați și puternici și a capitulat în fața problemei sociale. Isus a predicat iubirea până la iubirea dușmanului; biserica dimpotrivă, este intolerantă și îi prigonește pe adversarii ei cu brutalitate, așa cum arată închiziția. ... Ce să spună un catolic în legătură cu „registruul acesta de păcate“? El nu trebuie să înfrumusețeze sau să retușeze nimic. Chiar biserica, care vestește iertarea păcatelor, crezând în iertarea lui Dumnezeu, poate să-și mărturisească propria vină, precum papa Hadrian al VI-lea, în parlamentul de la Nürnberg (1522/1523), sau papa Paul al VI-lea în timpul celui de-al II-lea Concil al Vaticanului (1962-1965). Creștinul nu trebuie să tăgăduiască *părțile umbrite din istoria bisericii*.“**

La Dumnezeu nu va fi așa de simplu cum este scris în catehismul catolic. Iertare poate să existe numai acolo unde se produce o pocăință adevărată. EL nu va ierta atrocități, ci va răzbuna sângele nevinovat (Apoc. 6, 9-10; Apoc. 18, 7-8), pentru că acestea s-au întâmplat cu voie. Dacă nu ar mai urma o prigoană pentru creștini, am putea privi acest capitol ca rezolvat. Dar conform profeției apocaliptice, acum vine unirea politico-religioasă, apoi vin boicotul și prigoana, „... și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde“ (Apoc. 13, 17). Așa cum s-a întâmplat cu evreii din timpul celui de-al treilea Reich și mai înainte, tot așa se va întâmpla și cu creștinii biblici într-un timp scurt de prigoană. Crima lor va consta în faptul că ei nu vor face parte dintr-o denominație creștină oficială, astfel nu vor face parte din Conciliul Mondial al Bisericilor sau din biserica romană. Ei vor fi priviți ca instigatori și nu vor fi suportați de societate. Dacă pentru obținerea unui serviciu trebuie menționată religia, se poate, de exemplu, lua imediat o decizie în legătură cu primirea sau

neprimirea unui serviciu de către cineva. Vor reuși atunci politicienii să mai protejeze onoarea și viața cuiva, mai ales a celor de altă convingere și credință?

Pentru confirmarea acestui cuvânt biblic trebuie să spunem că această împărăție este numită în Biblie, „fiara“ care a primit prin sabie, o rană (Apoc. 13, 14). Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu, iar reformatorii au provocat acestei puteri o rană mortală cu Cuvântul lui Dumnezeu. Din cauza aceasta ei erau priviți ca slujitori ai Satanei, de asemenea, și pentru că însemnau un deranj, chiar un pericol pentru această putere mondială. Dar așa cum s-a anunțat prin profeția biblică, această rană se va vindeca din nou și toată lumea se va mira de acest lucru (Apoc. 13, 12). Acest proces de vindecare a avansat deja foarte mult.

Toate bisericile protestante și comunitățile libere au încercat, la începutul lor, să pună vestirea Evangheliei în centrul mișcării lor. Astăzi însă celor mai mulți le-au rămas doar tradițiile moștenite. Conducătorii denominațiilor sunt orbi din punct de vedere spiritual și nu observă încotro merge drumul lor. Nici cei care fac parte din grupurile fundamentaliste nu au o privire clară, încât să poată rândui profeția biblică actuală în lumina Cuvântului descoperit. Unii au deviat în „demitizări“, alții în „teoria de eliberare liberală“. și la protestanți a mai rămas doar un creștinism cu numele, un botez și o cununie creștinească. Numai un număr foarte redus de oameni au avut o experiență cu Hristos și pot fi rânduiți, în mod biblic, ca drept creștini.

Înainte de Conciliul „Vaticanum Secundum“, în anul 1960, papa Ioan al XXIII-lea a creat un secretariat pentru probleme ecumenice sub conducerea cardinalului Augustin Bea. S-a depus o întreagă muncă; formulările au fost corelate cu exprimările tuturor bisericilor pentru ca fiecare din ele să-și audă, în continuare, propriul limbaj și pentru a putea să treacă cu vederea diferendele care nu pot fi depășite. În „Lexiconul pentru teologie și biserică“, vol. 13, de la pag. 12 până la 26, Herder scrie, pe înțelesul tuturor, despre Conciliul Vatican II, referitor la tema „Ecumenismul și unirea“, temă despre care toți ar trebui să ia cunoștință:

„Secretariatul este o putere cu autoritate papală, un canal făcut pentru comunicare și un mijloc care ajută tuturor formelor de colaborare pentru ca să se realizeze unirea. ... De la o astfel de înțelegere a plecat și Paul al VI-lea când, fiind în funcția de cardinal, a luat parte, în Domul din Milano, la 7.06.1963, la funeraliile lui Ioan al XXIII-lea și a vorbit despre ‚Universalitatea credinței catolice‘ și despre ‚Ecumenismul bisericii catolice‘. ... Pentru el ‚Ecumenismul catolicizării‘ a însemnat unitatea în toate domeniile, cu mari posibilități de dezvoltare într-un nou capitol al istoriei bisericii.“

„Celelalte comunități creștine se străduiesc să aibă o recunoaștere reală a fraților despărțiți și a moștenirii lor creștine. Aceasta înseamnă luarea în considerare a tuturor ‚urmelor‘ și ‚elementelor‘ bisericii, care prin harul lui Dumnezeu, sunt vii și au

stabilitate la frații despărțiți, prin aceasta întâmplându-se, ca aceștia – chiar într-o măsură diferită – în realitate, să facă parte din biserică, chiar dacă nu într-un număr deplin.“

„În următorul capitol (§7) se vorbește numai despre dezbinări și despărțiri. Din cauza „slăbiciunilor omenesti“, din recunoaștere reciprocă și din cauza înstrăinării în cadrul turmei lui Isus Hristos s-au ivit certuri, s-au desprins părți din biserică și au înființat grupuri independente. Pentru că biserica poate fi numai una – „nu poate să existe o altă biserică pe lângă aceea condusă de urmașul lui Petru, care vrea ca aceasta să fie singura și adevărata biserică.“ Nici o biserică despărțită de scaunul lui Petru nu este, în același timp, ascultătoare și bisericii vizibile, și celei cerești. – În § 8 se subliniază faptul că necesitatea unității cu Capul, nu exclude pluralitatea în cadrul trupului. O prea mare uniformizare ar desfrumuseța trupul. De aici importanța propriei tradiții, mai ales la bisericile onorabile ale Orientului. Cu cât este mai mare diferența, cu atât mai mult este necesară o singură autoritate.“

„Cine trăiește cu o credință bună într-o biserică despărțită nu este considerat de biserică adevărată ca străin (§9). Dar el duce lipsă de unele mijloace mântuitoare, mai ales de conducerea prin institutul de învățământ, care ajută la păstrarea desăvârșită a credinței și a obiceiurilor. Despărțirea este dăunătoare atât în interior, cât și în exterior, pentru creșterea familiei lui Hristos. De aceea dorința Conciliului este ca toți „disidenții“, care sunt îngrijorați de unitatea deplină a turmei lui Hristos, să vină într-un țarc (§10). Dar trebuie să se dea atenție moștenirii comune și legăturii duhovnicești încă valabile: „Noi am rămas frați.““

„În urma ereziilor din trecut, care au fost întreprinse de ambele părți, frații unui popor creștin au mers în diferite părți, iar drumurile lor s-au despărțit. În duhul pocăinței și al ispășirii tuturor creștinilor se va întâmpla ca toți să fie uniți într-o singură casă părintească (§31).“

„Creștinii trebuie să formeze un front comun împotriva ateismului și împotriva comunismului pătrunzător (§35).“

„Toate părțile echivalente ale bisericii ar trebui să crească împreună sub un singur Cap, care nu este nici oriental și nici occidental, ci este părintele tuturor (§47).“

„Acum urmează condițiile concrete ale reunificării, descriindu-se drumul spre aceasta. Orientalii trebuie să știe că dacă vor să se atașeze și să-și reocupe locul, nu trebuie să li se ceară reîntorșilor mai mult decât este nevoie, adică să devină membri ai bisericii (§48). Fără a tăgădui ereziile, ei trebuie să depună într-o formă simplă o mărturie referitoare la credința care cuprinde și recunoașterea unirii bisericii. Orientalilor li se va recunoaște dreptul disciplinei lor proprii (§50). Închinările lor sunt valabile, și ei au voie să le practice în continuare (§51).“

„Să vorbim deci cu frații noștri această limbă evanghelică, pe care ei o înțeleg și care îi emoționează. Să le spunem că slujba lui Petru este o diaconie, o însărcinare

pastorală, o slujbă pe care a primit-o conducătorul apostolilor lui Hristos, nu pentru a domina cu putere, ci pentru a îndruma turma lui Hristos, pentru că împuternicirea dreaptă a lui Petru este rânduită conform unei însărcinări pastorale ... În biserică, acesta este tabloul păstorului suveran, care-i atrage într-un mod deosebit pe frații despărțiți și care numai prin dragoste îi conduce cu mâini tari înspre adăpostul lui Hristos, care este biserica catolică.“

„Dorința de astăzi a lui Dumnezeu, pe care El a dat-o comunităților creștine despărțite, este unirea tuturor și arătarea adevăratei ținte: biserica – unica instituție mântuitoare pentru toți.“

„Următorul paragraf (§50) se adresează printr-un apel fiecărui creștin, îndemnându-l să urmeze invitația bisericii-mamă. Prezența elementelor bisericești la aceștia este privită numai ca o chemare la participarea unirii bisericii catolice. Aceasta este valabilă, mai ales, pentru Sfânta Scriptură și pentru sacramentele care aparțin bisericii lui Hristos, fiind mijloace pentru unire. Creștinii nu sunt priviți numai ca persoane individuale, ci și ca persoane „unite în comunitățile lor.““

„Acela care dorește să-L urmeze din toată inima pe Hristos și care vrea să crească în ierarhia ecumenică, sub conducerea Duhului lui Hristos, trebuie să se apropie tot mai mult de biserică, ea fiind casa lui Dumnezeu în care se află locașuri diferite, și să fie în unitatea și sub conducerea locțiitorului lui Hristos‘, care este papa de la Roma.“

„Toți botezații formează deja acum o comunitate în Hristos. și catolicii ar trebui să-și recunoască vina pentru despărțiri și ar trebui să-l roage pe Dumnezeu să conducă, în felul Său, poporul Lui răsfirat spre o unitate deplină.“

„Necesitatea apartenenței la unica și adevărata biserică este precizată în capitolul I; ecumenismul catolic ca principiu de bază este prezentat într-un mod care trebuie să depășească dificultățile și temerile fraților despărțiți.“

„Mișcarea ecumenică are de-a face numai cu pregătirea căilor care duc, în final, la reconstituirea unității tuturor creștinilor în turma lui Hristos.“

Documentele și declarațiile complete ale Conciliului Vatican II, care se află în lucrarea scrisă de von Herder sunt, la citire, foarte interesante. Pe pag. 747 stă scris la sfârșit: „**Roma, la Sf. Petru, în 7. decembrie 1965. Eu, Pavel, episcop al bisericii catolice.**“ Totul este așa de perfect croit, încât bisericilor despărțite li se deschid ușile și porțile, iar brațele bisericii-mamă se întind spre ele. Toți care au fost botezați în formula trinitară sunt recunoscuți de biserică, botezul lor fiind considerat valabil. Cu câțiva ani în urmă încă nu a fost cazul.

Ceasul decisiv este aici, momentul în care nu va mai exista un „înapoi“ este aproape. Ultima avertizare din ceruri sună astfel: „... *Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!*“ (Apoc. 18,

4). Cine este în acel moment în cadrul mării „biserici unite“ religioase nu poate aparține Bisericii lui Isus Hristos. Acest lucru este valabil și pentru cei care sunt membrii în comunitățile libere și direcțiile protestante, a căror denominații se întorc prin Conciliul Mondial al bisericilor, în sânul bisericii romane. Fiecare denominație poartă automat semnul fiarei – semnul de recunoaștere al „bisericii-mamă“. Cine recunoaște învățătura trinitară romano-catolică și a fost botezat în formula nebiblică, aparține de biserică, fără ca să ceară apartenența.

Gândul modern al unirii se bazează pe o neînțelegere: în rugăciune, Salvatorul s-a rugat pentru unitatea salvaților. EL s-a referit la ai Săi; nu la o unire a credințelor diferite în biserica Romei și sub conducerea papei. Așa sună cuvintele rugăciunii Sale: „... pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, – Eu în ei, și Tu în Mine; – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.“ (Ioan 17, 22-23). Numai cel ce a fost cu adevărat născut din nou poate fi încadrat în această unitate dumnezeiască. Este vorba, pe de-o parte, de unirea biblică cu Hristos și Biserica Lui, și, pe de altă parte, de unirea nebiblică în biserica romană. Fiecare trebuie să ia pentru sine o decizie pentru a stabili cui aparține.

Capitolul 28 **CONCLUZII** **ȘI NUMĂRUL TAINIC 666**

Cum este posibil ca majoritatea „preoțimii“ să ignore dezvoltarea istorică sau să o treacă cu vederea este un lucru greu de conceput – fie că aceștia închid ochii intenționat, fie că nu sunt interesați să afle adevărul. Referitor la timpul lui Constantin, adică la începutul împărăției bisericești, dezvoltarea aceasta este descrisă atât de amănunțit, că nu mai este nevoie de o completare. Din sec. al V-lea până în sec. al XI-lea împărații îi desemnau pe papi. După aceea, așa-numita „preoțime“ a luat această problemă în mâinile lor.

„Pentru a micșora influența împăraților romano-germani și a nobilimii în alegerea papilor, papa Nicolae al II-lea emite un decret la Sinodul Paștelui, în 1059, în legătură cu alegerea papei, în care alegerea unui papă este pusă, în exclusivitate, în mâinile unui colegiu de cardinali.“ (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, pag. 287). Papii au fost în scurt timp superiori potentatilor lumii, pentru că aveau de partea lor poporul, care avea frică de iad. Dar aceasta nu a fost suficient: problema a fost hotărâtă în curând în favoarea bisericii. În definitiv nu împărații i-au ales pe papi, ci papii pe împărați. **„Roma, martie 1075. Dictatul papal. În așa-zisul Dictatus Papae de la Sinodul roman din timpul postului, papa Grigore al VII-lea l-a declarat pe episcopul de la Roma drept domnitor absolut peste biserica universală. Papa singur avea dreptul să poarte însemnele imperiale, el putea să-i destituie pe împărați, pe slujitorii domnitorului necredincios, dispensându-se de loialitatea acestora, dar el nu avea voie să**

fie judecat de nimeni.“ (B. Harenberg, Chronik der Menschheit, pag. 288). Ce legătură au toate aceste poziții lumești și politice cu Biserica lui Isus Hristos sau cu vestirea Evangheliei, sau cu Împărăția lui Dumnezeu? Domnitorii, fie civili, fie sub manta clericală, și-au zidit împărăția lor proprie.

Papii sunt aleși în această funcție înaltă pe care chiar ei au adus-o la existență. După aceea ei sunt puși pe tronul portativ (Sedia gestatoria) și sunt transportați. Toată lumea privește înspre ei, caută bunăvoința, favoarea și mijlocirea lor. Când s-a stabilit și când s-a dovedit cu claritate că în această biserică universală nu este nimic, dar absolut nimic în concordanță cu Sfânta Scriptură, să ascundem acest lucru lumii și, astfel, să ne facem vinovați în fața lui Dumnezeu? Aici nu sunt acuzați oamenii care aparțin acestei biserici universale, nu-i acuzat nici un papă, care este iubitor de oameni, ci instituția și sistemul propriu-zis. Trebuie să fii tare pentru ca să cercetezi și să vezi dacă este într-adevăr vorba de cea mai mare înșelăciune și de cea mai mare falsificare din istoria omenirii – poate fără intenție.

Conform decurgerii timpului biblic stăm înaintea celei mai mari dezbateri spirituale. În toate timpurile au existat în istoria bisericii bărbați care s-au ocupat cu această temă. La timpul său, dr. Martin Luther s-a exprimat cu o foarte mare asprime împotriva papalității. Explicarea lui grosolană nu se potrivește deloc pentru timpul acesta, de aceea ne cerem scuze. Prin el au rezultat, despărțindu-se, cele două lumi, cea protestantă și cea catolică. El nu și-a făcut situația ușoară, el a fost ales de către Dumnezeu și și-a ridicat glasul în felul prorocilor vechi testamentari. În prefața sa la profetul Daniel din ediția a doua revizuită a Bibliei s-a referit la anumite versete și scrie: **„Aici este descris foarte clar papa, care urlă cu nerușinare în decretalele sale că toate bisericile și tronurile sunt judecate de el, dar el nu poate fi judecat de nimeni. și Cap. Solite: Cum este soarele deasupra lunii, așa este papa deasupra împăratului. Dar unde este autoritate, acolo este și forță, iar ceilalți se fac vinovați pentru că privesc tăcând. ... Dacă papa a ademenit suflete fără număr în iad, să nu zică nimeni: Ce faci? Toate acestea nu sunt numai învățate, ci și practicate, și folosite: pentru că nu împăratul este împărat, ci papa, căruia acesta îi este supus ca o slugă și căruia trebuie să i se sărute picioarele, cu toate îndatoririle pe care le are. Sf. Petru a profetit în epistola a doua, cap. 3, 3, că va veni vremea în care mulți vor trăi după poftele lor. Cu aceasta se explică și cuvântul din Daniel. Versetul 36:**

«El se va ridica împotriva a tot ce este din Dumnezeu, și va spune lucruri împotriva Dumnezeului dumnezeilor, și va propăși până va trece mânia.»

Deci papa se laudă pe sine însuși, se slăvește în decretalele sale și pretinde că este deasupra Sfintei Scripturi, pe care trebuie s-o confirme Scaunul său, dar astfel ea își pierde valoarea. Dar mult mai puternic acționează el asupra celor care au vorbit împotriva lui din Scriptură, pe aceștia i-a blestemat, i-a osândit și i-a ars ca eretici, numindu-i copiii Satanei, un lucru pe care îl spune și astăzi. Ai lui strigă și acum, vor

striga și în viitor, că biserica (papa) ar fi deasupra Scripturii. Daniel numește aceasta, vorbirea de lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor ...

Și alți tirani au prigonit Cuvântul lui Dumnezeu, dar din ignoranță. Dar acesta o face cu bună știință numind, pretutindeni și după bunul plac, ca învățatură satanică Sfânta Scriptură și Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel el se consideră un dumnezeu pământean, chiar dumnezeul tuturor dumnezeilor, domnul domnilor, împăratul împăraților și amestecă pe Dumnezeu cu oamenii considerați dumnezei, după cum Hristos este Dumnezeu și om, căruia el vrea să-i fie Vicarius, ba, mai mult, să i se ridice deasupra.

Astfel și apostolul Pavel amintește acest aspect în textul din 2 Tes. 2, 3-4: „Se va descoperi omul fărădelegii și fiul pierzării, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Omul fărădelegii și fiul pierzării nu este numit aici doar acela care este un păcătos pentru sine însuși și un pierdut, privatus, un păcătos personal, ci unul publicus, acesta este acela care îi duce pe alții cu sine în păcat și pierzare. ... O astfel de slujbă păcătoasă a practicat papa în mod dublu.

Mai întâi el a instituit un alt serviciu divin mult mai nou, după cum urmează: iertarea păcatelor pe bază de plată, apa sfințită, slujba sfinților, pelerinajul, organizațiile frățești, liturghia, posturile, serbările etc. În schimb, distruge serviciul divin drept, Cuvântul lui Dumnezeu, credința, sacramentele etc.

Pe de altă parte el îi asuprește pe creștini prin multe legi, astfel provoacă păcatul pe care Dumnezeu nu-l dorește, în consecință el murdărește cu păcat pe oricine și oriunde, murdărește aproape toată creatura lui Dumnezeu, în felul acesta el a declarat ca păcate untul, ouăle, brânza, laptele, carnea, dar pe acestea ni le-a dat Dumnezeu curate și fără păcat spre a fi mâncate. Tot așa a procedat cu timpul și cu zilele, pe care le-a umplut cu păcate: pentru că, oricând și oriunde a dorit, oamenii au trebuit să postească sau să serbeze ceva, astfel, în același timp, diferitele mâncăruri, chiar și îndrăgita pâine, mâncatul și băutul, trebuiau să fie păcate.

Astfel, el a murdărit locașurile de cult și uneltele acestor locașuri cu păcate: pentru că a sfințit bisericile și alte locuri de rugăciune, încât nu mai este voie să atingi nici piatră, nici lemn, în mod deosebit altarele și uneltele altarului nu pot fi atinse. Groaznic era când un laic atingea cu mâna goală paharul (potirul). Dacă trebuia spălat ceva, nu putea să fie spălat de o călugăriță, ci, mai întâi, trebuia să fie spălat de preot: în felul acesta s-a umplut paharul cu legi și păcate ... Tot așa și nunta, care este inițiată de Dumnezeu, ar fi trebuit să fie un păcat dacă s-ar fi ținut într-un timp nepermis. Astfel, patul de nuntă trebuia să fie declarat păcat oricând ar fi vrut el.

... și pentru ca el să nu lase nimic nepustiit, va rupe și cea de-a treia ierarhie a lui Dumnezeu, și anume căsnicia, pe care nu numai că a interzis-o preoților, ci a și hulit-o

ca pe un lucru firesc și necurat, prin care nu i-am putea sluji lui Dumnezeu. El nu a ținut cont de faptul că Dumnezeu a binecuvântat căsnicia și legământul între soți, declarând căsnicia ca fiind curată și sinceră prin iertarea păcatelor, neluând în seamă plăcerea trupească. Acest necreștin blestemă ceea ce Dumnezeu a binecuvântat, rupe ceea ce Dumnezeu a unit, ceartă ceea ce Dumnezeu laudă: în consecință el face totul împotriva lui Dumnezeu, adică distruge și pustiește. Interzicerea căsniciei nu o face din dragoste pentru sfințenie, ci el socotește liber ceea ce îi place și nu se supune nimănui ... (M. Luther, Die Bibel, ediția a II-a, pag. 836). Ceea ce a spus aici Martin Luther nu este nimic nou și nu provine numai din timpul Reformei, ci dintotdeauna a fost recunoscut de credincioșii Bibliei:

„În manualul de concordanță biblică a lui Buchner se prezintă următoarele: «Tâlcuirea potrivit căreia Antihristul se află în persoana papei a fost consemnată în bisericile protestante mai vechi din Franța, ea se afla chiar și în mărturisirea lor de credință, ... nu a fost pusă așa de mult în seama protestanților pentru că ea exista înaintea Reformei, adică din sec. al IX-lea ... și s-a repetat prin toate secolele până la Luther.»“ (O. Markmann, Endzeit, Entrückung, Antichrist, pag. 62).

Comparându-se aceste lucruri cu Sfânta Scriptură iese în evidență faptul că totul a fost modificat și că toată slujba dumnezeiască a fost schimbată. Din original, din credința „care a fost dată odată pentru totdeauna“ (Iuda 3) nu a mai rămas nici o urmă. La fiecare introducere a unei dogme s-a ignorat Cuvântul. Pentru a putea introduce ceva propriu și credibil, trebuia să se ia puterea lucrurilor biblice originale. Pentru aceasta sunt dovezi și proclamații inventate care se pot compara cu Scriptura, așa cum, de exemplu, am și făcut-o deja: „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer*“ (Ioan 3, 13). Deși Cuvântul este clar și nu poate fi pus la îndoială, totuși s-a proclamat dogma înălțării trupului Mariei la cer, care este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să-I dăm lui Dumnezeu dreptate și nu trebuie să consemnăm ca anticreștine toate ordinele și învățăturile vestite de papa, pentru că, de fapt, acestea se opun învățăturii adevărate?

Declarația: „Cine nu are ca mamă biserica, nu Îl are pe Dumnezeu ca Tată“, l-a înfricoșat pe om pentru că el este creat pentru a fi în comuniune cu Dumnezeu. Dar dacă se învață că această biserică este înființată de însuși Hristos și că toți au fost catolici, chiar și Maria, atunci nu este corect. Aceasta o dovedește toată istoria. Așa cum s-a explicat și în alte locuri în această carte, biserica organizată romano-catolică nu a existat în primele secole creștine, și nici altele nu au existat. Timpul imediat următor celui apostolic cunoaște numai direcții diferite ale credinței, nu și o biserică unită, pentru că aceasta s-a format în zilele lui Constantin. Nu au existat papi, nu au existat cardinali etc. Din păcate nici cercetarea protestantă asupra primelor secole nu a fost destul de consecventă, pentru că nu s-a putut sau nu s-a voit să se meargă pe urma acestui gând, tendința unirii alungând ideea prezentării

adevăratei dezvoltări. Protestantii, care au ieșit din biserica romano-catolică, sunt în marea lor majoritate de părere că este vorba de Biserica lui Isus Hristos, de aceea nu se ostenesc deloc să lumineze adevărul primelor secole. Se vorbește doar despre devierile și neînțelegerile din trecut.

Papii se prezintă ca urmași suverani ai lui Petru, episcopii ca urmași ai apostolilor, dar sunt ei cu adevărat? Nu a existat, niciodată, un tron al lui Petru, nici în Ierusalim, nici la Roma. Nu a existat nici o întâietate a lui Petru. În adunarea apostolilor din Ierusalim a avut întâietate Iacov pentru că, după ce au luat cuvântul Petru, Barnaba și Pavel, el a vorbit din Cuvânt și a cuprins, conform Cuvântului profetic (Fap. 15, 13), tot ce s-a discutat sub călăuzirea Duhului Sfânt. În vers. 28 este scris: „*Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă ...*“ Dumnezeu a luat întotdeauna pe cine a vrut, odată pe unul, altă dată pe altul. Au fost situații în care Petru, Pavel sau un altul au fost folosiți de către Domnul. Nu a existat și nu există nici o favoare, și nici un primat. Acest gând a venit numai pentru a subzidi ideile proprii, dar nu are nici o bază biblică.

Papa se consideră locțiitorul lui Hristos, deși așa ceva nici nu este măcar amintit în Sfânta Scriptură; el se declară episcop universal, dar, de asemenea, nici acest lucru nu există în Împărăția lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a vorbit despre Hristos și nu despre papă, atunci când a scris: „*Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre*“ (1 Pet. 2, 25). Papa pretinde a fi „Păstorul suprem“ sau „Capul suprem“. Cum ne putem închipui așa ceva? Știm de la Hristos că El, Păstorul cel bun, și-a dat viața pentru oile Sale (Ioan 10), tot așa El este Căpetenie peste toate lucrurile din Biserică (Ef. 1, 22). Unde mai are loc, aici, un „Cap suprem“? În mod sigur nu în Biserica lui Isus Hristos, cel mult în biserica proprie!

Papii se lasă omagiați de toată lumea cu expresia „Sfântul Părinte“. Dar este scris: „*și Tată' să nu numiți pe nimeni pe pământ*“ (Mat. 23, 9). Milioane de oameni îl hulesc pe Dumnezeu prin faptul că îi atribuie unui om această denumire care I se cuvine numai Lui. Unde este Sfântul Părinte, este El în cer sau la Roma? Tatăl tuturor copiilor lui Dumnezeu este în ceruri, slăvit să fie Numele Lui!

Demnitarii bisericești, peste tot, ocupă locurile de onoare și se lasă sărbătoriți. Să le fie îngăduit acest lucru pentru că, potrivit Scripturii, și ei vor striga munților și stâncilor: „*Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului*“ (Apoc. 6, 16).

Biserica romano-catolică a știut cum să procedeze spre a se crede că ea ar fi o instituție dumnezeiască pe pământ, și anume o Biserică înființată de Hristos, care să fie singura în măsură să mântui. Aceasta nu corespunde adevărului, ci se contrazice cu istoria primilor trei sute de ani ai timpului creștin. Nici o altă biserică nu a fost

înființată de El ca instituție și nici nu poate mântui. Diferitele învățături interpretative care au existat în primele secole și care au fost însă respinse încet din cauza „unirii forțate“ au apărut mai târziu, după Reformă, sub aspectul multiplelor curente spirituale. Acum nu mai este vorba despre armonia dintre învățatură și practică, ci numai de dorința ca toți să fie uniți, indiferent de credință. În mijlocul acestei desfășurări, însuși Isus Hristos își formează Biserica Sa. EL, prin vestirea Evangheliei Sale, îi cheamă pe oameni din toate popoarele, limbile și națiunile, iar pe cei care ies din biserici urmându-I glasul, îi așează în concordanță cu Cuvântul Lui, astfel El Își desăvârșește Biserica Sa pentru ziua revenirii Sale glorioase.

Biserica lui Isus Hristos nu este bogată în averi pământești, nu posedă aur și argint, cum a spus atunci Petru, ci este bogat binecuvântată duhovnicește. Satana i-a oferit lui Isus bogățiile acestui pământ. EL a respins pentru că a știut că, potrivit făgăduinței, va fi Domnitor desăvârșit peste toate bogățiile pământului. Această pretenție o are și papalitatea, și anume să domnească până la sfârșitul pământului. și prin aceasta se descoperă contradicția față de Dumnezeu. Istoria omenirii ar fi decurs, cu siguranță, cu totul altfel fără papi. Nu ar fi existat cruciadele, multele războaie, prigonirile și milioanele de martiri. și sclavia trebuie pusă în contul ei, pentru că așa-zișii misionari au netezit, mai întâi, drumul neguțătorilor.

Nici măcar experții financiari nu pot evalua bogățiile Vaticanului. Cine vizitează camerele cu bogății din Domul lui Petru, aurul, perlele, pietrele prețioase și celelalte valori, i se taie respirația (Apoc. 17, 4). Roma este un oraș sfânt în exterior. Cine aterizează pe aeroport vede imediat „Banco di Santo Spirito“ (Banca Duhului Sfânt). Bogățiile nemăsurate nu sunt în casele poporului, ci în dioceze, respectiv în Vatican.

Biserica romană este o putere mondială politico-religioasă, care este activă în toate domeniile și are influență în special prin ordinul iezuiților, total supus ei. Membrii ei au ocupat deja toate pozițiile-cheie. Ei se află în guverne și administrații, în universități, în domeniul social, în spitale, în grădinițe și școli etc. Cea mai mare angajare și străduință a ei este promovarea „religiei de stat“ romano-catolice, pentru care se folosesc toate canalele oficiale. Ei sunt consilierii și redactorii manuscriselor celor mai importanți politicieni din est și vest. „Opus Dei“ este peste tot; și la protestanți, și la comuniști. Ca și înainte, ei procedează după principiul: scopul scuză mijloacele.

Deși biserica catolică susține că este singura biserică mântuitoare, totuși membrii ei – chiar dacă au avut parte toată viața lor de toate sacramentele și au fost mântuiți – după moarte ajung în purgatoriu. Cum îi mântuiește această biserică dacă și pentru morții ei trebuie să se citească liturghia? În Biblie nu scrie despre așa ceva. În capela cimitirului se spune: „I-a plăcut Domnului să-l ia pe fratele nostru (sau sora noastră) în veșnicie“, iar pe pietrele funerare se află textele: „Aici se odihnește

în pace ...“ sau „Aici se odihnește în Domnul ...“ Dar dacă Domnului nu i-a plăcut să-l ia la El, atunci el trebuie să treacă mai întâi prin purgatoriu! Cine se gândește asupra acestor lucruri trebuie să devină conștient de faptul că așa ceva nu poate fi corect.

Isus Hristos a întrebat atunci: „*Botezul lui Ioan venea din cer sau de la oameni?*“ (Luca 20, 4). Astăzi El întreabă: „Reforma și următoarele mișcări au fost din cer sau de la oameni?“ Învățații timpului nu au putut răspunde atunci acestei întrebări. Ce este cu învățații din timpul acesta? Ce răspuns dau ei? Nici unul! Sângele tuturor martirilor care și-au dat viața pentru ca astăzi să se poată citi Biblia și pentru ca adevărurile să fie puse, din nou, în lumina sfeșnicului va vorbi în ziua din urmă împotriva conducătorilor spirituali ai acestei generații, care ajută reîntoarcerea lumii protestante în sânul mamei ei romane. Bisericile protestante și cele libere au fost „maiestuos“ înșelate. În urmă cu câțiva ani se spunea, în așa-zisa credință niceeană: „... biserica sfântă, universală, apostolică“, tot așa ei spun și astăzi: „biserica sfântă, catolică și apostolică“.

Din punct de vedere biblic, cine este bărbatul înspre care privește lumea, care vorbește pe stadionul de fotbal din Casablanca unui număr de 85.000 de musulmani și împarte binecuvântări în Abidjan oamenilor care adoră idolii; acela care apare la ONU, în New York sau în Consiliul Mondial al bisericilor de la Geneva, în Parlamentul European din Strassbourg, în țările scandinave și aproape peste tot în lume, chiar și acolo unde nu este bine venit?

Această instituție, ca și puterea care este în legătură cu ea, este descrisă în chip inconfundabil și infailibil, mai ales în Apocalipsa, iar denumirea ei este exprimată în numărul 666 (Apoc. 13, 17-18). Acolo ni se spune foarte clar: „...*Căci este un număr de om. și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase.*“ Acest număr rezultă, din titulatura latină pe care nu o poartă altul pe pământ:

LOCTIITORUL FIULUI LUI DUMNEZEU
 V I C A R I V S F I L I I D E I
 5 +1+100 . . +1+5 . . +1+50+1+1+ 500 .+1 = 666

Nu este o coincidență că domnitorii romani au purtat titlul „LATINVS REX SACERDOS“ ceea ce înseamnă „împărat episcopal latin“. Roma păgână a devenit Roma papală. Într-un mod foarte ciudat și acest titlu are același număr.

L A T I N V S R E X S A C E R D O S
 50+. .+1 . +5 . . . +10 . . +100 . +500 . . = 666

În Apoc. 17 această instituție mondială este descrisă simbolic, ca mamă. Pentru că ea înșeală, vrăjește și duce în eroare, într-un mod smerit, toată omenirea, care a

ajuns la decădere prin ea, Domnul însuși va judeca domnia ei. În Apocalipsa 18 ni se spune de mai multe ori că o urgie mare va veni în timp de o oră peste așa-zisa „cetate eternă“. *„Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!“ Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.“* (Apoc. 18, 7-8). Până acum s-a împlinit fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu care se referă la timpul prezis.

Pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu, care este întotdeauna valabil și decisiv, sunt rugați toți cei drepecți să se pună la dispoziția Cuvântului lui Dumnezeu și să creadă cum spune Scriptura.

Aceasta să nu fie o socoteală polemică. Judecata finală Îi revine numai lui Dumnezeu singur, care va judeca pe baza Cuvântului Lui. În totalitatea lor, în lume este vorba de aproape un miliard de catolici, de protestanți și de altfel de credincioși care, în chip sincer, vor să fie mântuiți, dar care cred tot ce primesc ca învățătură, fără să știe că această instituție mondială nu a fost înființată de Hristos și nu a fost niciodată Biserica lui Isus Hristos. Acești oameni au încredere în faptul că, prin apartenența la biserica lor, sunt mântuiți. Ei nu știu că sunt amăgiți și că pleacă înșelați pe veci din această viață. Dacă se întâmplă o astfel de înșelătorie într-o religie care nu se referă la Hristos, atunci este foarte rău. Dar dacă se întâmplă în Numele lui Hristos, atunci este de neiertat. Pentru totdeauna este valabil ceea ce Dumnezeu a lăsat să se spună prin gura unui om chemat, în ziua întemeierii Bisericii nou testamentare: *„Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“* (Fap. 2, 21; Ioel 3, 5). Mântuirea este luată, evident, de la Domnul, care a adus-o, și este transpusă într-o instituție și în practicile ei religioase. Probabil că nici măcar preoțimea nu este conștientă de lucrul acesta.

Bisericile protestante susțin că ele se orientează după Sfânta Scriptură. Dacă este, într-adevăr, așa, este o altă problemă, pentru că și protestanții au pus în mare parte tradițiile și practicile pe același nivel cu Biblia. Catolicii se bazează pe ambele: pe Scriptură și pe tradiție. Dar la o privire mai atentă, nu este numai o tradiție decorată cu texte biblice? În ceea ce privește astfel de tradiții, Domnul li se adresează așa numiților „vizitatori ai slujbelor divine“ cu un energic „degeaba“: *„Degeaba Mă cinstesc, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenesti ... El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră“* (Mar. 7, 7+9). Pe baza acestora și a altor pasaje din Scriptură toată lucrarea religioasă este zadarnică, dacă nu este făcută conform voii lui Dumnezeu. Zadarnic este orice rozariu, zadarnic este fiecare „Ave Maria“, zadarnic sunt toate lucrurile religioase, zadarnice sunt toate pelerinajele! Totul este zadarnic! Voia lui Dumnezeu nu este stabilită de papi sau de alții, ci a fost vestită, o dată pentru

totdeauna, deja de profeți și apostoli în Sfânta Scriptură.

și acum? Mai poate să rămână cineva neutru și indiferent, după ce a ajuns adevărul la suprafață și falsul a fost adus la lumina Cuvântului? Începând cu momentul acestei descoperiri, fiecăruia i s-a dat o responsabilitate în fața lui Dumnezeu. „*Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.*“ (Fap. 17, 30). Nimeni dintre cei care au citit aceste expuneri nu va avea nici o scuză la judecata de apoi. O adevărată închinare dumnezeiască poate veni numai de la aceia în care s-a descoperit El, cărora El le-a descoperit Cuvântul, Numele și voia Sa, adică de la oamenii care prin har au avut o trăire personală mântuitoare.

Probabilitatea ca papa și administrația episcopală să aibă curajul să dialogheze cu adevărul este foarte mică și nici unul dintre demnitari până la preotul sătesc, care citește această expunere, nu va mai putea, de aici înainte, să continue tot așa cu conștiința împăcată. Oamenii asupriți religios, tutelați și înșelați au dreptul să primească înapoi onoarea omenească și să se decidă personal pentru Hristos și prin aceasta, pentru adevăr. Sugarii care sunt botezați automat într-o confesiune, nu pot să fie întrebați dacă vor sau nu să aparțină acestei biserici. În mod obligatoriu, fără cunoștința și încuviințarea lor, ei sunt făcuți membri. Așa arată drepturile și demnitatea omului în sec. al XX-lea! Aceasta stă într-o crasă contradicție cu libertatea religioasă și nu este decât o continuare a „creștinării“ începute cu mai bine de 1500 de ani în urmă. Toate celelalte biserici de stat și naționale și-au însușit și ele metodele nebiblice și sunt, din această pricină, la fel de vinovate în fața lui Dumnezeu. Acesta este ceasul decisiv în care fiecare trebuie să se decidă personal înaintea lui Dumnezeu.

Scopul acestei prezentări constă în posibilitatea ca cititorul să primească informațiile necesare. Nimeni nu trebuie să creadă pur și simplu aceste expuneri, ci să cerceteze Scriptura și istoria și să-și formeze personal o opinie despre aceste evenimente.

*„Aceștia sunt înțelepții,
care călătoresc prin erori înspre adevăr;
cei care stăruie-n eroare,
iată-i, sunt nebunii.“*

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Mișcările politice și spirituale evoluează adesea în paralel. Atmosfera de trezire a unei persoane sau a unei națiuni este ciudată. Oamenii vor libertate, ei vor să decidă singuri și nu mai vor să fie asupriți și tutelați. Transparență și transformări, păreri libere și votări, acestea sunt cerute peste tot.

Este de dorit ca această stare să se transmită și în domeniul spiritual, pentru ca să aibă loc atât în persoane individuale, cât și în denominații o trezire și o orientare înspre valorile și adevărurile biblice. Probabil, această carte nedorită, va aduce acest proces în mișcare.

Conștient de responsabilitatea mea, am adus, cum am putut mai bine, adevărul curat al Cuvântului lui Dumnezeu mai aproape de oameni. Poate, cu această publicație, se împlinește ultima chemare a lui Dumnezeu de la sfârșitul harului. Cine are urechi ,să audă ce spune Duhul bisericilor. Restul îl lăsăm în voia lui Dumnezeu, care îl va împlini prin Duhul Lui în cei ce cred. Fie ca El să lase binecuvântarea Lui peste toți cititorii. Amin.

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. ,Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre. Căci după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânța semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“ (Isa. 55, 6-11).

INDICAȚII BIBLIOGRAFICE

- Alonso, Joaquim Maria: „*Fatima, mesaj și sfințenie*“
Braun, Fritz: „*Priviri în Cuvânt*“
Brunner, Emil: „*Dogmatica*“, vol. I
Deschner, Karlheinz: „*Iar cîntă cocoșul*“
Deschner, Karlheinz: „*Credința falsificată*“
Deschner, Karlheinz: „*Un secol de istorie a mîntuirii*“
Deschner, Karlheinz: „*Istoria criminală a creștinismului*“
Deutsche Bischofskonferenz (Hrsg.): „*Catehism catolic pentru adulți*“
Gamm, Hans-Jochen: „*Evreimea*“
Harenberg, Bodo: „*Cronica omenirii*“
Haus, Friedrich: „*Părinții creștinătății*“
Herder-Verlag: „*Lexicon pentru teologie și biserică*“
Heinz, H.: „*Între timp și veșnicie*“
Herzog, Dr. J. J.: „*Compendiu de istorie universală a bisericilor*“
Joseph Kardinal Ratzinger: „*Despre starea credinței*“
King, L. J.: „*Casa morții și poarta infernului*“
Lilje, D. Dr. Hans: „*Învățătura celor 12 apostoli*“
Lindsay, Gordon: „*William Branham, un om trimis de Dumnezeu*“
Luther, Dr. Martin: „*Biblia*“
Markmann, Otto: „*Ultima epocă, răpirea, Antihristul*“
Markmann, Otto: „*Rătăcirile bisericii catolice*“
Paris, Edmond: „*Istoria secretă a iezuiților*“
Rosenov, Emil: „*Împotriva dominației papilor*“
Schmidt, Kurt Dietrich: „*Compendiu de istorie a bisericii*“
Scofield, D. D. C. I.: „*Sfânta Scriptură*“
Zwingli, Huldrych: „*Scrieri principale, Teologul*“, vol. II